

899.342-3
A13
K

БИБЛИОТЕКА
ЖУРНАЛА
А МАНАТ

ҚАРА СӨЗ
КНИГА СЛОВ

ХАЛЫҚАРАЛЫҚ АБАЙ КЛУБЫ
МЕЖДУНАРОДНЫЙ КЛУБ АБАЯ
ABAI INTERNATIONAL CLUB

**Редакционный Совет Библиотеки
журнала “АМАНАТ”**

Роллан Сейсенбаев
(Казахстан) —
Главный редактор —
Председатель Совета

Абиш Кекильбаев
(Казахстан)
Алтынбек Сарсенбаев
(Казахстан)
Анатолий Ким
(Россия)
Аятолла Хьюбш
(Германия)
Валентин Распутин
(Россия)
Имангали Тасмаганбетов
(Казахстан)
Клара Серикбаева
(Казахстан)
Кэндзабуро Оэ
(Япония)
Леон Робель
(Франция)
Мырзатай Жолдасбеков
(Казахстан)
Мурат Ауэзов
(Казахстан)
Олжас Сулейменов
(Казахстан)
Осман Тюркай
(Турция)
Пентти Холоппа
(Финляндия)
Хазрат Мирза Тахир Ахмад
(Великобритания)
Чингиз Айтматов
(Киргизия)

**10-летию Независимости
Республики Казахстан
посвящается**

АБАЙ

ҚАРА СӨЗ

АБАЙ

104 312-3

А13

к

Архивтік қор.
Архивны фонд

КНИГА СЛОВ

• Международный клуб Абая •
Семей • 2001

БИБЛИОТЕКА ЖУРНАЛА «АМАНАТ»

Литература, искусство, история и философия
народов мира

ББК 84 (5 Каз)

А 13

Поэзия XIX века

Перевод с казахского Клары Серикбаевой
и Юрия Кузнецова

Идея проекта, подборка произведений,
общий дизайн Роллана Сейсенбаева

Текст печатается по изданию
Абай Книга Слов Лондон EL, 1995

На обложке портрет Абая
художника А Кастеева

Дизайн Газиза Бегалиева

Абай Кунанбаев
Қара Сөз Книга Слов Перевод с казахского
Клары Серикбаевой Юрия Кузнецова

 2001г 264 стр

А 47022500000

ISBN 5-7667-0432-4

163596
**Қазақстан
Республикасының
Ұлттық кітапханасы**

В сборнике представлены стихи и проза
Абая Кунанбаева (1845–1904)
© К Серикбаева, перевод, 1995
© Ю Кузнецов, перевод, 1995
© Р Сейсенбаев, статья, 1995
© Абай, Книга Слов, 1995

КІТАП — ЕҢ САБЫРЛЫ ҰСТАЗ

Адамзат баласының алдында үш айғақты зор міндет тұр: бірі — бейбітшілікті, екіншісі — руханиятты, үшіншісі — табиғатты қорғау нәм сақтап қалу. Бұлардың қай-қайсысы да біздің тіршілігіміздің басты бағдары. Бір-бірін толықтыратын ұғымдар. Осы үш бастауға Қазақстанның ғана емес, бүкіл Әлемнің болашағы байлаулы.

Бола ма, жоқ па деген Адамзат тіршілігіне бағытталған Гамлет күмәні: егер біз оған мән беріп, құлақ аспасақ адамзат алдында мәңгі шешілмес сұрақ болып қалатыны сөзсіз. Техникалық даму әлемде құлашын кеңге жайды, осыған орай адам да табиғатты құл қылуға барын салуда. Ұлы бабаларымыз қолдан соққан әлемдік мәдениет пен ойдың көзсіз мұхитын меңгеруде біздер олқы түсіп жатырмыз.

Өкінішке орай, әлем халықтары бастарына төнген қатерді аңғаруда мешеулік танытуда.

Интеллектуалдық және идеологиялық көзсіздік қоғамда болып жатқан ақиқаттан алыстатып, адамды апат жолына — моральдық, адамгершілік, рухани дағдарысқа белшесінен батырды.

Үшінші мыңжылдық біздің ортақ үйіміз — ЖЕР — БЕСІПМІЗДЕ төтенше өзгертулер енгізуді талап етеді.

Өзінің биік, таза, рухани қасиетімен Кітап — мәдениет пен руханиятты қорғауда теңдесі жоқ қару болып табылады.

Кітап — адамзат баласына ағарту нәм білім сыйлай береді.

Кітап беттерінде адамзат тіршілігінің сан қилы құпия сырлары сақталған.

Кітап — уақыт пен кеңістіктің тынысына толы адамзат ойының жемісі.

Адамзат кітапқа өзінің қасиетті сезімі мен жан жылуын сеніп тапсырған.

Кітап біздің алға жылжуымызда, катаклизмдардан

арылуымызда, адамгершіліктің биік шыңына көтерілуде өлшеусіз ақыл қосады.

Кітап — ең сабырлы ұстаз.

Тек кітап қана қайырымдылық пен айуандықтың, ақиқат пен жалғанның ара жігін айнытпай танып білуге үйретеді.

Халықаралық Абай клубының «АМАНАТ» журналы жанынан шығып жатқан 200 томдық Кітапхана Қазақстанның тәуелсіздігінің 10 жылдық торқалы тойына лайық тарту.

Отанымыздың болашағы — жастарға аманат қылып — Кітап қалдырамыз.

Мен Абай клубының адамгерлік әрекетін қолдаймын. Қазақтың көрнекті жазушысы Роллан Сейсенбаевтың «АМАНАТ» журналы мен 200 томдық Кітапхана шығарудағы ұлағатты бастамасына шын жүрегіммен қуанатынымды білдіргім келеді. Отанымыздың рухы мен мәдениеті үшін барын салған жазушыны Қазақстанның ұлтжанды, нағыз патриоттары қолдайтынына сенімім зор.

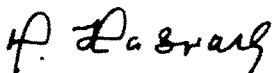
Жаңа басылымға ойшыл да, рахымды оқырман тілеймін.

«АМАНАТ» журналының 200 томдық Кітапханасы — Әлем халықтары әдебиетінің, өнерінің, тарихының, философиясының алғашқы томдары — дүниеге келуі тілге тиек етер, шын қуанар, үміт артар үлкен әлеуметтік құбылыс.

Кітапты аялайық, құрметтейік, кітапқа адал болайық!

Нұрсұлтан Назарбаев

Қазақстан Республикасының Президенті.

14 наурыз, 2001 жыл

Астана

КНИГА — САМЫЙ ТЕРПЕЛИВЫЙ УЧИТЕЛЬ

Перед человечеством сегодня стоят три глобальные задачи: это — защита мира, защита духовности и защита природы. Все они — главные условия нашего дальнейшего существования. Каждая из них не полна одна без другой. От этих трех начал зависит обеспечение будущего не только Казахстана, но и всего мира.

Гамлетовский вопрос: быть или не быть относительно к завтрашнему человечеству будет стоять перед нами вечно, если мы не прислушаемся к голосу благоразумия.

Техническое развитие в мире шагнуло далеко вперед, благодаря чему человек стал расточителен в использовании природных ресурсов, созидательная энергия человека растрачивается попусту, и он утрачивает способность содержать богатейший океан культуры и мысли, накопленный предыдущими поколениями.

К сожалению, мы далеко не в полной мере осознаем это. Интеллектуальный и идеологический вакуум уводит людей в сторону от восприятия реальности, низвергает его в пучину разложения — морального, нравственного, духовного.

Третье тысячелетие требует от нас утверждения гармонии в нашем общем доме — **ЗЕМЛЯ**.

Книга — в своем первоначальном высоком и единственном, священном и одухотворенном значении — является всесильным оружием человека в защите культуры и духовности.

Книга несет человечеству знания и просвещение.

Книга хранит в себе тайны бытия рода человеческого.

Книга — плод человеческой мысли, наделенный дыханием времени и пространства.

Книге человечество доверило свои священные прозрения, открытия души. Только книга может научить как двигаться вперед, как избежать катаклизмов и как взбираться на вершины человечности.

Книга — самый терпеливый учитель.

И только книга может научить нас безошибочно распознавать добро и зло, истину и ложь.

Для человека мыслящего нет ничего дороже книги!

200-томная Библиотека журнала «АМАНАТ» Международного клуба Абая посвящена 10-летию независимого Казахстана.

Мы оставляем будущему своей страны — молодежи единственное и наиболее полное завещание — Книгу.

Поддерживаю благородный поступок Клуба Абая.

Я искренне рад начинанию видного писателя Роллана Сейсенбаева в создании журнала «АМАНАТ» и 200-томной библиотеки журнала.

Уверен, что истинные патриоты страны поддержат и помогут его стремлениям служить культуре и духовности Отчизны.

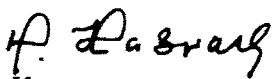
Желаю новому изданию внимательного и благодарного читателя.

Поздравляю казахстанцев с выходом первых томов библиотеки журнала «АМАНАТ» — литература, искусство, история и философия народов мира.

Любите, берегите и будьте преданы книге.

Нурсултан Назарбаев

Президент Республики Казахстан

14 марта, 2001 г.

Астана

ЖАН ЖАРАСЫ ЖАЗЫЛМАҒАН ОЙШЫЛ

*...Ақиқатқа ұмтылған адал-
дықпен ол ғажайып және ұлы.*

Гете

*Абайдың 150 жылдығына.
Ақынның аруағына махаббат
һәм құрметпен бағыштадым.*

А

Қазақтар ең бір ұлы ұлын аялай ардақтап — Абай атаған.

Абай — ұлы ақын, композитор, аудармашы, философ һәм қоғам қайраткері.

Абай — қазақ поэзиясындағы ең бір трагедиялық тұлға.

Ол жан жарасы жазылмай кеткен ойшыл.

Өзім де басқа шауып, төске өрледім,

Қазаққа қара сөзге дес бермедім.

Еңбегіңді білерлік еш адам жоқ,

Түбінде тыныш жүргенді теріс көрмедім.

Қазақ поэзиясын, Абай тұңғыш рет терең философиялық қуатты оймен суарды. Дешті қыпшақ даласына жаңа поэзия қамалын соғып, ой мен суреткерлік тоғысқан кенен бұлақтың, тұнық көзін алғаш ашты. Абай есімімен қазақ топырағына философиялық және стилистік бағыттағы жаңа поэзия келді.

Поэтиканың басты қос бағытынан, егіз тармағынан, қазақ поэзиясының шалқар көкжиегі анық көріне бастап еді.

Қазақ ортасында идеялық жаңа тыныстың қанаттануына Абайдай жан салған ойшыл кемде-кем, идеялық өрістің отын жағу үшін, шоқтанып қалған халықтық сезім мен ұлттық дәстүрді жедел дамыту керек болды. Сонау ХІХ ғасырдың соңында сомдалған Абай жыры ХХ ғасырдағы реалистік поэзияның биік шыңына айналды.

Поэзияда еншісі бөлінбейтін, жаттықтан ада ірі тұлға бейнеленуі

қажет. Абай қашанда халық жағында, ақынның ой алаңында — халық, өнердің алтын дүңгегі, әлемдегі рухани байлықтың жалғыз қазынасы болып ерекшеленеді.

Ақын халқының фольклордағы образдық тұтастық қасиетін сырттан ғана қызықтаған жоқ. Абайдың ұлылығы, халық поэзиясының образ әлеміне терең еніп, өмір, махаббат, өлім ұғымдарына ғарыштық мағына беруінде жатыр.

Абай поэзиясының бояуы, нақышы, әдеби, философиялық ерекшелігі мен еркіндігі барған сайын кемелдене түсті. Абайды оқып отырып, оның ұлан-ғайыр суреткерлік шеберлігіне таң қаласың; әндік қайырым, импрессионистік дәлдік, нәзік стиль, салмақты тереңдік, жан тебіренгер әуен, ақын ыңғайына көніп жүре береді.

Абай поэзиясы сиқыр үн мен құпия сырға тұнып тұр. Абай өлеңі — қуатты жан тебіренісі, қайыспас жанкештілік және ішкі бостандық. Сонымен бірге, адам баласының басына түскен әділетсіздікке қарсы, ұят пен намысқа толы ақын үні ғайыптан қосылып атойлап тұрып алады.

Ақын шығармашылығы шексіз қайғы мен жанталас қасіретке толы. Абай лирикасы адамның қапалы өміріне назаланған жан азасы. Адам бойындағы сезім, өмір мен өлімге шақ болуы керек, өйткені, өлімнің еншісі жаңа өмірмен ғана қайырылмақ.

Абай поэзиясы ой мен сезім әлемін еркін жетелеп, қазақтың тарихи тынысын да планетарлық болмыстың тынысын да кең ашады. Оның мұңға тұнған әндері биік ақыл мен биік тазалыққа шақырады. Абайдың бойына біткен өнер қуаты көңіліңді қыздырып, жаныңды жаңғыртады.

Ақынның ұлылығынан жаратылып, сомдалған суреткерлік әлем қазақ даласының тылсым қуатын танытады. Оның шығармашылығы тірліктің терең тамырынан үздіксіз нәр алған.

Ақын жаны, әлем әдебиетімен терең суарылғаны сонша, араб, парсы, орыс ақындарының мыңдаған жолдарын жатқа айтып отыратын болған. Абай ұлы ақын ретінде, әлем тынысын өз жүрегінен өткізді, сонымен бірге өз жан әлемін өз ішінен қорытып шығара алды. Сонан да оның шығармашылығы сыртқы әшекей мен жалған бояудан мүлде ада.

Абай өмір бойы сыртқы ортадан бойын жиып, тартынып қана қойған жоқ, феодализмнің зорлық пен зомбылық жеңген қапас құрсауынан құтылуға жан салды. Жасында зер қойып, қанаттанған дала ақындарының бір сарынды дидактикалық қайталауларынан ойысып, дара шығып, тың образ бен тың идея аясына ұмтылды. Бұл көне тіршіліктің ыңғайында қалған

күндерінен жеріп, жаңаша қалыптасқан адамдық идеялар мен адамдық ойларға батыл бет бұрысы болатын.

Ақын ерекшелігі, өмірді, сүйіп-күюдің ордасы, немесе тағдырдың межелі бөлігі деп емес, ұзақ, күрделі күрес жолы деп ұғынуында. Өлең әлемінде мәңгі ғұмыр кешу үшін, айтулы жанкештілік керек. Поэтикалық жанкештілік қана сөз құдыретін сөндірмей адамзат көшін ілгері бастай алады.

Абай өлеңі енді поэтикалық шарттыққа емес, ұстамды ой әлемінің толассыз көшіне ілесті. Бұл сөз қадірін биік деңгейге көтерді. Ақын шығармашылығының басты бағыты — адам мен ғарыштың, жан мен тіршіліктің тынымсыз бірлікте екенін ұғындыру болды. Абай өлеңдерінде рухани нәм тарихи құбылыстардың ажары терең бейнелене түскен.

Абай әлемінің шын мәнін, қазақтың ой кеңістігіндегі алатын орнын пайымдағанымыз жиырмасыншы ғасырдың қырқыншы жылдарында ғана. Халыққа ақынның ұлылығын ұғындырған «Абай» романы еді. Абайдың классикалық үлгідегі ақын екенін, оның ақиқатқа толы поэзиясында жаңа өмірдің ұрығы барын, сол жаңа өмірге талпынған, қуатты ой империялық езгіні жарып шығуға бет алғанын көрсеткен де ұлы Мұхтар Әуезов болатын.

Б

Абай поэзияда философиялық айқындық пен тереңдікке қаты бет бұрды. Ұлы ақынның қай-қайсысы да шалқар философиялық ой тұнығымен жан суарған. Шығыс пен Батыстың философиялық идеялары, ақын лирикасында, терең толғаныс елегінен өтіп, тың тынысты жаңа ойларға ұмтылыс жасайды. Абай шығармашылық өмірінде Шығыстың ұлы ақындары — Омар Хайям, Рудаки, Руми, Яссауилермен сұхбат-кеңесті мол өткізді.

Ішіп, терең бойлаймын,
Өткен күннің уларын.
Және шын деп ойлаймын,
Жұрттың жалған шуларын.

Тағы сене бастаймын,
Күнде алдағыш қуларға.
Есім шығып қашпаймын,
Мен ішпеген у бар ма?

Абайдың философиялық толғаулары, өмірге өзінше қарау, адамның тіршіліктегі позициясын айқындау. Абайдың ойлы поэзиясы

— этикалық бағдар мен тағлым биігін көрсетеді. Ақын санасы бір ортаға, — адамгершілік бірлігін іздеуге ұмтылған, сол арқылы, ақын, адамды өлімнен қорықпауға, өмір сырын ұғынуға шақырады.

Абайға керегі адам, адамның рухани болмысы мен адамгершілік нысанасы. Сонан да Абай өлеңдерінде, адам табиғат аясында жоғалмайды, ал табиғат адамның ішкі кеңістігіне сыйп кете береді...

Кемеңгер Абайдың поэтикасы адаммен қауышу, адам мен адамның жүрек жалғастырған татулығын арттыру.

Абай халқын оянуға, жан тірлігіне, қалғымайтын намысқа, үздіксіз рухани еңбекке шақырады.

Шығыс поэзиясының түп-тамырында сөз құдыретіне деген айрықша құрмет жатыр.

Шығыс ақынының сөзі мен ісі бір жерден шығады. Айтылған сөз, атқарылған іс болып қабылданған. Тек осылай ғана адам жанын тазалық пен бірсөзділікте тәрбиелеуге болатын еді.

Ақын жырының өткірлігі, қазақ даласында алмас қылыштан асып түскен.

Шығыстың ақылы мен Батыстың озық ойлы идеясын Абайдай зерделеп өнеріне мұрат еткен қазақ ақыны болған емес.

Даланың дана ақыны Абай Шығыс пен Батыс поэзиясының суреткерлік ерекшеліктерінің басын құрап, аса терең мағыналы гуманистік Батыс-Шығыс синтезін ашты.

Немістің ұлы ақыны Гете түзеген гуманистік Батыс-Шығыс синтезін Абай ары дамытып, қазақтың ой кеңістігіндегі орнын айқындап берді.

Бұл ұлттық догмалар мен «евроцентристік» отарлау концепциясына қарсы бағыт еді.

Пушкиннің шығармашылық эволюциясына тереңдей зер салсақ, оның поэзиясындағы Шығыс тақырыбының айрықша белгісін көреміз.

Шығыс өлеңінің нәзік әуенін Пушкин ерекше сезініп, сол сазды әуеннің үнін поэзиясында ардақтай сақтаған, тұңғыш орыс ақыны.

Атақты «Кавказ» өлеңінде цензураның қысымының кеселінен соңғы шумақ түсіп қалған:

Так буйную вольность законы теснят
 Так дикое племя под властью тоскует,
 Так ныне безмолвный Кавказ негодует,
 Так чуждые силы его тяготят...

Пушкин танымындағы Шығыс-Батыс синтезі, патшалық Ресейдің отаршылдық саясатының қыспағына қарсы ереуіл ой көтерді, орыс ақынының жаны мен болмысы азаттық аңсаған Кавказ халқының жағына шықты.

XIX ғасырдың соңында Ресей самодержавиясы Қазақ даласын темір бұғауға әбден шырмал матаған кезі еді.

Отаршылдық қыспағында қалған Дешті-қыпшақ даласы экономикалық, социалдық, мәдени құлдықтың шырмауында жанталасты. Шырмауда қалған көшпенділер елінің мәдениеті де, санасы да күйреді.

Дүниенің табиғи қозғалысы күшпен үзілді. Ортадан өрбіген дөрекі, айдаһар күш дала өмірін жоюға ұмтылды. Жандаралдың табаны астында дала талып жатты, даламен бірге поэзия, аңыз, ертегі өлді... Алмас қылыш пен қорғасын оқтан жан тапсыру адам табиғатына жат құбылыс. Зорлық өмірге жаңа тіршілік әкелмейді. Әлемдік гармонияның бұзылуы сыртқы күштің озбырлығынан туады.

Бұл кезеңдегі қазақ ақынының, ғұлама ойшылының тірлігі қапас жалғыздық болатын. Дала ойшылының жалғыз бағыты, халық жүрегіне бастар жол ғана. Абай даналығы, жалғыздықта жабырқаған жанының рахаты халық аясы екенін ұғуында.

Ол өз халқын рухани биіктен көруді армандады.

VI-VIII ғасырдан тартылған түрік тілдес қауымның дара жолының ерекшелігі соншама, қазақ ойы бұл кезде ерекше қуатпен, бұрын-соңды болмаған тілектес ынтымақта жұмыс істеген.

Ортақ ой, ортақ мүдде, ортақ үрейі ұлттық мәдениет, философиялық тұжырым мен лирикалық межелерді бірдей қамтып кетіп еді.

XIX ғасырдың ұлы ақындарының бойында гуманистік синтез қайталанбайтын дара бітімде болды.

Айуандық пен әділетсіздікке қарсы тұрған күрескер, еркін азамат — Абай концепциясы ақын шығармаларының биік рухани бағасы болып табылады.

Дәл осындай таным-түсінік ұлы суреткерлер — Шекспир, Гете, Байрон, Пушкин, Лермонтов, Рабиндранат Тагорларға да тән болатын.

А

Абайдың поэзия мен прозадағы, адамның өлшеулі ғұмыры туралы ойлары ақынды Құдайға алып келді.

Алла деген сөз жеңіл,
 Аллаға ауыз қол емес.
 Ынтығалы жүрек, шын көңіл
 Өзгесі хаққа жол емес.

Дененің барша қуаты
 Өнерге салар бар күшін.
 Жүректің ақыл суаты
 Махаббат қылса тәңрі үшін.

Құдай дүниені жаратқанда, оны зұлымдық пен зар наланың орны қылып жаратқан жоқ. Жұмыр жер адам үшін жаратылған, үйткені адамсыз, әлемде ынтымақ пен гармония болуы мүмкін емес.

Адамға берілген ақыл-ес — құдайдың туындысы, ғаламды ұқсын деуі, алған білімді биік мақсат үшін ұстансын деуі.

Нағыз ғұлама үшін көк аспан мен қара жерді айыратын күш жоқ.

Айуандықтың ордасы надандық, оны жеңу үшін қажырлы білім керек. Адам санасының кірісер жері, адам жүрегінің мейірімін асыру, жаратушы құдайға жол ашу, гармониялық бірлікті сақтау.

Абайдың ойынша, адамзат баласы ызалы жүректің құлы емес, сондықтан да Адам өмір сүруі, еңбек істеуі және адамдыққа ұмтылуы қажет.

Көп жылдар бойы жанын толғантқан мазасыз ойын, іздегені мен тапқанын, үрейі мен жанталасын, қапасы мен қуанышын, рух ұмтылысы мен азапты өмірін, көңілін көгендеген ыза мен құлшылығын жиып жазған «Қарасөз» былай басталады:

«Бұл жасқа келгенше жақсы өткіздік пе, жаман өткіздік пе, әйтеуір бірталай өмірімізді өткіздік: алыстық, жұлыстық, айтыстық, тартыстық — әурешілікті көре-көре келдік. Енді жер ортасы жасқа келдік, қажыдық, жалықтық, қылып жүрген ісіміздің бәрінің баянсызын, байлаусызын көрдік, бәрі қоршылық екенін білдік. Ал, енді қалған өмірімізді қайтіп, не қылып өткіземіз? Соны таба алмай өзім де қайранмын».

«Қарасөз» ақиқат үшін жан салған ақын ойы. Бұл кітаптың идеясы қарапайым да құдыретті.

Дүниенің теңдессіз жетістігі Адам, сол Адамның жаны мен тәні сұлулық пен келісімнен айнымауы керек, деп айтудан Абай жалыққан емес, сол сөзінен тайған да емес. Адамның жаны, ойы, тәні мен сезімі кәусәр судай таза болуы керек. Адам

санасын тек қана қайырымдылыққа, жоғары мақсатты рухани кемелдікке жұмсауы шарт.

Жеке адам қамынан, бүкіл адамзат қамына дейінгі ұмтылыс, Ақын жанының рухани баюына аса үлкен ықпал жасады.

Жер Ананың тынысы мен жеке адамның әлем алдындағы жауапкершілігін сезінуі — ұлы Ақынның басты олжасы еді. Осы жолға ақын жаны мен басын бірдей тігіп өтті.

Туған халқының алдына, Дешті-қыпшақ даласының тағдыры туралы Абайдай аяусыз сұрақ қойған жан болған жоқ. Абайдың адамгершілік максимализмі, туған халқының мешеу мінезін ғайбаттау емес, қайта туған халқын талмайтын зерделікке, ойлылыққа шақыру. Сонан да, Абай шығармалары адам сенімін қайрайды, көңілін толғандырады, қайырымдылықтың шегі болмайтынын ұғындырады.

Әлем мәңгі, ортақ және гармониялық бірлікте, деп түсіндіреді Абай. Айырылысу, сағыныш, тіптен өлім, ғарыш гармониясын бұза алмайды, үйткені олар мәңгі сөнбейтін табиғи құбылыс.

Соңғы демі біткенше, адам жанталаста, үзілмейтін үмітте бұлқынып тұрады. Бұл сезім жарылысы, адам бойындағы қажыр-қайраттың тебіренісі, жанкештілік, бұларсыз рухани шабыт жансыз қалады.

Абай жанкешті, құдыретті суреткер еді. Бұл жанкештілік ақынның өз тағдырына да, әлем тағдырына да ерекше нұр түсірді.

Адам өмірі, сұлу да қайғылы ғұмырдың мәңгі гармониясымен қозғалады: махаббат пен бостандықты өліммен ғана қайыруға болады, жанкештілік барға қанағат қылмайды, жанкешті жан соңғы демі біткенше арпалысты күн кешеді.

Құдай, Абайға ұлы Адамға тән мінез берген, ол сонан да елдің өсек пен ғайбатына, ақымақтардың ашық күндеуі мен қызғанышына пысықырып та қарамаған.

Туған халқының ардагер азаматы болған Абай, Адам алдындағы парызына дақ түсірмей, ақиқатқа жан-тәнімен қызмет етіп өтті.

Махаббат, өліммен қатар қонады, үйткені жанкештілікке бас тікпеген махаббат, махаббат емес. Бостандыққа тек басты бәйгеге тігумен ғана жетуге болады.

Абай өлеңдерінен біз, адамгершілік тәлім аламыз, үйткені ақын өмірі аңызға айналып кеткелі қашан

небдіңь пәд

Туған халқы ұқпай өткен ұлы Ақын, Құдаймен бетпе-бет келіп, жалғыз қалды.

Көп адам дүниеге бой алдырған,
Бой алдырып, аяғын көп шалдырған.
Өлді деуге бола ма, ойлаңдаршы,
Өлмейтұғын артына сөз қалдырған?

Абай туған халқын жанындай сүйді, сонан да оның ойлы сөздері қан татиды.

Ақынның нәзік жаны, керіп тартқан садақтай шарт сынуға шақ қалған.

Бұл өмірден ақын еш адаммен ашылып сөйлеспей, қоштаспай үнсіз кетті. Оның ой кешкен тынымсыз жанын ұққан, қадірлеп-қасиеттеген, аялаған адамдар, оны о дүниеде тосып жатқан.

Ақын саналы ғұмырын, күш-қуатын, туған халқын ағартуға жұмсады, бірақ туған халқы ақынның жан егілген әндерін сүйсіне салғанымен, мұңлы өлеңдерінің ой қатпарларына тереңдеп барып, жанына дарыға алмады.

Ақынның туған халқына айтқан ақыл-өсиеті жиһан далада “жалғыз ұлып” иесіз қалды.

Бұл Абай трагедиясының бастауы да, соңы да еді.

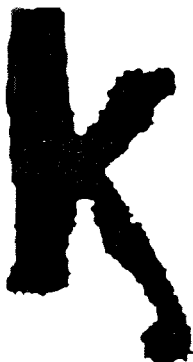
Ал еркін ойлы, қамсыз қазақ халқының трагедиясы белгі беріп үздіксіз өрби өсіп келе жатқан...

Роллан СЕЙСЕНБАЕВ

наурыз 1995.

Лондон.

ӨЛСЕ ӨЛЕР ТАБИҒАТ, АДАМ ӨЛМЕС

* * *

ансонарда бүркітші шығады аңға,
Тастан түлкі табылар аңдығанға.
Жақсы ат пен тату жолдас —

бір ганибет

Біңғайлы ықшам киім

аңшы адамға.

Салаң етіп жолықса қайтқан ізі,
Сағадан сымпың қағып із шалғанда.
Бүркітші тау басында, қағушы ойда,
Іздің бетін түзетіп аңдағанда.

Томағасын тартқанда

бір қырымнан,

Қыран құс көзі көріп самғағанда.

Төмен ұшсам түлкі өрлеп

құтылар деп,

Қандыкөз қайқаң қағып

шықса аспанға,

Кере тұра қалады қашқан түлкі,

Құтылмасын білген соң

құр қашқанға.

Аузын ашып, қоқақтап, тісін қайрап,

О да талас қылады шыбын жанға.

Қызық көрер,

көңілді болса аңшылар,

Шабар жерін қарамай жығылғанға.

Қырық пышақпен қыржыңдап

тұрған түлкі,

О дағы осал жау емес қыран паңға.

Сегіз найза қолында,

көз аудармай,

Батыр да аял қылмайды ертең таңға.
Қанат, құйрық суылдап, ысқырады,
Көктен қыран сорғалап құйылғанда.
Жарқ-жүрқ етіп екеуі айқасады,
Жеке батыр шыққандай қан майданға.
Біреуі — көк, біреуі — жер тағысы,
Адам үшін батысып қызыл қанға.
Қар — аппақ, бүркіт — қара, түлкі — қызыл,
Ұқсайды хасса сұлу шомылғанға.
Қара шашын көтеріп екі шынтақ
О да бүлк-бүлк етпей ме сипанғанда,
Аппақ ет, қып-қызыл бет, жап-жалаңаш,
Қара шаш қызыл жүзді жасырғанда.
Күйеуі ер, қалыңдығы сұлу болып,
Және ұқсар тар төсекте жолғасқанға.
Арт жағынан жаурыны бүлкілдейді,
Қыран бүктеп астына дәл басқанда,
Құсы да, иесіне қоразданар,
Алпыс екі айлалы түлкі алғанда.
«Үйірімен үш тоғыз» деп жымыңдап,
Жасы үлкендер жанына байланғанда,
Сілке киіп тымақты, насыбайды
Бір атасың көңілің жайланғанда.
Таудан жиде тергендей ала берсе,
Бір жасайсың, құмарың әр қанғанда.
Көкіректе жамандық еш ниет жоқ,
Аң болады кеңесің құс салғанда.
Ешкімге зияны жоқ, өзім көрген
Бір қызық ісім екен сұм жалғанда.
Көкірегі сезімді, көңілі ойлыға
Бәрі де анық тұрмай ма ойланғанда.
Ұқпассың үстірт қарап бұлғақтасаң,
Суретін көре алмассың, көп бақпасаң.
Көлеңкесі түседі көкейіңе,
Әр сөзін бір ойланып салмақтасаң,
Мұны оқыса, жігіттер, аңшы оқысын,
Біле алмассың, құс салып дәм татпасаң.

* * *

Жасымда ғылым бар деп ескермедім,
Пайдасын көре тұра тексермедім.
Ержеткен соң түспеді уысыма,
Қолымды мезгілінен кеш сермедім.
Бұл махрұм қалмағыма кім жазалы,
Қолымды дөп сермесем, өстер ме едім?
Адамның бір қызығы бала деген,
Баланы оқытуды жек көрмедім.
Баламды медресеге біл деп бердім,
Қызмет қылсын, шен алсын деп бермедім
Өзім де басқа шауып, төске өрледім,
Қазаққа қара сөзге дес бермедім.
Еңбегіңді білерлік еш адам жоқ.
Түбінде тыныш жүргенді теріс көрмедім.

* * *

Күшік асырап, ит еттім,
Ол балтырымды қанатты.
Біреуге мылтық үйреттім.
Мерген болды, ол мені атты.

* * *

Қартайдық, қайғы ойладық, ұйқы сергек,
Ашуың — ашыған у, ойың — кермек.
Мұңдасарға кісі жоқ, сөзді ұғарлық,
Кім көңілді көтеріп болады ермек?

Жас қартаймақ, жоқ тумақ, туған өлмек,
Тағдыр жоқ өткен адам қайта келмек.
Басқан із, көрген қызық артта қалмақ,
Бір құдайдан басқаның бәрі өзгермек.

Ер ісі ақылға ермек, бойды жеңбек,
Өнерсіздің қылығы өле көрмек.
Шыға ойламай, шығандап қылық қылмай,
Еріншек ездiгiнен көпке көнбек.

Жамандар қыла алмай жүр адал еңбек,
Ұрлық, қулық қылдым деп қағар көлбек.
Арамдықтан жамандық көрмей қалмас,
Мың күн сынбас, бір күні сынар шөлмек.

Адамзат тірлікті дәулет білмек,
Ақыл таппақ, мал таппақ, адал жүрмек.
Екеуінің бірі жоқ, ауыл кезіп,
Не қорлық құр қылжаңмен күн өткізбек.

Наданға арам ақылды құлаққа ілмек,
Бұл сөзден ертегіні тез үйренбек.
Рас сөздің кім білер қасиетін?
Ақылсыз шынға сенбей, жоққа сенбек.

Қызыл арай, ақ күміс, алтын бергек
Қызықты ертегіге көтерілмек.
Ақсақалдың, әкенің, білімдінің
Сөзінен сырдаң тартып, тез жиренбек.

Ақылды қара қылды қырыққа бөлмек,
Әр нәрсеге өзіндей баға бермек.

Таразы да, қазы да өз бойыңда,
Наданның сүйенгені көп пен дүрмек.

Алашқа іші жау боп, сырты күлмек,
Жақынын тіріде аңдып, өлсе өкірмек.
Бір-екі жолы болған кісі көрсе,
Құдай сүйіп жаратқан осы демек.

Ел бұзылса, құрады шайтан өрмек,
Періште төменшктеп, қайғы жемек.
Өзімнің иттігімнен болды демей,
Жеңді ғой деп шайтанға берер көмек.

Сырттансынбақ, қусынбақ, өршілденбек,
Сыбырменен топ жасап бөлек-бөлек.
Арамдықпен бар ма екен жұрттан аспақ,
Өзімен өзі бір күн болмай ма әлек?

Қолдан келе бере ме жұрт меңгермек?²
Адалдық, арамдықты кім теңгермек?¹
Мақтан үшін қайратсыз болыс болмақ,
Иттей қор боп, өзіне сөз келтірмек.

* * *

Қыран бүркіт не алмайды, салса баптап,
Жұрт жүр ғой күйкентай мен қарға сақтап
Қыран шықса қияға жібереді
Олар да екі құсын екі жақтап.
Қарқылдап қарға алмас арт жағынан,
Күйкентайы үстінде шықылықтап.
Өзі алмайды, қыранға алдырмайды.
Күні бойы шабады бос салақтап.
Тиіп-шығып, ыза қып, ұстатпаса,
Қуанар иелері сонда ыржақтап,
Не таптық мұныменен деген жан жоқ,
Түні бойы күпілдер құсын мақтап.
Басқа сая, жанға олжа дәнеме жоқ,
Қайран ел осынымен жүр далақтап.

* * *

Қалың елім, қазағым. қайран жұртым,
Ұстарасыз аузыңа түсті мұртың.
Жақсы менен жаманды айырмадың,
Бірі қан, бірі май боп енді екі ұртың.
Бет бергенде шырайың сондай жақсы,
Қайдан ғана бұзылды сартша сыртың?
Ұқпайсың өз сөзіңнен басқа сөзді,
Аузымен орақ орған өңкей қыртым.
Өзімдікі дей алмай өз малыңды
Күндіз күлкің бұзылды, түнде ұйқың.
Көрсө қызар келеді байлауы жоқ,
Бір күн тыртың етеді, бір күн — бұртың.
Бас-басына би болған өңкей қиқым,
Мінеки бұзған жоқ па елдің сыйқың?
Өздеріңді түзелер дей алмаймын,
Өз қолыңнан кеткен соң енді өз ырқың.
Ағайын жоқ нәрседен етер бұртың,
Оның да алған жоқ па құдай құлқын?
Бірлік жоқ, береке жоқ, шын пейіл жоқ,
Сапырылды байлығың, баққан жылқың,
Баста ми, қолда малға талас қылған
Күш сынасқан күндестік бұзды-ау шырқың.
Оңалмай бойда жүрсе осы қыртың
Әр жерде-ақ жазылмай ма, жаным, тырқың?
Қай жеріңнен көңілге қуат қылдық,
Қыр артылмас болған соң, мінсе қырқың?
Тиянақсыз, байлаусыз байғұс қылпың,
Не түсер құр күлкіден жыртың-жыртың.
Ұғындырар кісге кез келгенде
Пыш-пыш демей қала ма ол да астыртын?

* * *

Ішім өлген, сыртым сау,
Көрінгенге деймін-ау:
Бүгінгі дос — ертең жау,
Мен не қылдым, япырмау?!
Өз үйінде өзендей
Күркіреді, айтса дау.
Кісі алдында кірбеңдеп,
Шабан шардақ және шау.
Мұндай ма едің ана күн,
Мұның қалай, батыр-ау?
Үш күн арқаң босаса,
Бола қалдың басасау.
Жан қысылса, жайтаңдап,
Жанды ерткен жайдары-ау.
Жан жай тапса, сен неге,
Жат мінезсің жабырқау?
Ұрлық пенен қулыққа,
Байлағанда, кестің бау.
Берерменде бесеусің,
Аларманда және алтау.
Топ болғанда көресің
Түрлі дауды жүз тарау.
Аяғында сендейлер
Көрмей жүр ме ханталау?
Қайтып келер есікті
Қатты серіппе, жарқын-ау!
Жетілсең де, жетсең де,
Керек күні бір бар-ау.

* * *

Мен жазбаймын өлеңді ермек үшін,
 Жоқ-барды, ертегіні термек үшін.
 Көкірегі сезімді, тілі орамды
 Жаздым үлгі жастарға бермек үшін.
 Бұл сөзді тасыр ұқпас, талапты ұғар,
 Көңлінің көзі ашық, сергек үшін.

Түзу кел, қисық-қыңыр, қырын келмей
 Сыртын танып іс бітпес, сырын көрмей.
 Шүү дегенде құлағың тосаңсиды,
 Өскен соң мұндай сөзді бұрын көрмей.
 Таң қаламын алдыңғы айтқанды ұқпай,
 Және айта бер, — дейді жұрт тыным бермей.

Сөз айттым «Әзірет Әлі, айдаһарсыз»,
 Мұнда жоқ «алтын иек, сары ала қыз».
 Кәрілікті жамандап, өлім тілеп,
 Болсын деген жерім жоқ жігіт арсыз.
 Әсіре қызыл емес деп, жиренбеңіз
 Түбі терең сөз артық, бір байқарсыз.

Батырдан барымташы туар даңғой,
 Қызшыл да, қызықшыл да әуре жан ғой.
 Арсыз, малсыз, ақылсыз, шаруасыз,
 Елірмелі маскүнем байқалған ғой.

Бес-алты мисыз бәңгі¹ күлсе мәз боп,
 Қинамай, қызыл тілді, кел тіл ал, қой!
 Өлеңі бар өнерлі інім, сізге
 Жалынамын, мұндай сөз айтпа бізге.
 Өзге түгіл өзіңе пайдасы жоқ,
 Есіл өнер қор болып кетер түзге.
 Сәнқой, даңғой, ойнасшы, керім-кербез
 Қанша қызық болады өзіңізге?

¹ Банг — өсімдіктен жасалған нашаның бір түрі. Бұл арада маскүнем мағынасында — Қ.М.

* * *

Жүрегім менің қырық жамау
Қиянатшыл дүниеден.
Қайтіп аман қалсын сау,
Қайтқаннан соң әр неден.

Өлді кейі, кейі — жау,
Кімді сүйсе бұл жүрек.
Кімі — қастық, кімі — дау,
Сүйенерге жоқ тірек.

Кәрілік те тұр тақау
Алдымызда, айла жоқ.
Қайғысыздың бәрі асау,
Бізге онан пайда жоқ.

Қан жүрек те қайғылы-ау,
Қайрыла кет сен маған.
Қасиетін ойлан-ау,
Қам көңілдің тынбаған.

* * *

Сағаттың шықылдағы емес ермек,
Нәмишә өмір өтпек — ол білдірмек.
Бір минут бір кісінің өміріне ұқсас,
Өтті, өлді, тағдыр жоқ қайта келмек.

Сағаттың өзі — ұры шықылдаған,
Өмірді білдірмеген, күнде ұрлаған.
Махаббат жоқ, тұрлау жоқ, келді, кетті,
Қайта айналмас, бұрылмас бұлдыр заман.

Өткен өмір хабары — осы сыбдыр,
Көңілді күнде сындыр, әлде тындыр.
Ақыл анық байқаған қылығыңды,
Қу шыққансып қағасың босқа бұлдыр.

Күн жиылып ай болды, он екі ай — жыл,
Жыл жиылып, қартайтып қылғаны — бұл.
Сүйенген, сенген дәурен жалған болса,
Жалғаны жоқ бір тәңірім, кеңшілік қыл.

* * *

Қулақтан кіріп, бойды алар
Жақсы ән мен тәтті күй.
Көңілге түрлі ой салар,
Әнді сүйсең, менше сүй.
Дүние ойдан шығады,
Өзімді өзім ұмытып.
Көңлім әнді ұғады,
Жүрегім бойды жылытып.
Аңсаған шөлде су тапса,
Бас қоймай ма бастауға?
Біреу түртсе, я қақса,
Бой тоқтамас жасқауға.
Бір күйгізіп, сүйгізіп,
Ескі өмірді тіргізер.
Өмір тонын кигізіп,
Жоқты бар қып жүргізер.
Есіткендей болады
Құлағым ескі сыбырды.
Ескі ойға көңлім толады,
Тірілтіп өткен құрғырды.
Ішіп терең бойлаймын
Өткен күннің уларын.
Және шын деп ойлаймын
Жұрттың жалған шуларын.
Тағы сене бастаймын
Күнде алдағыш қуларға.
Есім шығып қашпаймын,
Мен ішпеген у бар ма?

* * *

Қажымас дос халықта жоқ,
Айнымас серт қайда бар?
Алда көрген артта жоқ,
Мысқыл, өсек, айла бар.

Жақсылығың күнде ұмыт,
Бір жаңылсаң, болды кек.
Пайдасынан бой суыт,
Өзі тимей жүрсе тек.

Пайда, мақтан өзінен
Артыла ма ант ұрып?
Жарыса өсек сөзінен,
Айта берсін шарқ ұрып.

Кімге достық көп еттім,
Түбі болды бір кейіс.
Жақсы өмірім әуарә¹ өттің
Жар таба алмай бір тегіс.

Жау қожандап бұртайып,
Дос құбылып, әуре етер.
Кімі тентек, кімде айып,
Тексере алмай өмір өтер.

Сыйласарлық тектінің
Кім танымас нұсқасын?
Күнде өзімшіл ептінің
Несін адам ұстасын?

¹ Әварә (парсыша) — бір нәрсеге беріліп кету мағынасында. —
Қ.М.

* * *

Өлсе өлер табиғат, адам өлмес,
Ол бірақ қайтып келіп, ойнап-күлмес.
«Мені» мен «менікі»-нің айрылғанын
«Өлді» деп ат қойыпты өңкей білмес.

Көп адам дүниеге бой алдырған,
Бой алдырып, аяғын көп шалдырған.
Өлді деуге сыя ма, ойлаңдаршы,
Өлмейтұғын артына сөз қалдырған?

Кім жүрер тіршілікке көңіл бермей,
Бақи¹ қоймас фәнидің² мінін көрмей.
Міні қайда екенін біле алмассың,
Терең ойдың телміріп соңына ермей.

Дүниеге дос ақыретке бірдей болмас,
Екеуі тап бірдей боп орныға алмас.
Дүниеге ынтық, махшарға³ амалсыздың
Иманын түгел деуге аузым бармас.

Қазақстан
Республикасының
Ұлттық кітапханасы

¹ Бақый (арабша) — мәңгі жасаушы, мәңгілік.

² Фани (арабша) — бітетін, өзгертін, өткінш, жалған дүние

³ Мәғьшәр (арабша) — заман ақыр болғанда адам баласының күнәсі тексерілетін жиын — Қ.М

* * *

Талай сөз бұдан бұрын көп айтқанмын,
Түбін ойлап, уайым жеп айтқанмын.
Ақылдылар арланып ұялған соң,
Ойланып түзеле ме деп айтқанмын.

Қазақтың өзге жұрттан сөзі ұзын,
Бірінің бірі шапшаң ұқпас сөзін.
Көздің жасы, жүректің қаныменен,
Ерітуге болмайды ішкі мұзын.

Жұртым-ай, шалқақтамай сөзге түсін,
Ойланшы, сыртын қойып, сөздің ішін.
Ыржаңдамай тыңдасаң нең кетеді,
Шығарған сөз емес қой әңгіме үшін.

Адасып алаңдама, жол таба алмай,
Берірек түзу жолға шық, қамалмай.
Не ғылым жоқ, немесе еңбек те жоқ,
Ең болмаса кеттің ғой мал баға алмай.

* * *

Ұяламын дегені көңіл үшін,
Ұсақ қулық бір ғана өмір үшін.
Татымды достық та жоқ, қастық та жоқ,
Жігері жоқ, маңызы жеңіл үшін.

Жалығу бар, шалқу бар, іш пысу бар,
Жаңа сүйгіш адамзат, көрсе қызар.
Ар мен ұят ойланбай, тәнін асырап,
Ертеңі жоқ, бүгінге болған құмар.

Туысқаның, достарың — бәрі екі ұшты,
Сол себепті досыңнан дұшпан күшті.
Сүйсе жалған, сүймесе аянбаған,
Бұл не деген заманға ісім түсті?

Өзің үлкен, қылығың — бала-шаға,
Балаша мәз боп жүрсің тамашаға.
Әкесі ұрысса балаға, о да — достық,
Баласы ұрысса, әкеге жараса ма?

* * *

Не іздейсің, көңілім, не іздейсің?
Босқа әуре қылмай, шыныңды айт.
Шарқ ұрып, тыныштық бермейсің,
Сырласалық, бермен қайт.

Абұйыр, атақ сол жаңда,
Кімді көп жұрт мақтаса.
Ол мақтаудан не пайда,
Көп мақтауын таппаса?

Көп тәңрі атқан мақтай ма,
Ол тәңрі атқан болмаса?
Жоқты-барды шатпай ма,
Көптің өзі оңбаса?

Мақтау — жел сөз жанға қас,
Қошеметшіл шығарған.
Бір мақтаса, боқтамас,
Ел табылса, құмарлан.

Жұрттың бәрі сөз сатқан,
Сатып алып не керек?
Екі сөзді тәңрі атқан —
Шыр айналған дөңгелек.

Сатып алма, сөз сатса,
Ол асылды аңдамас.
Б..... байы — ақша,
Ер жақсысын таңдамас.

Мен — мақтанның құлы емес,
Шын ақылға зорлық жоқ.
Антұрған көп бұл емес,
Өлім барда қорлық жоқ.

Өмір, дүние дегенің
Ағып жатқан су екен.
Жақсы-жаман көргенің,
Ойлай берсең у екен.

* * *

Алла деген сөз жеңіл,
 Аллаға ауыз қол емес.
 Ынталы жүрек, шын көңіл,
 Өзгесі хаққа жол емес.

Дененің барша қуаты
 Өнерге салар бар күшін.
 Жүректің ақыл суаты
 Махаббат қылса тәңрі үшін.

Ақылға сыймас ол алла,
 Тағрипқа¹ тілім қысқа аһ!
 Барлығына шүбәсіз,
 Неге мәжүт² ол куә.

Ақыл мен хауас³ барлығын
 Білмейдүр жүрек, сезедүр.
 Мүтәкәллимін⁴ мантикин⁵
 Бекер босқа еседүр.

¹ Тәғриф (арабша) — 1) таныту, таныстыру, білдіру, аңдату, 2) сыртқы көрінісін айтып беру, 3) анықтау

² Мәжүд (арабша) — бар нәрсе мағынасында

³ Хәвайхәмс (арабша) — адамның бес сезім мүшесі

⁴ Мөтәкәллимін (арабша) — сөйлеушілер Бұл арада мұсылманның теолог ғалымдары

⁵ Мантиик (арабша) — 1) логика, 2) сөйленген сөз Мантийкин — қисынды ойлы, пікірлі сөз шешендері (логикашылар) — ҚМ

* * *

Сенбе жұртқа, тұрса да қанша мақтап,
Әуре етеді ішіне қулық сақтап.
Өзіңе сен, өзіңді алып шығар
Еңбегің мен ақылың екі жақтап.

Өзіңді сенгіштікпен әуре етпе,
Құмарпаз боп мақтаңды қуып кетпе.
Жұртпен бірге өзіңді қоса алдасып,
Салпылдап сағым қуған бойыңа еп пе?

Қайғы келсе қарсы тұр, құлай берме,
Қызық келсе, қызықпа, оңғаққа ерме.
Жүрегіңе сүңгі де, түбін көзде,
Сонан тапқан — шын асыл, тастай көрме.

* * *

Желсіз түнде жарық ай,
Сәулесі суда дірілдеп.
Ауылдың маңы терең сай,
Тасыған өзен күрілдеп.

Қалың ағаш жапырағы,
Сыбырласып өзді-өзі.
Көрінбей жердің топырағы,
Құлпырған жасыл жер жүзі.

Тау жаңғырығып ән қосып
Үрген ит пен айтаққа.
Келмеп пе едің жол тосып
Жолығуға аулаққа?

Таймаңдамай тамылжып,
Бір суынып, бір ысып.
Дем ала алмай дамыл қып,
Елең қағып, бос шошып.

Сөз айта алмай бөгеліп,
Дүрсіл қағып жүрегі.
Тұрмап па еді сүйеніп,
Тамаққа кіріп иегі?

* * *

Өлсем, орным қара жер сыз болмай ма?²
 Өткір тіл бір ұялшақ қыз болмай ма?²
 Махаббат, ғадауат¹ пен майдандасқан,
 Қайран менің жүрегім мұз болмай ма?²

Амалсыз тағдыр бір күн кез болмай ма?²
 Біреуге жай, біреуге тез болмай ма?²
 Асау жүрек аяғын шалыс басқан,
 Жерін тауып артқыға сөз болмай ма?²

Соңда жауап бере алман мен бишара,
 Сіздерге еркін тиер, байқап қара.
 Екі күймек бір жанға әділет пе?²
 Қаны қара бір жанмын, жаны жара.

Жүрегіңнің түбіне терең бойла,
 Мен бір жұмбақ адаммын, оны да ойла.
 Соқтықпалы, соқпақсыз жерде өстім,
 Мыңмен жалғыз алыстым, кінә қойма!

Жасымда албырт өстім, ойдан жырақ,
 Айлаға, ашуға да жақтым шырақ.
 Ерте ояңдым, ойлаңдым, жете алмадым,
 Етекбасты көп көрдім елден бірақ.

Ой кіргелі тимеді ерік өзіме,
 Сандалмамен күн кешкен түспе ізіме.
 Өзі ермей, ерік бермей, жұрт қор етті,
 Сен есірке, тыныш ұйқтат, бақ сөзіме!

Ішім толған у мен өрт, сыртым дүрдей,
 Мен келмеске кетермін түк өндірмей.
 Өлең шіркін — өсекші, жұртқа жаяр,
 Сырымды тоқтатайын айта бермей.

¹ Гадавәт (арабша) — дұшпандық, кек сақтау, көре алмау —
 ҚМ

* * *

Нұрлы аспанға тырысып өскенсің сен,
Менмен, кердең, қайғысыз ер көңілмен.
Жазғытұрым, жасырып жердің бетін,
Жасыл шөппен, бой жеткен егінмен тең.

Сонан бері, рахымсыз көп жыл өтті,
Орақ келер, орылар мезгіл жетті.
Жылы менен суықтың бәрін көріп,
Қайран көңіл қайыспай қайрат етті.

Ауыр ойды көтеріп ауырған жан,
Қайғы, қасірет жүзіңе белгі салған.
Дәні толық, басы ауыр егіндей-ақ,
Сенің де басың имек жерге таман.

Өлейін деп өлмейді өлерлік жан,
Әсте өлмесін білгендей қылық қылған.
Ажал келіп бас салса, жанды ұрласа,
Өмір қайда, сен қайда, сонда ойлан.

Адамзат бүгін адам, ертең топырақ,
Бүгінгі өмір жарқылдап алдар бірақ.
Ертең өзің қайдасың, білемісің,
Өлмек үшін туғансың, ойла, шырақ.

* * *

Білектей арқасында өрген бұрым,
Шолпысы сылдыр қағып жүрсе ақырын.
Кәмшат бөрік, ақ тамақ, қара қасты,
Сұлу қыздың көріп пе ең мұндай түрін?

Аласы аз қара көзі айнадайын,
Жүрекке ыстық тиіп салған сайын.
Үлбіреген ақ етті, ашық жүзді,
Тісі әдемі көріп пе ең қыздың жайын?

Бұраң бел, бойы сұлу, кішкене аяқ,
Болады осындай қыз некен-саяқ.
Піскен алма секілді тәтті қызды
Боламын да тұрамын көргендей-ақ.

Егерде қолың тисе білегіне,
Лүпілдеп қан соғады жүрегіңе.
Бетіңді таяп барсаң тамағына,
Шымырлап бу енеді сүйегіңе.

ҚЫС

Ақ киімді, денелі, ақ сақалды,
 Соқыр-мылқау танымас тірі жанды.
 Үсті-басты — ақ қырау, түсі суық,
 Басқан жері сықырлап келіп қалды.
 Дем алысы — үскірік, аяз бен қар,
 Кәрі құдаң — қыс келіп, әлек салды.
 Ұшпадай¹ бөркін киген оқшырайтын,
 Аязбенен қызарып ажарланды.
 Бұлыттай қасы жауып екі көзін,
 Басын сіліксе, қар жауып, мазаңды алды.
 Бурадай бұрқ-сарқ етіп долданғанда,
 Алты қанат ақ орда үй шайқалды.
 Әуес көріп жүгірген жас балалар,
 Беті-қолы домбығып, үсік шалды.
 Шидем мен тон қабаттап киген малшы
 Бет қарауға шыдамай теріс айналды.
 Қар тепкенге қажымас қайран жылқы
 Титығы құруына тез тақалды.
 Қыспен бірге түмсығын салды қасқыр,
 Малшыларым, қор қылма итке малды.
 Соныға малды жайып, күзетіңдер,
 Ұйқы өлтірмес, қайрат қыл, бұз қамалды!
 Ит жегенше Қондыбай, Қанай² жесін,
 Құр жібер мына антұрған кәрі шалды.

¹ Ұшпа — ұшпа бұлт, яғни шоқ-шоқ бұлт

² Қондыбай, Қанай — жерінің шөбін байларға жалдайтын ауылдар.
 (1945 жылғы Абай жинағында берілген түсіндірме) — Қ М

ЖАЗҒЫТҰРЫ

Жазғытұрым қалмайды қыстың сызы,
 Масатыдай құлпырар жердің жүзі.
 Жан-жануар, адамзат анталаса,
 Ата-анадай елжірер күннің көзі.

Жаздың көркі енеді жыл құсымен,
 Жайраңдасып жас күлер құрбысымен.
 Көрден жаңа тұрғандай кемпір мен шал,
 Жалбаңдасар өзінің тұрғысымен.

Қырдағы ел ойдағы елмен араласып,
 Күлімдесіп, көрісіп, құшақтасып.
 Шаруа қуған жастардың мойны босап,
 Сыбырласып, сырласып, мауқын басып.

Түйе боздап, қой қоздап, қора да шу,
 Көбелекпен, құспенен сай да ду-ду.
 Гүл мен ағаш майысып қарағанда,
 Сыбдыр қағып, бұраңдап ағады су.

Көл жағалай мамырлап қу менен қаз,
 Жұмыртқа іздеп, жүтіріп балалар мәз.
 Ұшқыр атпен зырлатып тастағанда,
 Жарқ-жүрқ етіп ілінер көк дауыл баз¹

Құс қатарлап байлаған қанжығаға
 Қыз бұраңдап жабысып, қылады наз.

Жазға жақсы киінер қыз-келіншек,
 Жер жүзіне өң берер гүл-бәйшешек.
 Қырда торғай сайраса, сайда бұлбұл,
 Тастағы үнін қосар байғыз, көкек.

Жаңа бұлмен жамырап саудагерлер,
 Диханшылар жер жыртып, егін егер.
 Шаруаның біреуі екеу болып,
 Жаңа төлмен көбейіп дәулет өнер.

Безендірген жер жүзін тәңірім шебер,
 Мейірбандық, дүниеге нұрын төгер.

¹ Баз (арабша) — қаршыға — Қ М

Анамыздай жер иіп емізгенде,
Бейне әкеңдей үстіне аспан төнер.

Жаз жіберіп, жан берген қара жерге
Рахметіне алланың көңіл сенер.
Мал семіреді, ақ пенен ас көбейер
Адамзаттың көңлі өсіп көтерілер.

Қара тастан басқаның бәрі жадырап,
Бір сараңнан басқаның бейлі енер.
Тамашалап қарасаң тәңрі ісіне,
Бойың балқып, еридi іште жігер.

Кемпір-шал шуақ іздеп, бала шулар,
Мал мазатсып, қуанып, аунап-қунар.
Жыршы құстар әуеде өлең айтып,
Қиқу салар көлдегі қаз бен қулар.

Күн жоқта кісімсінер жұлдыз бен ай,
Ол қайтсін қара түнде жарқылдамай.
Таң атқан соң шығарын күннің біліп,
Өңі қашар, бола алмас бұрынғыдай.

Күн — күйеу, жер — қалыңдық сағынышты,
Құмары екеуінің сондай күшті.
Күн қырыңдап жүргенде көп қожандап,
Күйеу келді — ай, жұлдыз к... қысты.

Ай, жұлдызға жылы жел хабар беріп,
Жан-жануар қуанар тойға еліріп.
Азалы ақ көрпесін сілке тастап,
Жер күлімдер, өзіне шырай беріп.

Күн күйеуін жер көксіп ала қыстай,
Біреуіне біреуі қосылыспай.
Көңілі күн лебіне тойғаннан соң,
Жер толықсып, түрленер тоты құстай.

Адам тіктеп көре алмас күннің көзін,
Сүйіп, жылып тұрады жан лебізін.
Қызыл арай сары алтын шатырына
Күннің кешке кіргенін көрді көзім.

КҮЗ

Сұр бұлыт түсі суық қаптайды аспан,
Күз болып, дымқыл тұман жерді басқан.
Білмеймін тойғаны ма, тоңғаны ма,
Ат ойнап, құлын қашқан, тай жарысқан.

Жасыл шөп, бәйшешек жоқ бұрынғыдай,
Жастар күлмес, жүгірмес бала шулай.
Қайыршы шал-кемпірдей түсі кетіп,
Жапырағынан айрылған ағаш, қурай.

Біреу малма сапсиды, салып иін,
Салбыраңқы тартыпты жыртық киім.
Енесіне иіртіп шуда жібін,
Жас қатындар жыртылған жамайды үйін.

Қаз, тырна қатпарланып қайтса бермен,
Астында ақ шомшы жүр, ол бір керуен.
Қай ауылды көрсең де, жабырқаңқы,
Күлкі-ойын көрінбейді, сейіл-серуен.

Кемпір-шал құржаң қағып, бала бүрсең,
Көңілсіз қара суық қырда жүрсең.
Кемік сүйек, сорпа-су тимеген соң,
Үйде ит жоқ, тышқан аулап, қайда көрсең.

Күзеу тозған, оты жоқ елдің маңы,
Тұман болар, жел соқса, шаң-тозаңы.
От жақпаған үйінің сұры қашып,
Ыстан қорыққан қазақтың құрсын заңы.

ЖАЗ

Жаздыкүн шілде болғанда,
Көкорай шалғын бәйшешек
Ұзарып өсіп толғанда;
Күркіреп жатқан өзенге
Көшіп ауыл қонғанда;
Шұрқырап жатқан жылқының
Шалғыннан жоны қылтылдап.
Ат, айғырлар, биелер
Бүйірі шығып, ыңқылдап.
Суда тұрып шыбындап,
Құйрығымен шылпылдап.
Арасында құлын-тай
Айнала шауып бұлтылдап.

Жоғары-төмен үйрек, қаз
Ұшып тұрса сымпылдап.
Қыз-келіншек үй тігер,
Бұрала басып былқылдап.
Ақ білегін сыбанып,
Әзілдесіп сыңқылдап.
Мал ішнен айналып,
Көңлі жақсы жайланып.
Бай да келер ауылға,
Аяңшылы жылпылдап.

Сабадан қымыз құйдырып,
Ортасына қойдырып,
Жасы үлкендер бір бөлек,
Кеңесіп, күліп сылқылдап.
Жалшы алдаған жас бала
Жағалайды шешесін:
Ет әпер деп қыңқылдап.
Көлеңке қылып басына,
Кілем төсеп астына,
Салтанатты байлардың
Самаурыны бүрқылдап.

Білімділер сөз айтса,
Бәйгі атындай аңқылдап.
Өзгелер басын изейді,
Әрине деп мақұлдап.
Ақ көйлекті, таяқты
Ақсақал шығар бір шеттен:
Малыңды әрі қайтар деп,
Малшыларға қаңқылдап.

Бай байғұсым десін деп,
Шақырып қымыз берсін деп.
Жарамсақсып, жалпылдап,
Шапандарын белсенген,
Асау мініп теңселген,
Жықышылар кеп тұрса,
Таңертеңнен салпылдап
Мылтық атқан, құс салған.
Жас бозбала бір бөлек,
Су жағалап қутыңдап.

Қайырып салған көкқұсы¹
Көтеріле бергенде,
Қаз сыпырса жарқылдап.

Өткен күннің бәрі ұмыт,
Қолдан келер қайрат жоқ,
Бағанағы байғұс шал
Ауылда тұрып күледі,
Қошемет қылып қарқылдап.

¹ Көкқұс — қаршыға — Қ.М.

* * *

пәліт өлгенің неме

Өлең — сөздің патшасы, сөз сарасы
 Қиыннан қиыстырар ер данасы.
 Тілге жеңіл, жүрекке жылы тиіп,
 Теп-тегіс жұмыр келсін айналасы.

Бөтен сөзбен былғанса сөз арасы,
 Ол — ақынның білімсіз бишарасы.
 Айтушы мен тыңдаушы көбі надан,
 Бұл жұрттың сөз танымас бір парасы.

Әуелі аят¹ хәдіс² сөздің басы,
 Қосарлы бәйт³ мисал келді арасы,
 Қисынымен қызықты болмаса сөз,
 Неге айтсын пайғамбармен және аласы.

Мешіттің құтпа⁴ оқыған ғұламасы,
 Мүнәжәт⁵ ғалымдардың келді арасы.
 Бір сөзін бір сөзіне қиыстырар,
 Әрбірі келгенінше өз шамасы.

Өлеңге әркімнің-ақ бар таласы,
 Сонда да солардың бар таңдамасы.
 Іші алтын, сырты күміс сөз жақсысын
 Қазақтың келістірер қай баласы?

Бұрынғы ескі биді тұрсам барлап,
 Мақалдап айтады екен, сөз қосарлап.
 Ақындары ақылсыз, надан келіп,
 Көр-жерді өлең қыпты жоқтан қармап.

Қобыз бен домбыра алып топта сарнап,
 Мақтау өлең айтыпты әркімге арнап.

¹ Аят (арабша) — құран сөзі.

² Хәдіс (арабша) — Мұхаммед пайғамбар сөзі

³ Бәйт (арабша) — өлең. «Бәйт мысал» — мысал өлең, үлгі-өнеге

өлеңі

⁴ Хотбә (арабша) — уағыз оқу, сөйлеу мағынасында.

⁵ Мөнажат (арабша) — Аллаға жалбарыну, мақтау сөз айту —

Әр елден өлеңменен қайыр тілеп,
Кетірген сөз кәдірін жұртты шарлап.

Мал үшін тілін безеп, жанын жалдап,
Мал сұрап біреуді алдап, біреуді арбап.
Жат елде қайыршылық қылып жүріп,
Өз елін бай деп мақтап құдай қарғап.

Қайда бай мақтаншаққа барған таңдап,
Жиса да, бай болмапты, қанша малды ап.
Қазаққа өлең деген бір қадірсіз,
Былжырақ көрінеді солар даңдақ.

Ескі бише отырман бос мақалдап,
Ескі ақынша мал үшін тұрман зарлап.
Сөз түзелді, тыңдаушы, сен де түзел,
Сендерге де келейін енді аяңдап.

Батырды айтсам ел шауып алған талап,
Қызды айтсам, қызықты айтсам қыздырмалап,
Әншейін күн өткізбек әңгімені
Тыңдар едің әр сөзін мыңға балап.

Ақыл сөзге ынтасыз, ел шабаңдап,
Көнгенім-ақ соған деп жүр табандап.
Кісімсінген жеп кетер білімсіз көп,
Жіберсем, өкпелеме көп жамандап.

Амалдап қарағайды талға жалғап,
Әркім жүр алар жердің ебін қамдап.
Мақтан қуған, мал құмар нені ұға алсын,
Шықпаса мыңнан біреу талғап-талғап.

Мал жиып арамдықпен ұрлап-қарлап,
Қусың десе, қуанып жүр алшаңдап.
Қақса-соқса бір пайда түсе ме деп,
Елдің байын еліртіп «жау мұңдалап».

Ынсап-ұят, ар-намыс, сабыр, талап,
Бұларды керек қылмас ешкім қалап.
Терең ой, терең ғылым іздемейді,
Өтірік пен өсекті жүндей сабап.

* * *

Келдік талай жерге енді,
 Кіруге-ақ қалдық көрге енді.
 Қызыл тілім буынсыз,
 Сөзімде жаз бар шыбынсыз.
 Тыңдаушымыды ұғымсыз
 Қылып тәңрім берген-ді.
 Осы жасқа келгенше,
 Өршеленіп өлгенше,
 Таба алмадық бір адам
 Біздің сөзге ергенді.
 Өмірдің өрін тауысып,
 Білімсізбен алысып,
 Шықтық міне белге енді.
 Енді аяңда, жығылма,
 Сыймас жерге тығылма.
 Қой бұрынғы желгенді!
 Қайғы шығып иыққа,
 Қамалтпасын тұйыққа,
 Сергі, көңлім, сергі енді!
 Балапан құстай оңдалып,
 Қанатыңды қомданып,
 Жатпа ұяда, қорғанып,
 Ұш, көңлім, көкке, кергі енді!
 Көңілде қайғы, қалың зар,
 Айтатұғын сөзім бар.
 Салсын құлақ ұққандар,
 Өрбі, сөзім, өрбі енді!
 Іште қайғы, дерт пысып,
 Көкіректі өрт қысып,
 Айтуға көңлім тербенді.
 Өзің жалғыз, надан көп,
 Ұқтырасың сен не деп,
 Әулекі, арсыз елге енді?
 Тыныштық сүймей қышынып,
 Өгірікке тұшынып,
 Пәледен тұрмас шошынып,

Тұла бойын желік жеңгенді.
Туған жерді қия алмай,
Тентекті жеңіп, тыя алмай,
Әлі отырмыз ұялмай,

Таба алмадық өңге елді.
Әзелде тәңірім сорлы етті,
Арсыз елмен әуре етті,
Жалғыз үйде күңіреңтті.

Тағдырға білдік көнгенді,
Адам деген даңқым бар,
Адам қылмас халқым бар,
Өтірік пен өсекке
Бәйге атындай аңқылдар.

Тұла бойым шаміренді,
Барма топқа шақырмай,
Жат үйіңде шатылмай,
Шыңдармын ба, япырмай,
Жатуға шықпай үйде енді?

Қатыныңның ойнасын
Көрсен, білсен қоймасын,
Не ойлар едің өз басың,
Сонымен тең біз де енді.

* * *

Жүректе қайрат болмаса,
Ұйықтаған ойды кім түртпек?
Ақылға сәуле қонбаса,
Хайуанша жүріп күнелтпек.

Аспаса ақыл қайраттан,
Тереңге бармас, үстірттер.
Қартыңның ойы шар тартқан
Әдет жеңіп күңгірттер.

Тән сүйгенін бермесе,
Жан шыдамас жаны ашып.
Бере берсең, бер десе,
Үміт етер таласып.

Малда да бар жан мен тән,
Ақыл, сезім болмаса.
Тіршіліктің несі сән,
Тереңге бет қоймаса?

Атымды адам қойған соң,
Қайтіп надан болайын?
Халқым надан болған соң,
Қайда барып оңайын?!

* * *

Адам бір боқ көтерген боқтың қабы,
Боқтан сасық боласың өлсең тағы.
Менімен сен теңбе деп мақтанасың,
Білімсіздік белгісі — ол баяғы.

Кеше бала ең, келдің ғой талай жасқа,
Көз жетті бірқалыпты тұра алмасқа.
Адамды сүй, алланың хиқметін сүй,
Не қызық бар өмірде онан басқа.

* * *

Мен боламын демендер,
Аяқты алшаң басқанға.
Екі көзің аларып,
Құр қарайсың аспанға.
Бір ғылымнан басқаның,
Бәрі де кесел асқанға.
Үйткен адам жолығар,
Кешкпей-ақ тосқанға.

* * *

Хор болды жаным,
Сенсіз де менің күнім.
Бек бітгі халім,
Тағдырдан келген зұлым.
Тағдыр етсе алла,
Не көрмейді пәндә?

Сайрай бер, тілім,
Сарғайған соң бұл дерттен.
Бүгілді белім,
Жар тайған соң әр серттен.
Қамырықты көңіл,
Қайтсе болар жеңіл?

Сағындым сені,
Көрмедім деп көп заман.
Адам деп мені,
Салмадың сен хат маған.
Жай таба алмай жүрек,
Жасыған соң сүйек.

Бұл қылған зарым
Барса жардың маңына.
Ол — қылған дәрім
Ғашығымның жанына.
Оңалдырып ойды,
Түзетпей ме бойды?

* * *

Ысытқан, суытқан
Бойыңды бір көңіл.
Дүниені ұмытқан
Құмарың тозар, біл.

Әуелгі кезінде
Қайтпаған көңілдің.
Есептеп өзің де
Түрінен өмірдің.

Бір жақсы күнім деп,
Қызықпен сөйлесіп.
Артынан «ол нем?» деп,
Ұялып кезнесіп¹.

Бір ақымақ әңгіме
Сықылды көрінер.
Онысын өңгеге
Айтуға ерінер.

Айтуға білсе, ерінбес,
Надандықпен жеңілмес.
Білген кісі айтса оған,
Надандығы кемімес.

¹ Кезнесіп — қысылу, қызару мағынасында

* * *

Заман ақыр жастары
Қосылмас еш бастары.
Біріне бірі қастыққа
Қойнына тыққан тастары.

Саудасы — ар мен иманы,
Қайрат жоқ бойын тиғалы,
Еңбекпен етті ауыртпай,
Құр тілменен жиғаны.

Өнімсіз іске шеп-шебер,
Майданға түспей несі өнер.
Сиырша тойса мас болып,
Өреге келіп сүйкенер.

Күлмендеп келер көздері,
Қалжыңбас келер өздері.
Кекектеп, секек етем деп,
Шошқа туар сөздері.

* * *

Байлар жүр жиған малын қорғалатып,
Өз жүзін оның беріп алар сатып.
Онын алып, тоқсаннан дәме қылып,
Бұл жұртты қойған жоқ па құдай атып?
Барып келсе Ертістің суын татып,
Беріп келсе бір арыз бұтып-шатып,
Елді алып, Еділді алып өсіреді,
Ісіп-кеуіп, қабарып келе жатып,
Әрі-бері айналса аты арықтап,
Шығынға белшесінен әбден батып.
Сұм-сұрқия, қу, білгіш атанбаққа
Құдай құмар қылыпты қалжыратып.
Қорғаласа, қорықты деп қоймаған соң,
Шаптырады қалаға бай да аңдатып
Күшті жықпақ, бай жеңбек әуел бастан,
Қолға түсер сілесі әбден қатып.
Жаны аяулы жақсыға қосамын деп,
Әркім бір ит сақтап жүр ырылдатып.

* * *

Көңілім қайтты достан да, дұшпаннан да,
Алдамаған кім қалды тірі жанда?¹
Алыс-жақын қазақтың бәрін көрдім,
Жалғыз-жарым болмаса анда-санда.

Пайда үшін біреу жолдас бүгін таңда,
Ол тұрмас бастан жыға¹ қисайғанда.
Мұнан менің қай жерім аяулы деп,
Бірге тұрып қалады кім майданда?!

Ендігі жұрттың сөзі — ұрлық-қарлық,
Саналы жан көрмедім сөзді ұғарлық.
Осы күнде, осы елде дәнеме жоқ,
Мейір қанып, мәз болып қуанарлық.

Байлар да мал қызығын біле алмай жүр,
Жаз жіберіп, күз атын міне алмай жүр.
Сабылтып, күнде ұрлатып, із жоғалтып,
Ызаменен ыржиып күле алмай жүр.

Саудагер тыныштық сауда қыла алмай жүр,
Қолдан беріп, қор болып, ала алмай жүр.
Ел аулаққа күш айтқан, топта танған,
Арсыз жұрттан көңілі тына алмай жүр.

Естілер де ісіне қуанбай жүр,
Ел азды деп надандар мұңалмай жүр.
Ала жылан, аш бақа күпілдектер
Кісі екен деп ұлықтан ұялмай жүр.

Бектікте біреу бекіп тұра алмай жүр,
О дағы ұры-қарды тыя алмай жүр.

¹ Жыға — батырлардың дулығасының төбесіне шаншылта қадап қоятын зат. Бұл арада адамның басынан бағы таюды, басына іс түсуді айтып отыр — ҚМ

Қарсылық күнде қылған телі-тентек,
Жаза тартып ешбірі сұралмай жүр.

Қарындас қара жерге тыға алмай жүр,
Бірінің бірі сөзін құп алмай жүр.
Құда-тамыр, дос-жарың, қатын-балаң —
Олар да бір қалыпты бола алмай жүр.

Бір күшті көп тентекті жыға алмай жүр,
Іште жалын дерт болып, шыға алмай жүр.
Арақ ішкен, мас болған жұрттың бәрі,
Не пайда, не залалды біле алмай жүр.

Жетіліп жаз жайлауға қона алмай жүр,
Күз күзеу де жанжалсыз бола алмай жүр.
Қыс қыстауың — қып-қызыл ол бір пәле,
Оралып ешбір шаруа оңалмай жүр.

Жасы кіші үлкеннен ұялмай жүр,
Сұрамсақтар нәпсісін тыя алмай жүр.
Сәлем борыш, сөз қулық болғаннан соң,
Қандай жан сырттан сөз боп сыналмай жүр?

* * *

Есінде бар ма жас күнің,
Көкірегің толық, басың бос.
Қайғысыз, ойсыз, мас күнің
Кімді көрсең бәрі дос.

Махаббат, қызық, мал мен бақ
Көрінуші еді досқа ортақ.
Үміті жақын, көңіл ақ,
Болар ма сондай қызық шақ?

Құдай-ау, қайда сол жылдар,
Махаббат, қызық мол жылдар?
Ақырын, ақырын шегініп,
Алыстап кетті құрғырлар.

Жалынасың, боқтайсың,
Сағынасың, жоқтайсың.
Хасиет кетті, дос кетті —
Жете алмайсың, тоқтайсың.

Көзіме жас бер, жылайын,
Шыдам бер, сабыр қылайын.
Жаралы болған жүрекке
Дауа бер, жамап сынайын.

* * *

Біреудің кісісі өлсе, қаралы — ол,
 Қаза көрген жүрегі жаралы — ол.
 Көзінің жасын тыймай жылап жүріп,
 Зарланып неге әнге салады ол?

Күйеу келтір, қыз ұзат, тойыңды қыл,
 Қыз таныстыр, қызыққа жұрт ыржаңшыл
 Қынаменде, жар-жар мен бет ашар бар,
 Өлеңсіз солар қызық бола ма гүл?

Бала туса, күзетер шілдеhana¹
 Олар да өлең айтар шулап жана.
 Бұрынғы жақсылардан өрнек қалған,
 Биде тақпақ, мақал бар, ойлап қара.

Туғанда дүние есігін ашады өлең,
 Өлеңмен жер қойнына кірер денең.
 Өмірдегі қызығың бәрі өлеңмен,
 Ойлансаңшы бос қақпай елең-селең.

Өлеңді айтпақ түгіл, ұға алмайсың,
 Айтсаң да, үддасынан² шыға алмайсың.
 Сен білмейді екен деп айтпасын ба,
 Неге мұнша сіресіп құп алмайсың?

Өлең деген — әр сөздің ұнасымы,
 Сөз қосарлық, орайлы жарасымы.
 Сөзі тәтті, мағынасы түзу келсе,
 Оған кімнің ұнасар таласуы?

Қарыны тоқ, хас надан ұқпас сөзді,
 Сөзді ұғар, көкірегі болса көзді.

¹ Шілдеhana (парсыша) — бала туған күн таң атқанша ұйықтамай күзетп, ойын-сауық құру салты

² Хадд (арабша) — шек, шегі (предел) деген сөз. Бұл арада ауыспалы мағынада, яғни шегіне — жетер жеріне жеткізу деген ұғымда қолданған — ҚМ

Қадірін жақсы сөздің білер жанға
Таппай айтпа ұққанға айтар кезді.

Сый дәмеппе, берсе алма, еш адамнан,
Нең кетеді жақсы өлең сөз айтқаннан?
Сүйсінерлік адамды құрымет қыл,
Аулақ бол әнін сатып нәрсе алғаннан.

Көп топта сөз танырлық кісі де аз-ақ,
Ондай жерде сөз айтып болма мазақ.
Біреуі олай, біреуі бұлай қарап,
Түгел сөзді тыңдауға жоқ қой қазақ.

Шортанбай, Дулат пенен Бұқар жырау,
Өлеңі бірі — жамау, бірі — құрау.
Әттең дүние-ай, сөз таныр кісі болса,
Кемшілігі әр жерде көрінеу тұр-ау!

Мақсұтым — тіл ұстартып, өлең шашпақ,
Наданның көзін қойып, көңлін ашпақ.
Үлгі алсын деймін ойлы жас жігіттер,
Думан-сауық ойда жоқ әуел баста-ақ.

* * *

Менсінбеуші ем наданды,
Ақылсыз деп қор тұтып.
Түзетпек едім заманды,
Өзімді тым-ақ зор тұтып.

Таппадым көмек өзіме,
Көп наданмен алысып.
Көнбеді ешкім сөзіме,
Әдетіне қарысып.

Жан шошырлық түрінде
Бәрі бірдей еліріп.
Ұстай алмадым бірін де,
Кекиді кейін шегініп.

«Әринемен» ел кетті,
Қоқиланды, мақтанды.
Қуат бітті, күн өтті,
Жарылаққа, құдай жатқанды.

Мен — қажыған арықпын,
Қатын, бала қонағы.
Сендерге де қанықпын,
Жұртың анау баяғы.

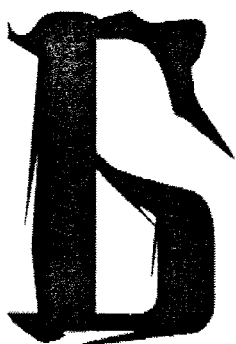
Жарлы емеспін, зарлымын,
Оны да ойла толғанып.
Жұртым деуге арлымын,
Өзге жұрттан ұялып.

Барымта мен партия —
Бәрі мастық, жұрт құмар.
Сыпыра елрме, сұрқия,
Көп пияншік нені ұғар?

Татулықты, тыныштықты
Қоңыр көрер, кем көрер.
Ұрлық пенен қулықты
Қызық көрер, өңі енер.

Мұндай елден бойың тарт,
Мен қажыдым, сен қажы!
Айтып-айтып өтті қарт,
Көнбеді жұрт, не ылажы?

ҚАРА СӨЗ

БІРІНШІ СӨЗ

ұл жасқа келгенше жақсы өткіздік пе, жаман өткіздік пе, әйтеуір бірталай өмірімізді өткіздік: алыстық, жұлыстық, айтыстық, тартыстық — әурешілікті көре-көре келдік. Енді жер ортасы жасқа келдік; қажыдық, жалықтық; қылып жүрген ісіміздің бәрінің баянсызын, байлаусызын көрдік, бәрі қоршылық екенін білдік. Ал, енді қалған өмірімізді қайтіп, не қылып өткіземіз? Соны таба алмай өзім де қайранмын.

Ел бағу? Жоқ елге бағым жоқ. Бағусыз дертке ұшырайын деген кісі бақпаса, не албыртқан, көңілі басылмаған жастар бағамын демесе, бізді құдай сақтасын!

Мал бағу? Жоқ, баға алмаймын. Балалар өздеріне керегінше өздері бағар. Енді қартайғанда қызығын өзің түгел көре алмайтұғын, ұры, залым, тілемсектердің азығын бағып беремін деп, қалған аз ғана өмірімді қорқылар жайым жоқ.

Ғылым бағу? Жоқ, ғылым бағарға да ғылым сөзін сөйле-

сер адам жоқ. Білгеніңді кімге үйретерсің, білмегеніңді кімнен сұрарсың? Елсіз-күнсізде кездемені жайып салып, қолына кезін алып отырғанның не пайдасы бар? Мұңдасып, шер тарқатысар кісі болмаған соң, ғылым өзі — бір тез қартайтатұғын күйік.

Софылық қылып, дін бағу? Жоқ, ол да болмайды, оған да тыныштық керек. Не көңілде, не көрген күнінде бір тыныштық жоқ, осы жерде не қылған софылық!

Балаларды бағу? Жоқ, баға алмаймын. Бағар едім, қалайша бағудың мәнісін де білмеймін. не болсын деп бағам, қай елге қосайын, қай харакетке қосайын? Балаларымның өзіне ілгері өмірінің, білімінің пайдасын тыныштықпен көрерлік орын тапқаным жоқ, қайда бар, не қыл дерімді біле алмай отырмын, не бол деп бағам? Оны да ермек қыла алмадым.

Ақыры ойладым: осы ойыма келген нәрселерді қағазға жаза берейін, ақ қағаз бен қара сияны ермек қылайын, кімде-кім ішінен керекті сөз тапса, жазып алсын, я оқысын, керегі жоқ десе, өз сөзім өзімдікі дедім де, ақыры осыған байладым, енді мұнан басқа ешбір жұмысым жоқ.

ЕКІНШІ СӨЗ

Мен бала күнімде естуші едім, біздің қазақ сартты көрсе, күлуші еді: «ененді ұрайын кең қолтық, шүлдіреген тәжік, арқадан үй төбесіне саламын деп қамыс артқан, бұтадан қорыққан, көз көргенде «әке-үке» десіп, шығып кетсе, қызын боқтасқан, «сарт-сұрт деген осы» деп.

Ноғайды көрсе, оны да боқтап күлуші еді: «түйеден қорыққан ноғай атқа мінсе, шаршап, жаяу жүрсе, демін алады, ноғай дегенше, ноқай десеңізші, түкке ыңғайы келмейтұғын, солдат ноғай, қашқын ноғай, «бакалшік»¹ ноғай деп.

Орысқа да күлуші еді: «ауылды көрсе шапқан, жаман сасыр бас орыс» деп. Орыс ойына келгенін қылады

¹ Ұсақ саудагер.

деген... не айтса соған нанады, «ұзын құлақты тауып бер депті» — деп.

Сонда мен ойлаушы едім: ей, Құдай-ай, бізден басқа халықтың бәрі антұрған, жаман келеді екен, ең тәуір халық біз екенбіз деп, әлгі айтылмыш сөздерді бір үлкен қызық көріп, қуанып күлуші едім.

Енді қарап тұрсам, сарттың екпеген егіні жоқ, саудагерінің жүрмеген жері жоқ, қылмаған шеберлігі жоқ. Өзіменен өзі әуре болып, біріменен бірі ешбір шағари жауласпайды. Орысқа қарамай тұрғанда қазақтың өлісінің ахиреттігін, тірісінің киімін сол жеткізіп тұрды. Әке балаға қимайтұғын малыңды кірелеп, сол айдап кетіп тұрды ғой. Орысқа қараған соң да, орыстың өнерлерін бізден олар көп үйреніп кетті. Үлкен байлар да, үлкен молдалар да, ептілік, қырмызылық сыпайылық — бәрі соларда. Ноғайға қарасам, солдаттыққа да шыдайды, кедейлікке де шыдайды, қазаға да шыдайды, молда, медресе сақтап, дін күтуге де шыдайды. Еңбек қылып мал табудың да жөнін солар біледі, салтанат, әсем де соларда.

Оның малдыларына құзғын тамағымыз үшін біріміз жалшы, біріміз қош алушымыз. Біздің ең байымызды: «сәнің шақшы² аяғың білән пышыратырға қойған идән түгіл, шық сасы қазақ», — деп үйінен қуып шығарады.

Оның бәрі бірін-бірі қуып, қор болмай, шаруа қуып, өнер тауып, мал тауып зор болғандық әсері.

Орысқа айтар сөз де жоқ, біз құлы, күні қадарлы да жоқпыз.

Бағанағы мақтан, бағанағы қуанған, күлген сөздеріміз қайда?

ҮШІНШІ СӨЗ

Қазақтың бірінің біріне қаскүнем болмағының, бірінің тілеуін бірі тілеспейтұғынының, рас сөзі аз болатұғынының, қызметке таласқыш болатұғынының, өздерінің жалқау болатұғынының себебі не?

² Лас, былағаныш

Ғәмма ғаламға белгілі данышпандар әлдеқашан байқаған: әрбір жалқау кісі — қорқақ, қайратсыз тартады, әрбір қайратсыз — қорқақ, мақтанғыш келеді; әрбір мақтаншақ — қорқақ, ақылсыз, надан келеді; әрбір ақылсыз — надан, арсыз келеді; әрбір арсыз жалқаудан сұрамсақ, өзі тойымсыз, тыйымсыз, өнерсіз, ешкімге достығы жоқ жандар шығады.

Мұның бәрі төрт аяқты малды көбейтеміннен басқа ойының жоқтығынан; өзге егін, сауда, өнер, ғылым секілді нәрселерге салынса, бұлай болмас еді.

Әрбір мал іздеген малым көп болса, өзімдікі де, балаларым да малды болса екен дейді.

Ол мал көбейсе малшыларға бақтырмақ, өздері етке, қымызға тойып, сұлуды жайлап, жүйрікті байлап отырмақ.

Қыстауы тарлық қылса, арызы жеткендік, сыйы өткендік, барлық қызметімен біреудің қыстауын сатып алмақ, ептеп алмақ, тартып алмақ. Ол қыстауынан айрылған және біреуге тиіспек, я болмаса орынсыздығынан елден кетпек, әр қазақтың ойы осы.

Осылар біріне бірі достық ойлай ала ма? Кедей көп болса, ақысы кем болар еді, малдан айрылғандар көбейсе, қыстауы босар еді деп, мен ананы кедей болса екен деп, ол мені кедей болса екен деп, әуелде ішімізбен қас сағындық. Әрберден соң сыртымызға шықты, жауластық, дауластық, партияластық. Осындай қастарға сөзім өтімді болсын және де ептеп мал жиюға күшім жетімді болсын деп, қызметке, болыстық билікке таластық.

Сонан соң не момынның баласы бөтен жаққа шығып, еңбек қылып, мал іздемейді, егін, сауданың керегі жоқ болады. Өз басын өзі осындай таласпенен кісі көбейтеміз деп партия жиғандардың бүгін біреуіне, ертең біреуіне кезекпен сатады да жүреді.

Ұрылар тыйылмайды. Ел тыныш болса, оның ұрлығын ешкім сүймес еді. Ел екі жар болған соң, кім ант ішіп ақтап, арамдығын жақтап сүйеймін десе, соған жақ болып сүйеніп, бұрынғыдан ұрлығын әлденеше есе асырады.

Елдегі жақсы адамдардың бәрінің үстінен бекер, өтірік «шашты, талады» деген әр түрлі уголовный¹ іс көрсетіп арыз береді. Оған дознание² — тергеу шығарады. Өтірік, көрмегенін көрдім деуші куәлар да әлдеқашан дайындап қойылған, бағанағы жақсы адам сайлауға жарамасы үшін, ол адам басын құтқармақ үшін жамандарға жалынса, оның да адамдығының кеткені, егер жалынбаса, тергеулі, сотты адам болып, ешбір қызметке жарамай, басы қатерге түсіп өткені.

Ол болыс болғандар өзі қулық, арамдықпенен болыстыққа жеткен соң, момынды қадірлемейді, өзіндей арам, қуларды қадірлейді, өзіме дос болып, жәрдемі тиеді деп, егер қас болса, бір түрлі өзіме де залал жасауға қолынан келеді деп.

Осы күнде қазақ ішінде «ісі білмес, кісі білер» деген мақал шықты. Оның мәнісі: «ісіңнің түзулігінен жетпессің, кісіңнің амалшы, айлалығынан жетерсің» деген сөз.

Үш жылға болыс сайланады. Әуелгі жылы: «Сені біз сайламадық па?» — деп елдің бұлданғандығымен күні өтеді. Екінші жылы кандидатпенен аңдысып күні өтеді. Үшінші жылы сайлауға жақындап, тағы болыс болып қаларға мүмкін болар ма екен деп күні өтеді. Енді несі қалды?

Осы қазақ халқының осындай бұзықшылыққа тартып, жылдан жылға төмендеп бара жатқанын көрген соң, менің ойыма келеді: Халықтың болыстыққа сайлаймын деген кісісі пәлен қадәрлі орысша образование³ алған кісі болсын. Егер де орталарында ондай кісісі жоқ болса, яки бар болса да сайламаса, уезный начальник бірлән военный губернатордың назначениесі⁴ бірлән болады десе, бұл халыққа бек пайдалы болар еді. Аның себебі: әуелі қызметқұмар қазақ балаларына образование беруге ол да — пайдалы іс, екінші — назначение бірлән

¹ Қылмысты.

² Жауапқа шақыру.

³ Білім.

⁴ Қызметке тағайындау.

болған болыстар халыққа міндетті болмас еді, ұлықтарға міндетті болар еді.

Уа және назначение қылғанда тергеуі, сұрауы барлығына қарамаса, өтірік арыз берушілер азаяр еді, бәлки жоғалар еді. Уа және әрбір болыс елде старшина басы бір би сайланғандық, бұл халыққа көп залал болғандығы көрініп, сыналып білінді. Бұл билік деген біздің қазақ ішінде әрбір сайланған кісінің қолынан келмейді. Бұған бұрынғы Қасым ханның «Қасқа жолы», Есім ханның «Ескі жолын», Әз Тәуке ханның «Күл төбенің басында күнде кеңес» болғанда «Жеті жарғысын»⁵ білмек керек. Әм, ол ескі сөздердің қайсысы заман өзгергендікпенен ескіріп, бұл жаңа заманға келіспейтұғын болса, оның орнына татымды толық билік шығарып, төлеу саларға жарарлық кісі болса керек еді. ондай кісі аз, яки типті жоқ.

Бұрынғы қазақ жайын жақсы білген адамдар айтыпты: «Би екеу болса, дау төртеу болады» деп. Оның мәнісі — тақ болмаса, жұп билер таласып, дау көбейте береді дегенмен айтылған сөз. Өйтіп би көбейткенше, әрбір болыс елден толымды-білімді үш-ақ кісі билікке жыл кесілмей сайланса, олар түссе, жаманшылығы әшкере білінгендікпенен түссе, әйтпесе түспесе.

Ол билерге даугер адамдар қарамай, екеуі екі кісіні билікке таңдап алып, үстіне біреуді посредникке⁶ сайлап алып, біте берсе, егер оған да ынтымақтаса алмаса, бағанағы үш бидің біреуін алып, яки жеребемен сайлап алып жүгінсе, сонда дау ұзамай бітім болар еді.

⁵ Тәуке ханның заң жинағы.

⁶ Араға жүруші адам.

ТӨРТІНШІ СӨЗ

Әрбір байқаған адам білсе керек: күлкі өзі бір мастық екенін, әрбір мас кісіден гафил көп өтетұғынын да, әрбір мастың сөйлеген кезінде бас ауыртатұғынын. Бұлай болғанда, күлкіге салынған кісі не шаруадан, не ақылдан,

не ұят келерлік істен құр, гафил көп өткізіп отырса керек. Осындай гафилдік көп өткізіп, елемеген кісінің не дүниеде, не ахиретте басы бір ауырмай қалмаса керек.

Әрбір уайым-қайғы ойлағыш кісі не дүние шаруасына, не ахирет шаруасына өзгеден жинақырақ болса керек. Әрбір жинақылықтың түбі кеніш болса керек. Енді олай болғанда, үнемі уайым-қайғыменен жүре аламыз ба? Үнемі уайым-қайғыға жан шыдай ма екен? Үнемі күлмей жүре аламыз ба, үнемі күлмей жүруге жан шыдай ма екен? Жоқ, мен үнемі уайым-қайғыменен бол демеймін. Уайым-қайғысыздығыңа уайым-қайғы қылдағы, сол уайым-қайғысыздықтан құтыларлық орынды харакет табу керек нәм қылу керек. Әрбір орынды харакет өзі де уайым-қайғыны азайтады, орынсыз күлкіменен азайтпа қайғыны, орынды харакетпен азайт!

Шығар есігін таба алмай, уайым-қайғының ішіне кіріп алып, қамалып қалмақ, ол өзі де — бір антұрғандық және әрбір жаман кісінің қылығына күлсең, оған рақаттанып күлме, ыза болғаныңнан күл, ызалы күлкі өзі де — қайғы.

Ондай күлкіге үнемі өзің де салынбассың, әрбір жақсы адамның жақсылық тапқанына рақаттанып күлсең, оның жақсылықты жақсылығынан тапқандығын ғибрат көріп күл. Әрбір ғибрат алмақтың өзі де мастыққа жібермей, уақытымен тоқтатады.

Көп күлкінің бәрін де мақтағаным жоқ, оның ішінде бір күлкі бар-ау — Құдай жаратқан орныменен іштен, көкіректен келмейді, қолдан жасап, сырты менен бет-аузын түзеп, бай-бай күлкінің әнін сәндеп, әдемішілік үшін күлетін бояма күлкі.

Адам баласы жылап туады, кейіп өледі. Екі ортада бұл дүниенің рақатының қайда екенін білмей, бірін-бірі аңдып, біріне-бірі мақтанып, есіл өмірді ескерусіз, босқа, жарамсыз қылықпен, қор етіп өткізеді де, таусылған күнінде бір күндік өмірді бар малына сатып алуға таба алмайды.

Қулық саумақ, көз сүзіп, тіленіп, адам саумақ, — өнерсіз

иттің ісі. Әуел Құдайға сыйынып, екінші өз қайратыңа сүйеніп еңбегіңді сау, еңбек қылсаң, қара жер де береді, құр тастамайды.

БЕСІНШІ СӨЗ

Көкірек толған қайғы кісінің өзіне де билетпей, бойды шымырлатып, буынды құртып, я көзден жас болып ағады, я тілден сөз болып ағады. Қазақтар: «Ә, Құдай, жас баладай қайғысыз қыла көр!» деп тілек тілегенін өзім көрдім. Онысы жас баладан гөрі өзі есті кісі болып, ескермес нәрсесі жоқсып, қайғылы кісі болғансығаны. Қайғысы не десең, мақалдарынан танырсың: «Түстік өмірің болса, күндік мал жи», «Өзіңде жоқ болса, әкең де жат», «Мал — адамның бауыр еті», «Малдының беті — жарық, малсыздың беті — шарық», «Ер азығы мен бөрі азығы жолда», «Ердің малы елде, еріккенде қолда», «Берген перде бұзар», «Алаған қолым — береген», «Мал тапқан ердің жазығы жоқ», «Байдан үмітсіз — құдайдан үмітсіз», «Қарның ашса, қаралы үйге шап», «Қайраңы жоқ көлден без, қайыры жоқ елден без» деген осындай сөздері көп, есепсіз толып жатыр.

Бұл мақалдардан не шықты? Мағлұм болды: қазақ тыныштық үшін, ғылым үшін, білім үшін, әділет үшін қам жемейді екен, бірақ мал үшін қам жейді екен, ол малды қалайша табуды білмейді екен. бар білгені малдыларды алдап, мақтап алмақ екен, бермесе оныменен жауласпақ екен, егер малды болса, әкесін жаулауды да ұят көрмейді екен. Әйтеуір ұрлық, қулық-сұмдық тіленшілік, соған ұқсаған қылықтың қайсысын болса да қылып мал тапса, жазалы демесек керек екен.

Бұларының жас баланың ақылынан несі артық? Бірақ жас бала қызыл ошақтан қорқушы еді, бұлар тозақтан да қорықпайды екен. Жас бала ұялса, жерге ене жаздаушы еді, бұлар неден болса да ұялмайды екен. Сол ма артылғаны? Қолымыздағыны үлестіріп талатпасақ, біз де өзіңдей болмасақ, безеді екен. Іздеген еліміз сол ма?

АЛТЫНШЫ СӨЗ

Қазақтың бір мақалы: «Өнер алды — бірлік, ырыс алды — тірлік» дейді. Бірлік қандай елде болады, қайтсе тату болады — білмейді. Қазақ ойлайды: бірлік ат ортақ, ас ортақ, киім ортақ, дәулет ортақ болса екен дейді. Олай болғанда байлықтан не пайда, кедейліктен не залал? Ағайын құрымай мал іздеп не керек? Осы ма бірлік? Жоқ, бірлік — ақылға бірлік, малға бірлік емес. Малыңды беріп отырсаң, атасы басқа, діні басқа, күні басқалар да жалданып бірлік қылады. Бірлік малға сатылса антұрғандықтың басы осы. Ағайын алмай бірлік қылса керек, сонда әркім несібесін Құдайдан тілейді, әйтпесе құдайдан тілемейді, шаруа іздемейді. Әуел біріне бірі пәле іздейді. Не түсін, не ажарын, не өкпесін бұлдап, ол болмаса, бір пәле салып, қорғалатып, әйтеуір бірін-бірі алдаудың амалын іздеседі. Мұның қай жерінен бірлік шықты?

«Ырыс алды — тірлік» дейді, ол қай тірлік? Ол осы жан кеудеден шықпағандық па? Жоқ, ондай тірлік итте де бар. Ондай тірлікті қымбат көріп, бұлдаған адам өлімді жау көріп, ахиретке дұшпан болады. Жанын қорғалатып, жаудан қашып, қорқақ атанып, еңбек қылудан, қызмет қылудан қашып, еріншек атанып, дүниеде әлгі айтылған ырысқа дұшпан болады.

Ол айтқан тірлік олар емес. Көкірегі, көңілі тірі болса, соны айтады. Өзің тірі болсаң да, көкірегің өлі болса, ақыл табуға сөз ұға алмайсың.

Адал еңбекпен ерінбей жүріп мал табуға жігер қыла алмайсың.

*Кеселді жалқау, қылжақбас,
Әзір тамақ, әзір ас,
Сыртың — пысық, ішің — нас,
Артын ойлап ұялмас, —*

болып жүріп, тірімін деме, онан да Алла жіберген ақ бұйрықты өлімнің өзі артық.

ЖЕТІНШІ СӨЗ

Жас бала анадан туғанда екі түрлі мінезбен туады. Біреуі — ішсем, жесем, ұйықтасам деп тұрады. Бұлар — тәннің құмары, бұлар болмаса, тән жанға қонақ үй бола алмайды, һәм өзі өспейді; қуат таппайды. Біреуі білсем екен демеклік. Не көрсе соған талпынып, жалтыр-жұлтыр еткен болса, оған қызығып, аузына салып, дәмін татып қарап тамағына, бетіне басып қарап, сырнайкерней болса, дауысына ұмтылып, онан ержетіңкірегенде ит үрсе де, мал шуласа да, біреу күлсе де, біреу жыласа да тұра жүгіріп, «ол немене?»», «бұл немене?» деп, «ол неге үйтеді?»», «бұл неге бүйтеді?» деп көзі көрген, құлағы естігеннің бәрін сұрап, тыныштық көрмейді. Мұның бәрі — жан құмары, білсем екен, көрсем екен, үйренсем екен деген.

Дүниенің көрінген һәм көрінбеген сырын түгелдеп, ең болмаса денелеп білмесе, адамдықтың орны болмайды. Оны білмеген соң ол жан адам жаны болмай, хайуан жаны болады. Әзелде Құдай тағала хайуанның жанынан адамның жанын ірі жаратқан, сол әсерін көрсетіп жаратқаны. Сол қуат жетпеген, ми толмаған ессіз бала күндегі «бұл немене, ол немене?» деп бір нәрсені сұрап білсем екен дегенде, ұйқы, тамақ та есімізден шығып кететұғын құмарымызды, ержеткен соң, ақыл кіргенде, орнын тауып ізденіп, кісісін тауып сұранып, ғылым тапқандардың жолына неге салмайды екеміз?

Сол өрістетіп, өрісімізді ұзартып, құмарланып жиған қазынамызды көбейтсек керек, бұл жанның тамағы еді. Тәннен жан артық еді, тәнді жанға бас ұрғызса керек еді. Жоқ, біз олай қылмадық, ұзақтай шулап, қарғадай барқылдап, ауылдағы боқтықтан ұзамадық, жан бізді жас күнімізде билеп жүр екен. Ержеткен соң, күш енген соң, оған билетпедік. Жанды тәнге бас ұрғыздық, еш нәрсеге көңілменен қарамадық, көзбен қарамадық, көңіл айтып тұрса сенбедік. Көзбен көрген нәрсенің де сыртын көргенге-ақ тойдық. Сырын қалай болады деп көңілге салмадық, оны білмеген кісінің несі кетіпті дейміз. Біреу айтса да, ұқпаймыз. Біреу ақыл айтса: «Өз блгенің — өзіңе, өз

білгенім — өзіме», «кісі ақылымен бай болғанша, өз ақылыңмен жарлы бол» деген дейміз, артығын білмейміз, айтып тұрса ұқпаймыз.

Көкіректе сәуле жоқ, көңілде сенім жоқ. Құр көзбенен көрген біздің хайуан малдан неміз артық? Қайта бала күнімізде жақсы екенбіз. Білсек те, білмесек те, білсек екен деген адамның баласы екенбіз. Енді осы күнде, хайуаннан да жаманбыз. Хайуан білмейді, білемін деп таласпайды. Біз түк білмейміз, біз де білеміз деп надандығымызды білімділікке бермей таласқанда, өлертірілерімізді білмей, күре тамырымызды адырайтып кетеміз.

СЕГІЗІНШІ СӨЗ

Осы ақылды кім үйренеді, насихатты кім тыңдайды?

Біреу — болыс, біреу — би. Олардың ақыл үйренейін, насихат тыңдайын деген ойы болса, ол орынға сайланып та жүрмес еді. Олар өздері де оздық кісіміз, өзіміз біреуге үлгі беріп, ақыл айтамыз деп сайланды. Өздері түзеліп жеткен, енді елді түзерлігі-ақ қалған. Ол не қылып тыңдасын және тыңдайын десе де қолы тие ме? Басында өзіндік жұмысы бар: ұлығымызға жазалы болып қаламыз ба, яки елдегі бұзақыларымызды бүлдіріп аламыз ба, яки халқымызды бүлдіріп аламыз ба, яки өзіміз шығындап, шығынымызды толтыра алмай қаламыз ба? — деген ебіне қарай біреуді жетілтейін, біреуді құтылттайын деген бейнетінің бәрі басында, қолы тимейді.

Байлар. олар өздері де бір күн болса да, дәулет қонып, дүниенің жарымы басында тұр. Өзінде жоқты малыменен сатып алады. Көңілдері көкте, көздері аспаңда, адалдық, арамдық, ақыл, ғылым, білім — еш нәрсе малдан қымбат демейді. Мал болса Құдай тағаланы да паралап алса болады дейді. Оның діні, құдайы. халқы, жұрты, білім-ұяты, ары. жақыны, бәрі — мал. Сөзді қайтіп ұқсын, ұғайын десе де, қолы тие ме? Ол малды суармақ, тойғызбақ, саудасын жимақ, күзеттірмек, бақтырмақ, ұры-бөрі, қыс, суық-сұғанақ — солардан сақтанбақ, солардан сақтарлық кісі

таппақ. Оның бәрін жайғастырып, аяғын алып келіп, мақтанға орналастырғанша қашан? Қолы тимейді.

Енді ұры-залым, сүм-сұрқия өзі де тыңдамайды.

Онша-мұнша қой жүнді қоныршалар күнін де көре алмай жүр. Аналар андай болып тұрғанда, білім, ғылым, ақылды не қыласың? Және де білім, ғылым кедейге керегі жоқтай-ақ: «Бізді не қыласың, ана сөзді ұғарлықтарға айт!» дейді. Оның өзгеменен ісі жоқ, ана алдындағы үшеуіндей болған жанның ойында ешбір қайғысы, мұңы болмаса керек.

ТОҒЫЗЫНШЫ СӨЗ

Осы мен өзім — қазақпын. Қазақты жақсы көрем бе, жек көрем бе? Егер жақсы көрсем, қылықтарын қостасам керек еді. Уа, әрнешік бойларынан адам жақсы көрерлік, я көңілге тиянақ қыларлық бір нәрсе тапсам керек еді. Соны не үміт үзбестікке, не онысы болмаса, мұнысы бар ғой деп, көңілге қуат қылуға жаратсам керек еді, ондайым жоқ. Егер жек көрсем — сөйлеспесем, мәжілістес, сырлас, кеңестес болмасам керек еді, тобына бармай, «не қылды, не болды?» демей жату керек еді, ол мүмкін болмаса, бұлардың ортасынан көшіп кету керек еді. Бұларды жөндеймін деуге, жөнделер, үйренер деген үмітім де жоқ. Бұлардың бірі де жоқ. Бұл қалай? Бұл айтқанның бірін тұтпай болмас еді.

Мен өзім тірі болсам да анық тірі де емеспін. Әншейін осылардың ызасынан ба, өзіме-өзім ыза болғанымнан ба, яки бөтен себептен бе, — білмеймін. Сыртым сау болса да ішім өліп қалыпты. Ашулансам, ызалана алмаймын. Күлсем қуана алмаймын, сөйлегенім өз сөзім емес, күлгенім өз күлкім емес, бәрі де әлдекімдікі.

Қайратты күнімде қазақты қиып бөтен жаққа кетпек түгіл, өзін жақсы көріп, үміт етіп жүріппін. Қашан әбден біліп, үмітімді үзген кезде, өзге жаққа барып, жатты өз қылып, үйір боларлық қайрат жалын сөніп те қалған екен. Сол себептен бір жүрген қуыс кеудемін. Тегінде

ойлаймын: бұ да жақсы, өлер кезде «әттеген-ай, сондай, сондай қызықтарым қалды-ау!» деп қайғылы болмай, алдыңғы тілеу болмаса, артқа алаң болмай өлуге.

ОНЫНШЫ СӨЗ

Біреулер Құдайдан бала тілейді. Ол баланы не қылады? Өлсем орнымды бассын дейді, артымнан құран оқысын дейді, қартайған күнімде асырасын дейді. Осыдан басқасы бар ма?

Балам орнымды бассын демек не сөз? Өзіңнен қалған дүние иесіз қалар дейсің бе? Қалған дүниенің қамын сен жемек пе едің? Өліп бара жатқанда өзгеден қызғанып айтқаның ба? Өзгеге қимайтұғын сенің не қылған артықша орның бар еді?

Баланың жақсысы — қызық, жаманы — күйік, не түрлі боларын біліп сұрадың? Дүниеде өзіңнің көрген қорлығың аз болды ма? Өзіңнің қылған иттігің аз болды ма? Енді бір бала туғызып, оны да ит қылуға, оған да қорлық көрсетуге мұнша неге құмар болдың?

Артымнан балам Құран оқысын десең, тіршілікте өзіңнің жақсылық қылған кісің көп болса, кім Құран оқымайды? Жаманшылықты көп қылсаң, балаңның Құраны неге жеткізеді? Тіршілікте өзің қылмаған істі, өлген соң саған балаң кәсіп қылып бере ала ма?

Ахирет үшін бала тілегенің — балам жасында өлсін дегенің. Егерде ержетсін десең, өзі ержетіп, ата-анасын тұзақтан құтқарарлық бала қазақтан туа ма екен? Ондай баланы сендей әке, сенің еліңдей ел асырап өсірмек пе екен?

Қартайғанда асырасын десең, о да — бір бос сөз. Әуелі — өзің қаруың қайтарлық қартаюға жетемісің, жоқ па? Екінші — балаң мейрімді болып, асырарлық болып туа ма, жоқ па? Үшінші — малың болса, кім асырамайды? Малың жоқ болса, қай асырау толымды болады? Баланың мал табарлық болары, мал шашарлық болары — ол да екіталай.

Хош, Құдай тағала бала берді, оны өзің жақсы асырай білесің бе? Білмейсің, бұрынғы өз күнәңді өзің көтергеніңменен тұрмай, балаңның күнәсіне тағы да ортақ боласың.

Әуелі балаңды өзің алдайсың: «Әне, оны берем, міне, мұны берем» деп. Баста балаңды алдағаныңа бір мәз боласың. Соңыра балаң алдамшы болса, кімнен көресің? «Боқта!» деп, біреуді боқтатып, «кәпірқияңқы, осыған тимеңдерші» деп, оны масаттандырып, әбден тентектікке үйретіп қойып, сабаққа бергенде, молданың ең арзанын іздеп, хат таныса болады деп, қу, сұм бол деп, «пәленшенің баласы сені сыртыңнан сатып кетеді» деп, тірі жанға сендірмей, жат мінез қылып, осы ма берген тәлімің? Осы баладан қайыр күтесің бе?

Және мал тілейсіңдер, неге керек қылайын деп тілейсіңдер? Әуелі, Құдайдан тілеймісің? Тілейсің. Құдай берді, бергенін алмайсың. Құдай тағала саған еңбек қылып мал табарлық қуат берді. Ол қуатты халал кәсіп қыларлық орынға жұмсаймысың? Жұмсамайсың. Ол қуатты орнын тауып сарып қыларды білерлік ғылым берді, оны оқымайсың. Ол ғылымды оқыса, ұғарлық ақыл берді, қайда жібергеніңді кім біледі? Ерінбей еңбек қылса, түңілмей іздесе, орнын тауып істесе, кім бай болмайды? Оның саған керегі жоқ. Сенікі — біреуден қорқытып алсаң, біреуден жалынып алсаң, біреуден алдап алсаң болғаны, іздегенің — сол. Бұл — Құдайдан тілеген емес. Бұл — абыройын, арын сатып, адам жаулағандық, тіленшілік.

Хош, сөйтіп жүріп-ақ мал таптың, байыдың. Сол малды сарып қылып, ғылым табу керек. Өзіңе табылмаса балаң тапсын. Ғылымсыз ахирет те жоқ, дүние де жоқ. Ғылымсыз оқыған намаз, тұтқан руза, қылған қаж ешбір ғибадат орнына бармайды. Ешбір қазақ көрмедім, малды иттікпен тапса да, адамшылықпен жұмсаған. Бәрі де иттікпен табады, иттікпенен айрылады. Бейнет, күйігі, ызасы — сол үшеуінен басқа еш нәрсе бойыңда қалмайды.

Барыңда баймын деп мақтанады. Жоғыңда «маған

да баяғыда мал бітіп еді» деп мақтанады. Кедей болған соң тағы қайыршылыққа түседі.

ОН БІРІНШІ СӨЗ

Осы елдің үнем қылып жүргені немене? Екі нәрсе. Әуелі — ұрлық. Ұры ұрлықпен мал табам деп жүр. Мал иесі артылтып алып тағы да байимын деп жүр. Ұлықтар алып берем деп, даугерді жеп, құтқарам деп ұрыны жеп жүр. Қарапайым жұрт ұрлық айтып мал алам деп, ұрыға атымды сатып «пайдаланам» деп, не өткізбесін арзанға түсіріп алам деп жүр. Екінші — бұзақылар біреудің ойында жоқ пәлені ойына салып, бүйтсең бек боласың, бүйтсең көп боласың, бүйтсең кек аласың, мықты атанасың деп, ауқаттыларды азғырғалы әлек болып жүр. Кім азса мен соған керек боламын деп, к... қыздырып алып, өзін біраз ғана азық қылайын деп жүр.

Ұлықтар «пәлі-пәлі», бұл табылған ақыл екен, мен сені бүйтіп сүйеймін деп, ананы жеп, сені бүйтіп сүйеймін деп, мынаны жеп жүр. Қара халық менің сонша үйім бар, сонша ауыл таяғыңды соғайын, дауыңды айтайын деп, қай көп бергенге партиялас боламын деп, құдайға жазып, жатпай-түрмай салып жүріп басын, ауылын, қатын, баласын сатып жүр.

Осы бір ұры, бұзақы жоғалса, жұртқа ой да түсер еді. Шаруа да қылар еді. Бай барын бағып, кедей жоғын іздеп, ел секілденіп талапқа, тілеуге кірісер еді.

Енді жұрттың бәрі осы екі бүлік іске ортақ, мұны кім түзейді? Анттың, серттің, адалдықтың, ұяттың бір тоқтаусыз кеткені ме? Ұрыны тыю да оңай болар еді, бірақ осы бұзақының тіліне еретұғын, азатұғын байларды кім тыяды?

ОН ЕКІНШІ СӨЗ

Кімде-кім жақсы дүр, жаман дүр ғибадат қылып жүрсе, оны ғибадаттан тыюға аузымыз бармайды, әйтеуір

жақсылыққа қылған ниеттің жамандығы жоқ қой дейміз. Ләкин сондай адамдар толымды ғибадатқа ғылымы жетпесе де, қылса екен. Бірақ оның екі шарты бар, соны білсе екен. Әуелі — иманның иғтиқатын¹ махкамлемек² керек, екінші — үйреніп жеткенше осы да болады ғой демей, үйрене берсе керек. Кімде-кім үйреніп жетпей жатып, үйренгенін қойса, оны Құдай ұрды, ғибадаты ғибадат болмайды. Уа ләкин, кімде-кім иман неше нәрсе бірлән кәмеләт табатұғынын уа неше жерден бұзылатұғынын білмей, басына шалма орап, бірәдар атын көріп, рузашыл, намазшыл болып жүргені көңілге — қалың бермей тұрып жырттысын салғанға ұқсайды.

Күзетпсіз, ескерусіз иман тұрмайды, ықыласымен өзін-өзі аңдып, шын діни шыншылдап жаны ашып тұрмаса, салғырттың иманы бар деп болмайды.

¹ Нану, сену.

² Берік, мықты, сенімді.

ОН ҮШІНШІ СӨЗ

Иман деген — Алла табарака уатағаланың¹ шәріксіз,² ғайыпсыз бірлігіне, барлығына уа нәр неге бізге пайғамбарымыз саллала Аллаһу Һалаһи уа саллам³ арқылы жіберген жарлығына, білдіргеніне мойын сұнып, инанмақ.

Енді бұл иман дерлік инануға екі түрлі нәрсе керек.

Әуелі не нәрсеге иман келтірсе, соның хақтығына ақылы бірлән дәлел жүргізерлік болып ақылы дәлел испат⁴ қыларға жараса, мұны якини иман⁵ десек керек.

Екінші — кітаптан оқу бірлән яки молдалардан есту бірлән иман келтіріп, сол иман келтірген нәрсесіне соншалық беріктік керек. Біреу өлтіремін деп қорқытса да,

¹ Ұлы тәңрі, күшті құдай.

² Қатысуынсыз.

³ Алла оған батасын беріп қош алсын.

⁴ Дәлелдеу, дәлелмен бекіту.

⁵ Шын иман.

мың кісі мың түрлі іс көрсетсе де, соған айнып көңілі қозғалмастай берік боларға керек. Бұл иманды иман таклиди⁶ дейміз.

Енді мұндай иман сақтауға қорықпас жүрек, айнымас көңіл, босанбас буын керек екен. Якини иманы бар деуге ғылымы жоқ, таклиди иманы бар деуге беріктігі жоқ, я алдағанға, я азғырғанға, я бір пайдаланғанға қарап, ақты қара деп, я қараны ақ деп, я өтірікті шын деп ант ететұғын кісіні не дейміз? Құдай тағала өзі сақтасын. Уа әрнешік білмек керек, жоғарғы жазылмыш екі түрліден басқа иман жоқ. Иманға қарсы келерлік орында ешбір пенде Құдай тағала кеңшілігімен кешеді-дағы демесін, аның үшін Құдай тағаланың ғафуына,⁷ яки пайғамбарымыздың шафағатына⁸ сыймайды уа мүмкін де емес. «Қылыш арасында серт жоқ» деген жалған мақалды қуат көрген мұндай пенденің жүзі құрысын.

⁶ Дәстүрлі сенім.

⁷ Кешу, кешіру

⁸ Қорғау, жәрдем ету

ОН ТӨРТІНШІ СӨЗ

Тірі адамның жүректен аяулы жері бола ма? Біздің қазақтың жүректі кісі дегені — батыр дегені. Онан басқа жүректің қасиеттерін анықтап білмейді. Рақымдылық, мейірбандылық, уа әрбір түрлі адам баласын өз бауырым деп, өзіне ойлағандай ойды оларға да болса игі еді демек, бұлар — жүрек ісі, асықтық та — жүрек ісі. Тіл жүректің айтқанына көнсе, жалған шықпайды. Амалдың тілін алса, жүрек ұмыт қалады. Біздің қазақтың «жүректісі» мақтауға сыймайды. Айтқанға көнгіш, уағдада тұрғыш, бойын жаманшылықтан тез жиып алғыш, көштің соңынан итше ере бермей, адасқан көптің атының басын бұрып алуға жараған, әділетті ақыл мойындаған нәрсеге, қиын да болса, мойындау, әділетті ақыл мойындамаған нәрсеге, оңай да болса, мойындамау — ерлік, батырлық

осы болмаса, қазақтың айтқан батыры — әншейін жүректі емес, қасқыр жүректі деген сөз.

Қазақ та адам баласы ғой, көбі ақылсыздығынан азбайды, ақылдының сөзін ұғып аларлық жүректе жігер, қайрат, байлаулылықтың жоқтығынан азады. Білместігімнен қылдым дегеннің көбіне нанбаймын. Білімді білсе де, арсыз қайратсыздығынан ескермей, ұстамай кетеді. Жаманшылыққа бір ілігіп кеткен соң, бойын жиып алып кетерлік қайрат қазақта кем болады.

Осы жұрттың көбінің айтып жүрген мықты жігіт, ер жігіт, пысық жігіт деп ат қойып жүрген кісілерінің бәрі — бәлеге, жаманшылыққа еліртпек үшін, бірін-бірі «айда батырлап!» қыздырып алады да, артын ойлатпай, азғыратұғын сөздері.

Әйтпесе, Құдайға терістіктен, не ар мен ұятқа терістіктен сілкініп, бойын жиып ала алмаған кісі, үнемі жаманшылыққа, мақтанға салынып, өз бойын өзі бір тексермей кеткен кісі, тәуір түгіл, әуелі адам ба өзі?

ОН БЕСІНШІ СӨЗ

Ақылды кісі мен ақылсыз кісінің, менің білуімше, бір белгілі парқын көрдім.

Әуелі — пенде адам болып жаратылған соң, дүниеде ешбір нәрсені қызық көрмей жүре алмайды, сол қызықты нәрсесін іздеген кезі өмірінің ең қызықты уақыты болып ойында қалады.

Сонда есті адам, орынды іске қызығып, құмарланып, іздейді екен-дағы, күнінде айтса құлақ, ойласа көңіл сүйсінгендей болады екен. Оған бұл өткен өмірдің өкініші де жоқ болады екен.

Есер кісі орнын таппай, не болса сол, бір баянсыз, бағасыз нәрсеге қызығып, құмар болып, өмірінің қызықты, қымбатты шағын итқорлықпен өткізіп алады екен-дағы, күнінде өкінгені пайда болмайды екен. Жастықта бұл қызықтан соң және бір қызық тауып алатын кісімсіп, жастығы тозбастай, буыны босамастай көріп жүріп біреп

қызықты қуғанда-ақ мойны қатып, буыны құрып, екінші талапқа қайрат қылуға жарамай қалады екен.

Үшінші — әрбір нәрсеге қызықпақтық. Ол өзі бойға құмарлық пайда қылатын нәрсе екен. Әрбір құмарлық өзіне бір түрлі дерт болады екен, уа әрбір құмар болған нәрсеге жеткенде, яки әне-міне, жетер-жетпес болып жүргенде, бір түрлі мастық пайда болады екен.

Әрбір мастық бойдан оғатты көп шығарып, ақылдың көзін байлап, төңіректегі қараушылардың көзін ашып, «ананы, мынаны» дегізіп, бойды сынататұғын нәрсе екен.

Сол уақытта есті кісілер үлкен есі шықпай, ақылды қолдан жібермей, бойын сынатпай жүріп ізденеді екен.

Есер кісі ер-тоқымын тастап, бөркі түсіп қалып, етегі атының к...н жауып кетіп, екі көзі аспаңда. жыңды кісіше шаба беруді біледі екен. соны көрдім.

Егерде есті кісілердің қатарында болғың келсе, күнінде бір мәртебе, болмаса жұмасында бір, ең болмаса, айында бір, өзіңнен өзің есеп ал! Сол алдыңғы есеп алғаннан бергі өміріңді қалай өткіздің екен, не білімге, не ахиретке, не дүниеге жарамды, күнінде өзің өкінбестей қылықпен өткізіппісің?

Жоқ, болмаса, не қылып өткізгеніңді өзің де білмей қалыппысың?

ОН АЛТЫНШЫ СӨЗ

Қазақ құлшылығым Құдайға лайықты болса екен деп қам жемейді. Тек жұрт қылғанды қылып, жығылып тұрса болғаны. Саудагер несиесін жия келгенде, «тапқаным осы, біттім деп, алсаң — ал әйтпесе саған бола жерден мал қазамын ба?» дейтұғыны болушы еді ғой. Құдай тағаланы дәл сол саудагердей қыламын дейді. Тілін жаттықтырып, дінін тазартып, ойланып, үйреніп әлек болмайды. «Білгенім осы, енді қартайғанда қайдан үйрене аламын» дейді. «Оқымадың демесе болад тағы, тілімнің келмегенін қайтушы ед» дейді.

Оның тілі өзге жұрттан бөлекше жаратылып па?

ОН ЖЕТІНШІ СӨЗ

Қайрат, ақыл, жүрек үшеуі өнерлерін айтысып, таласып келіп, Ғылымға жүгініпті.

Қайрат айтыпты: Ей, Ғылым, өзің білесің ғой, дүниеде еш нәрсе менсіз кәметке жетпейтұғынын; әуелі өзіңді білуге, ерінбей, жалықпай үйрену керек, ол менің ісім, Құдайға лайықты ғибадат қылып, ерінбей, жалықпай орнына келтірмек те — менің ісім. Дүниеге лайықты өнер, мал тауып, абұйыр, мансапты еңбексіз табуға болмайды. Орынсыз, болымсыз нәрсеге үйір қылмай, бойды таза сақтайтұғын, күнәкәрліктен, көрсеқызар жеңілдіктен, нәфсі шайтанның азғыруынан құтқаратұғын, адасқан жолға бара жатқан бойды қайта жиғызып алатұғын мен емес пе? Осы екеуі маған қалай таласады? — депті.

Ақыл айтыпты: Не дүниеге, не ахиретке не пайдалы болса, не залалды болса, білетұғын — мен, сенің сөзіңді ұғатұғын — мен, менсіз пайданы іздей алмайды екен, залалдан қаша алмайды екен, ғылымды ұғып үйрене алмайды екен, осы екеуі маған қалай таласады? Менсіз өздері неге жарайды? — депті.

Онан соң жүрек айтыпты:

Мен — адамның денесінің патшасымын, қан менен тарайды, жан менде мекен қылады, менсіз тіршілік жоқ. Жұмсақ төсекте, жылы үйде тамағы тоқ жатқан кісіге төсексіз кедейдің, тоңып жүрген киімсіздің, тамақсыз аштың күй-жәйі қандай болып жатыр екен деп ойлатып, жанын ашытып, ұйқысын ашылтып, төсегінде дөңбекшітетұғын — мен. Үлкеннен ұят сақтап, кішіге рақым қылдыратын — мен, бірақ мені таза сақтай алмайды, ақырында қор болады. Мен таза болсам, адам баласын аламаймын: жақсылыққа елжіреп, еритұғын — мен, жаманшылықтан жиреніп, тулап кететұғын — мен, әділет, нысап, ұят, рақым, мейірбаншылық дейтұғын нәрселердің бәрі менен шығады, менсіз осылардың көрген күні не? Осы екеуі маған қалай таласады? — депті.

Сонда Ғылым үшеуінің сөзін тыңдап болып, айттыпты:

— Ей, қайрат, сенің айтқаныңның бәрі де рас. Ол айтқандарыңнан басқа да көп өнерлеріңнің бары рас, сенсіз болмайтұғыны да рас, бірақ қаруыңа қарай қаттылығың да мол, пайдаң да мол, залалың да мол, кейде жақсылықты берік ұстап, кейде жамандықты берік ұстап кетесің, соның жаман, — депті.

— Ей, ақыл! Сенің айтқандарыңның бәрі де рас. Сенсіз еш нәрсе табылмайтұғыны да рас. Жаратқан тәңіріні де сен танытасың, жаралған екі дүниенің жайын да сен білесің. Бірақ сонымен тұрмайсың, амал да, айла да — бәрі сенен шығады. Жақсының, жаманның — екеуінің де сүйенгені сен; екеуінің де іздегенін тауып беріп жүрсің, соның жаман, — депті.

— Сен үшеуіңнің басыңды қоспақ — менің ісім, — депті. Бірақ сонда билеуші, әмірші жүрек болса жарайды. Ақыл, сенің қырың көп, жүрек сенің ол көп қырыңа жүрмейді: Жақсылық айтқанына жаны-діні құмар болады. Көнбек түгіл қуанады. Жаманшылық айтқаныңа ермейді. Ермек түгіл жиреніп, үйден қуып шығарады. Қайрат, сенің қаруың көп, күшің мол, сенің де еркіңе жібермейді. Орынды іске күшіңді аятпайды. Орынсыз жерге қолыңды босатпайды. Осы үшеуің басыңды қос, бәрін жүрекке билет, — деп ұқтырып айтушының аты Ғылым екен.

Осы үшеуің бір кісінде менің айтқанымдай табылсаңдар, табанының топырағы көзге сүртерлік қасиетті адам сол.

Үшеуің ала болсаң, мен жүректі жақтадым.

Құдайшылық сонда, қалпыңды таза сақта, Құдай тағала қалпыңа әрдайым қарайды деп кітаптың айтқаны осы, — депті.

ОН СЕГІЗІНШІ СӨЗ

Адам баласына жыртықсыз, кірсіз, сыпайы киініп, ғәм ол киімін былғап, былжыратып кимей, таза кимек — дұрыс іс. Ләкин өз дәулетінен артық киінбек, не киімі

артық болмаса да көңіліне қуат тұтып, тым айналдырмақ — кербездің ісі.

Кербездің екі түрлі қылығы болады: бірі — бет-пішінін, сақал-мұртын, мүшесін, жүріс-тұрысын, қас-қабанын қолдан түзеп, шынтағын көтеріп, қолын тарақтап әуре болмақ. Біреуі — атын, киімін «айран ішерім» деп, солардың арқасында сыпайы жұғымды жігіт атанбаққа, өзінен ілгерілерге елеулі болып, өзі қатардың ішін күйдіріп, өзінен кейінгіге «әттең дүние-ай, осылардың атындай ат мініп, киіміндей киім кигеннің не арманы бар екен?!» дейтұғын болмаққа ойланбақ.

Мұның бәрі — масқаралық, ақымақтық.

Мұны адам бір ойламасын, егер де бір ойласа, қайта адам болмағы қиын іс.

Кербез дегенді осындай кер, кердең немеден безіндер деген сөзге ұқсатамын. Тегінде адам баласы, адам баласынан ақыл, ғылым, ар, мінез деген нәрселермен озбақ.

Онан басқа нәрселерменен оздым ғой демектің бәрі де — ақымақтық.

ОН ТОҒЫЗЫНШЫ СӨЗ

Адам ата-анадан туғанда есті болмайды: естіп, көріп, ұстап, татып ескерсе, дүниедегі жақсы, жаманды таниды-дағы, сондайдан білгені, көргені көп болған адам білімді болады. Естілердің айтқан сөздерін ескеріп жүрген кісі өзі де есті болады. Әрбір естілік жеке өзі іске жарамайды. Сол естілерден естіп білген жақсы нәрселерін ескерсе, жаман дегеннен сақтанса, сонда іске жарайды, соны адам десе болады.

Мұндай сөзді есіткенде шайқақтап, шалықтанып не салбырап, салғырттанып есітсе, не есіткен жерін қайта қайырып сұрап ұғайын деп тұшынбаса, не сол жерде сөздің расына көзі жетсе де, шыға беріп қайта қалпына кетсе, естіп-есітпей не керек?

Осындай сөз танымайтұғын елге сөз айтқанша, өзіңді

танитұғын шошқаны баққан жақсы деп бір хакім айтқан екен, сол секілді сөз болады.

ЖИЫРМАСЫНШЫ СӨЗ

Тағдырдың жарлығын білесіздер — өзгерілмейді. Пәндеде бір іс бар жалығу деген. Ол — тағдырда адаммен бірге жаратылған нәрсе, оны адам өзі жора тапқан емес. Оған егер бір еліксе, адам баласының құтылмағы қиын. Қайраттанып, сілкіп тастап кетсең де ақырында тағы келіп жеңеді.

Ақылы түгел, ойлы адамның бір баласы байқаса осы адам баласының жалықпайтұғын нәрсесі бар ма екен? Тамақтан да, ойыннан да, күлкіден де, мақтаннан да, кербездіктен де, тойдан да, топтан да, қатыннан да көңілі аз ба, көп пе жалығады. Аның үшін бәрінің ғайыбын көреді, баянсызын біледі, көңілі бұрынғыдан да суи бастайды.

Дүние бірқалыпты тұрмайды, адамның қуаты, ғұмыры бірқалыпты тұрмайды. Әрбір мақұлыққа Құдай тағала бірқалыпты тұрмақты берген жоқ. Енді көңіл қайдан бірқалыпты тұра алады?

Бірақ осы жалығу деген әр нені көрем деген, көп көрген, дәмін, бағасын — бәрінің баянсызын біліп жеткен, ойлы адамнан шығады. Хаттаки ғұмырдың баянсызын, дүниенің әрбір қызығының ақырының шолақтығын көрген-білгендер тіршіліктен де жалықса болады. Бұлай болғанда ақымақтық, қайғысыздық та бір ғанибет екен деп ойлаймын.

ЖИЫРМА БІРІНШІ СӨЗ

Аз ба, көп пе, адам баласы бір түрлі мақтаннан аман болмағы — қиын іс. Сол мақтан деген нәрсенің мен екі түрлісін байқадым: біреуінің атын үлкендік деп атаймын, біреуін мақтаншақтық деймін.

Үлкендік — адам ішінен өзін өзі бағалы есеп қыл-

мақ. Яғни надан атанбастығын, жеңіл атанбастығын, мақтаншақ атанбастығын, әдепсіз, арсыз, байлаусыз, пайдасыз, сұрамшақ, өсекші, өтірікші, алдамшы, кеселді — осындай жарамсыз қылықтардан сақтанып, сол мінездерді бойына қорлық біліп, өзін ондайлардан зор есептемек. Бұл мінез — ақылдылардың, арлылардың, артықтардың мінезі. Олар өзімді жақсы демесе, мейлі білсін, жаман дегізбесем екен деп азаптанады.

Екінші, мақтаншақ деген біреуі: «демесін» демейді, «десін» дейді. Бай десін, батыр десін, қу десін, пысық десін, әрнешік не түрлі болса да, «десін» деп азаптанып жүріп, «демесінді» ұмытып кетеді. Ұмытпақ түгіл, әуелі іс екен деп ескермейді. Мұндай мақтаншақтардың өзі үш түрлі болады.

Біреуі жатқа мақтанарлық мақтанды іздейді. Ол — надан, ләкин надан да болса адам.

Екіншісі, өз елінің ішінде мақтанарлық мақтанды іздейді. Оның надандығы толық, адамдығы әбден толық емес. Үшіншісі, өз үйіне келіп айтпаса, яки аулына ғана келіп айтпаса, өзге кісі қостамайтын мақтанды іздейді. Ол — наданның наданы ләкин өзі адам емес.

Жатқа мақталсам екен деген елім мақтаса екен дейді. Еліме мақталсам екен деген ағайыным мақтаса екен дейді. Ағайынның ішінде өзі мақтау іздеген өзімді өзім мақтап жетем дейді.

ЖИЫРМА ЕКІНШІ СӨЗ

Дәл осы күнде қазақтың ішінде кімді жақсы көріп, кімді қадірлейін деп ойладым.

Байды қадірлеймін десең бай жоқ. Бай болса өз басының, өз малының еркі өзінде жоқ. Кей бай өзі біреумен күш таластырамын деп, жүз кісіге қорғалауықтығынан жалынып, малын үлестіріп жүр. Ойлайды: жалынтып бердім деп. Ақымақтығынан. Жоқ, өзі жалынып беріп жүр. Қайыр да емес, мырзалық та емес, өз елімен, өз жерімен ойрандасып, ойсыздарға қойнын ашып, малын

шашып жүр. Кей байлар, елдегі құттылар, сүттілер берекелесе алмаған соң, кеселді қулар көбейіп кетіп, көп қорқытып, іздеген нәрсесі жоқ, еріксіз кім болса соған жеміт болып жүр.

Мырзаларды қадірлейін десең, осы күнде анық мырза елде жоқ, мал бергіш мырза иттен көп. Біреу бір пайдама келтірем деп мырза болып жүр. Кейбіреуі к... не құрым киізді тұзға малшып тыққан соң есі шығып, мырза болып, еріксіз кім болса соған талтайып емізіп жүр.

Болыс пен биді құрметтейін десең Құдайдың өзі берген болыстық пен билік елде жоқ. Сатып алған, жалынып, бас ұрып алған болыстық пенен биліктің ешбір қасиеті жоқ.

Мықтыны сыйлайын десең, жаманшылыққа елдің бәрі мықты, жақсылыққа мықты кісі елде жоқ.

Есті кісіні тауып құрметтейін десең, әділет, ұят, нысапқа есті кісі елде жоқ. Қулық, сұмдық, арамдық, амалға елдің бәрі де есті.

Ғарип-қасар бишараны құрметтейін десең, жатқан түйеге міне алмаса да, ол момындыққа есеп емес. Егер мінерлік жайы болса, бірдемені ептеп ілерлік те жайы бар.

Енді қалды қу мен сұм, олар өзі де қуартпай, суалтпай тыныштық көрер емес.

Жә, кімді сүйдік, кімнің тілеуін тіледік? Өзі құрттанып шашылған болыс-билер тұра тұрсын. Әлбәттә, амал жоқ, момындығынан «Ырыс баққан, дау бақпас» деген мақалмен боламын деп бергенімен жаға алмай, жарымын беріп, жарымын тыныштықпен баға алмай, ұры, залым, қуларға жеміт болып жүрген шын момын байларды аямасаң, нәм соның тілеуін тілемесең болмайды. Сонан басқаны таба алмадым.

ЖИЫРМА ҮШІНШІ СӨЗ

Біздің қазақты оңдырмай жүрген бір қуаныш, бір жұбаныш бар.

Оның қуанышы: елде бір жаманды тауып, я бір адамның бұл өзі қылмаған жаманшылығы шықса қуанады. Айтады: құдай пәленшеден сақтасын, о да адаммын деп жүр ғой, оның қасында біз сәулелі кісінің бірі емеспіз бе, оған қарағанда мен таза кісі емеспін бе? — деп. Оған Құдай тағала айтып па пәленшеден тәуір болсаң болады деп? Я білгендер айтып па, әйтеуір өзіңнен наданшылығы асқан, я жаманшылығы артылған кісі табылса, сен жаманға қосылмайсың деп? Жаманға салысып жақсы бола ма? Жақсыға салысып жақсы болад-тағы. Жүз ат бәйгеге қосылса, мен бәйге алдым деген сөз болса жарар, алдында неше ат бар деп сұрар, артында қалған ат нешеу деп сұрағанның несі сөз? Мен бес аттан, он аттан ілгері едім дегеннің несі қуаныш?

Енді жұбанышы: жалғыз біз бе, елдің бәрі де сүйтіп-ақ жүр ғой, көппен көрген ұлы той, көппен бірге болсақ, болады-дағы деген сөзді жұбаныш қылады. Оған Құдай тағала айтып па, көптен қалмасаң болады деп, көпке қаһарым жүрмейді деп пе? Көпке тұзағым жетпейді деп пе? Ғалым көпке келіп пе? Біреуден тарап па? Хикмет¹ көптен тарай ма? Бірден тарай ма?

Көпке қорлық жүрмей ме? Бір үйдің іші түгел ауырса, жеңіл тие ме? Жоқ жарымы ауырып, жарымы сау болса, жеңіл тие ме? Жер білмеген көп адам адасып жүрсе, бір жер білетұғын кісінің керегі жоқ па екен? Көп кісі жолаушының бәрінің аты арығаны жақсы ма? Жоқ, жарымы арыса, жарымысының күйлісі жақсы ма? Жұт келсе, елдің бәрінің түгел жұтағаны жақсы ма? Жарым-жартысы аман қалғаны жақсы ма? Осы көп ақымақтың бір ақымаққа несі жұбаныш? Тұқымымызбен аузымыз сасық болушы еді деген жаман күйеу қалыңдығын жеңіп пе? Көңілін сол сөзі разы қылуға жетіп пе? Ендеше, көбіңнен қалма, сен де аузыңды сасыта бер деп пе?!¹

¹ Даналық

ЖИЫРМА ТӨРТІНШІ СӨЗ

Осы күнде жер жүзінде екі мың миллионнан көп артық адам бар, екі миллион* қазақ бар.

Біздің қазақтың достығы, дұшпандығы, мақтаны, мықтылығы, мал іздеуі, өнер іздеуі, жұрт тануы ешбір халыққа ұқсамайды.

Бірімізді-біріміз аңдып, ұрлап, кірпік қақтырмай отырғанмыз.

Үш миллионнан халқы артық дүниеде бір қала да бар, дүниенің бас-аяғын үш айналып көрген кісі толып жатыр.

Өстіп, жер жүзіндегі жұрттың қоры болып, бірімізді-біріміз аңдып өтеміз бе? Жоқ, қазақ ортасында да ұрлық, өтірік, өсек, қастық қалып, өнерді, малды түзден, бөтен жақтан түзу жолмен іздеп, өрістерлік күн болар ма екен?

Әй, не болсын! Жүз қараға екі жүз кісі сұғын қадап жүр ғой, бірін-бірі құртпай, құрымай тыныш таба ма?

ЖИЫРМА БЕСІНШІ СӨЗ

Балаларды оқытқан да жақсы, бірақ құлшылық қыларлық қана, түркі танырлық қана таза оқытса болады. Аның үшін бұл жер Дар әл-Харб¹, мұнда әуелі мал табу керек, онан соң ғараб, парсы керек. Қарны аш кісінің көңіліне ақыл, бойында ар, ғылымға құмарлық қайдан тұрсын? Ашап-ішуге малдың тапшылығы да, ағайынның араздығына уа әр түрлі бәлеге, ұрлық, зорлық, қулық, сұмдық секілді нәрселерге үйірлендіруге себеп болатұғын нәрсе. Мал тапса, қарын тояды. Онан соң білім түгіл өнер керек екен. Соны үйренейін, не балама үйретейін деп ойына жақсы түседі.

* Бұл жерде Абай шамамен айтып отыр. Абай тұсында, 1897 жылы жүргізілген халық санағы бойынша, Россия империясы шегінде тұратын қазақтардың жалпы саны 4 миллион 84 мың болған (Я. Е. Вододарский. Население России за 400 лет. XVI—XX начало вв. М. 1973, с. 111).

¹ Қауіпті, бүлінген, ислам діні қонбаған жер.

Орысша оқу керек, хикмет² те, мал да, өнер де, ғылым да — бәрі орыста тұр. Зарарынан қашық болуға, пайдасына ортақ болуға тілін, оқуын, ғылымын білмек керек. Аның үшін олар дүниенің тілін білді, мұндай болды. Сен оның тілін білсең, көкірек-көзің ашылады. Әрбіреудің тілін, өнерін білген кісі соныменен бірдейлік дағуасына³ кіреді, аса арсыздана жалынбайды. Дінге де жақсы — білгендік.

Жорғалықпенен көңілін алсам екен деген надан әкешесін, ағайын-жұртын, дінін адамшылығын жаурыннан бір қаққанға сатады. Тек майырдың күлгені керек деп, к... ашылса да қам жемейді. Орыстың ғылымы, өнері — дүниенің кілті, оны білгенге дүние арзанырақ түседі. Ләкин осы күнде орыс ғылымын баласына үйреткен жандар соның қаруымен тағы қазақты аңдысам екен дейді. Жоқ, олай ниет керек емес. Малды қалай адал еңбек қылғанда табады екен, соны үйретейін, мені көріп және үйренушілер көбейсе, ұлықсыған орыстардың жұртқа бірдей законы болмаса, законсыз қорлығына көнбес едік. Қазаққа күзетші болайын деп, біз де ел болып, жұрт білгенді біліп, жұрт қатарына қосылудың қамын жейік деп ниеттеніп үйрену керек. Қазірде орыстан оқыған балалардан артық жақсы кісі шыға алмай да тұр. Себебі: ата-анасы, ағайын-туғаны бір жағынан бұзып жатыр. Сөйтсе де осы оқыған балалар — ана оқымаған қазақ балаларынан үздік, озық. Не қылса да сөзді ұқтырса болады оларға. Жақсы атаның балалары да көп оқыған жоқ, қайта кедейдің баласын орысқа қорлап берді. Олар осыдан артық қайда барсын?

Және де кейбір қазақтар ағайынымен араздасқанда: «Сенің осы зорлығыңа көнгенше, баламды солдатқа беріп, басыма шаш, аузыма мұрт қойып кетпесем бе!» деуші еді. Осындай жаман сөзді, Құдайдан қорықпай, пендеден ұялмай айтқан қазақтардың баласы оқығанменен не бола қойсын? Сонда да өзге қазақ балаларынан артық

² Керемет, гажайып.

³ Теңдікке үндеу хақысына не болады.

үйренгені немене, қай көп үйреніпті? Кірді, шықты, ілді, қайтты, түбегейлеп қуған бала да жоқ. Әкесі ел ақшасыменен оқығанға әрең оқытады, өз малын не қылып шығарсын?

Турасын ойлағанда, балаңа қатын әперме, енші берме, барыңды салсаң да, орыстың ғылымын үйрет! Мына мен айтқан жол — мал аяр жол емес.

Құдайдан қорық, пендеден ұял, балаң бала болсын десең — оқыт, мал аяма?

Әйтпесе, бір ит қазақ болып қалған соң, саған рақат көрсетер ме, өзі рақат көрер ме, яки жұртқа рақат көрсетер ме?

ЖИЫРМА АЛТЫНШЫ СӨЗ

Біздің қазақтың қосқан аты алдында келсе, күреске түсірген балуаны жықса, салған құсы алса, қосқан иті өзгеден озып барып ұстаса, есі шығып бір қуанады. Білмеймін, содан артық қуанышы бар ма екен? Әй, жоқ та шығар!

Осы қуаныш бәрі де қазақ қарындастың ортасында, бір хайуанның өнерінің артылғанына, я бір бөтен адамның жыққанына мақтанарлық не орны бар? Ол озған, алған, жыққан өзі емес, яки баласы емес. Мұның бәрі — қазақтың қазақтан басқа жауы жоқ, биттей нәрсені бір үлкен іс қылған кісідей қуанған болып, ана өзгелерді ызаландырсам екен демек.

Біреуді ызаландырмақ — шарифатта харам, шаруаға залал, ақылға теріс. Әншейін біреуді ыза қылмақтың несін дәулет біліп, қуанады екен? Жә, болмаса, ана ыза болушы соншалық неге жер болып қалады екен?

Жүйрік ат — кейде ол елде, кейде бұл елде болатұғын нәрсе, қыран құс та, жүйрік ит те — кейде оның қолына, кейде мұның қолына түсетұғын нәрсе. Күшті жігіт те үнемі бір елден шыға ма. Кейде ана елден, кейде мына елден шығады. Мұның бәрін адам өз өнерімен жасаған жоқ. Бір озған, бір жыққан үнемі озып, үнемі

жығып жүрмейді. Соның бәрін біле тұрып, жерге кіргендей я бір арамдығы шыққандай, жамандығы білінгендей болып несіне ұялып қорланады екен?

Енді осылардан ойлап білсеңіз болады: надан ел қуанбас нәрсеге қуанады. Ғәм қуанғанда не айтып, не қойғанын, не қылғанын өзі білмейді, есі шығып, бір түрлі мастыққа кез болып кетеді. Ғәм ұялғандары ұялмас нәрседен ұялады, ұяларлық нәрседен ұялмайды.

Мұның бәрі — надандық, ақымақтықтың әсері. Бұларын айтсаң кейбіреуі «рас, рас» деп ұйыған болады. Оған нанба, ертең ол да әлгілердің бірі болып кетеді. Көңілі, көзі жетіп тұрса да, хайуан секілді әуелгі әдетінен бойын тоқтата алмайды, бір тиянақсыздыққа түсіп кетеді, ешкім тоқтатып, ұқтырып болмайды. Не жаманшылық болса да бір әдет етсе, қазақ ол әдетінен еріксіз қорыққанда я өлгенде тоқтайды, болмаса ақылына жеңгізіп мұным теріс екен деп өздігінен тоқтаған адамды көрмессің.

ЖИЫРМА ЖЕТІНШІ СӨЗ

(Сократ Хақимнің сөзі)

Бір күні Сократ Хақим бір Аристодем деген ғалым шәкіртіне Құдай табарака уа тағалаға¹ құлшылық қыла мақ турасына айтқан сөзі. Ол өзі құлшылық қылғандарға күлуші еді.

— Әй, Аристодем, ешбір адам бар ма. сенің білуіңше, қылған өнерлері себепті адам таңырқауға лайықты?² — деді.

Ол айтты:

— Тольп жатыр. қазірет.

— Бірінің атын аташы, — дейді.

— Гомерге бәйітшіліктігі² себепті, Софоклеге трагедиясы себепті, яғни біреудің сипатына түспектік, Зевксиске суретшілігі себепті таңырқаймын — деп, соған

¹ Ұлы құдіреті күшті Құдай.

² Ақындығы.

ұқсас неше онан басқа өнерлері әшкере болған жандарды айтты.

— Олай болса, кім артықша ғажайыблануға лайықты, жансыз, ақылсыз, құр пішінді жасайтұғын суретші ме, я жан иесі, ақыл иесі адамды жаратушы ма? — дейді.

— Соңғысы лайықты, — дейді, — бірақ ол жаратушы жаратты, өздігінен кез келіп, солай болып кетпей, басынан біліп істеген хикметімен болса — дейді.

— Жә, пайдалы нәрсе дүниеде көп, бірінің пайдасы көрініп, білініп тұрады. Кейбірінің пайдасы анық білінбейді. Соның қайсысын хикмет көресің? — дейді.

— Әрине, әшкере пайдаға бола жаратылғанын хикмет десек керек деймін, — дейді.

— Жә, олай болса, адамды жаратушы хауаси хамса заһри³ бергенде, тахқиқ ойлап, олардың пайдасының барлығы түгел оған мұқтаж боларлығын біліп бергендігі әшкере тұр ғой. Әуелі көзді көрсін деп беріпті, егер көз жоқ болса, дүниедегі көрікті нәрселердің көркінен қайтіп ләззәт алар едік? Ол көз өзі нәзік болған себепті, керегіне қарай ашып, жауып тұру үшін қабақ беріпті. Желден, ұшқыннан қаға берсін болу үшін кірпік беріпті. Маңдай теріні көзден қағып тұруға керек болғандығынан, басқа тағы керегі бар қылып қас беріпті. Құлақ болмаса, не қаңғыр, не дүңгір, жақсы үн, күй, ән — ешбірінен ләззәт ала алмас едік. Мұрын иіс білмесе, дүниеде болған жақсы иіске ғашық болмақ, жаман иістен қашық болмақтық қолымыздан келмес еді. Таңдай, тіл дәм білмесе, дүниеде не тәтті, не қатты, не дәмдінің қайсысынан ләззәт алар едік?

Бұлардың бәрі біздің пайдамыз емес пе?

Көзді, мұрынды мұндай ауызға жақын жаратыпты, ішіп-жеген асымыздың тазалығын көріп, исін біліп ішіп-жесін деп. Бізге керегі бар болса да, жеркөнерлік жер бар тесіктерді бұл бастағы ғазиз білімді жерімізден алыс апарып тесіпті, мұның бәрі хикметпен біліп істелгендігіне дәлел емес пе? — депті.

³ Сыртқы бес сипат, бес сезім мүшесі.

Сонда Аристодем тахқиқ ойлап тексергенде адамды жаратушы артық хикмет иесі екендігіне һәм махаббаты бірлән жаратқандығына шүбәсі қалмады.

— Олай болғанда және не ойлайсың, һәмма мақұлықтарды жас балаларына елжіретіп, үйірілтіп тұруын көргенде, уа һәмма мақұлықаттың өлімін жек көріп, тіршілікте көп қалмақтығын тілеп, ижтиһат қылуын көргенде өсіп-өнуінің қамында болудан басқа істі аз ойламақтары — бұларының бәрі жұрт болсын, өссін, өнсін үшін.

Солардың жаратқанда көңілдерін солайша ынтықтандырып қойғандығы һәм мұның бәрі жақсы көргендігінен екенін білдірмей ме? — дейді. Және:

— Ей, Аристодем! Қалайша сен бір өзіңнен, яғни адамнан басқада ақыл жоқ деп ойлайсың? — деді.

— Адамның денесі, өзің жүрген жердің бір битімдей құмына ұқсас емес пе? Денеңде болған дымдар жердегі сулардың бір тамшысы емес пе? Жә, сен бұл ақылға қайдан ие болдың? Әрине, қайдан келсе де, жан деген нәрсе келді де, сонан соң ие болдың.

Бұл ғаламды көрдің, өлшеуіне ақылың жетпейді, келісті көрімдігіне һәм қандай лайықты жарастықты законімен жаратылып, оның ешбірінің бұзылмайтұғынын көресің. Бұлардың бәріне таңғажайып қаласың һәм ақылың жетпейді, осының бәрі де кез келгендікпенен бір нәрседен жаралған ба, яки бұлардың иесі бір өлшеусіз ұлы ақыл ма? Егер ақылменен болмаса, бұлайша бұл хисабына, өлшеуіне ой жетпейтұғын дүние әрбір түрлі керекке бола жаратылып һәм бірі-біріне себеппен байланыстырылып, пәнденің ақылына өлшеу бермейтұғын мықты көркем законға қаратылып жаратылды, — дейді.

Ол айтты:

— Тахқиқ бұл айтқаныңның бәрі рас, жаратушы артық ақыл иесі екендігі мағлұм болды. Ол Құдайдың ұлықтығына інкәрім жоқ. Бірақ сондай ұлық Құдай менің құлшылығыма не қылып мұқтаж болады? — деді.

— Ей, Аристодем! Қате айтасың. Мұқтаж болмағанда да, біреу сенің қамыңды жесе, сенің оған қарыздар екендігіңе де ұстаз керек пе? — деді.

Аристодем айтты:

— Ол менің қамымды жейтұғынын мен қайдан білем?,
— деді:

— Жә, олай болса, һәмма мақлұққа да қара, өзіңе де қара, жанды бәрімізге де беріпті. Жанның жарығын бәрімізге де бірдей ұғарлық қылып беріп пе? Адам алдын, артын, һәм осы күнін — үшеуін де тегіс ойлап тексереді. Хайуан артын, осы күнін де бұлдыр біледі, алдыңғы жағын тексермекке тіпті жоқ. Хайуанға берген денеге қара, адамға берген денеге қара. Адам екі аяғына басып тік тұрып, дүниені тегіс көрмекке, тегіс тексермекке лайықты һәм өзге хайуандарды құлданарлық, пайдасын көрерлік лайығы бар. Хайуанның бірі аяғына сеніп, бірі қанатына сеніп жүр, бір өзіндей хайуанды құлданарлық лайығы жоқ.

Адам өзі өзіне сенбесе, адамды да хайуан секілді қылып жаратса, еш нәрсеге жарамас еді. Хайуанға сұлтан болуға ғана лайығы бар. Хайуанға адамның ақылын берсе, мұнша шеберлік, мұнша даркарлік⁴, бір-біріне ғылым үйретерлік шешендік салахият⁵ ол денеге лайықты келмейді. Қай өгіз шаһар жасап, құрал, неше түрлі сайман жасап, сыпайылық шеберліктің үдесінен⁶ шығарлық қисыны бар? Бірақ адам баласы болмаса, бұл ғажайып ақылды және ғажайыппен һәм жасаған денеге кіргізіп, мұнша салахият иесі қылғаны хикметпенен өзге хайуанға сұлтан қылғандығына дәлел емес пе? Ол дәлел болса, адам баласын артық көріп, қамын әуелден Алланың өзі ойлап жасағанына да дәлел емес пе? Енді адам баласының құлшылық қылмаққа қарыздар екені мағлұм болмай ма? — депті.

ЖИЫРМА СЕГІЗІНШІ СӨЗ

Ей, мұсылмандар! Біреу бай болса, біреу кедей болса,

⁴ Мұқтаждық.

⁵ Қабілеттік деген мағынада.

⁶ Шама, шек.

біреу ауру, біреу сау болса, біреу есті, біреу есер болса, біреудің көңілі жақсылыққа мейілді, біреудің көңілі жаманшылыққа мейілді — бұлар неліктен, — десе біреу, сіздер айтасыздар: Құдай тағаланың жаратуынан, бұйрығынша болған іс деп.

Жә, олай болса, біз Құдай тағаланы ғайыбы жоқ, міні жоқ, өзі әділ деп иман келтіріп едік. Енді Құдай тағала бір антұрғанға, еңбексізге мал береді екен. Бір Құдайдан тілеп, еңбек қылып, пайда іздеген кісінің еңбегін жандырмай, қатын-баласын жөндеп асырарлық та қылмай кедей қылады екен. Ешкімге залалсыз бір момынды ауру қылып, қор қылады екен. Кейбір ұры, залымның денін сау қылады екен. Әке-шешесі бір-екі баланың бірін есті, бірін есер қылады екен.

Тамам жұртқа бұзық болма, түзік бол деп жарлық шашып, жол салады екен. Түзікті бейіске шығарамын, бұзықты тозаққа саламын деп айта тұра, пендесінің біреуін жақсылыққа мейілдендіріп, біреуін жаманшылыққа мейілдендіріп, өзі Құдайлық құдіретімен біреуін жақсылыққа бұрып, біреуін жамандыққа бұрып жіберіп тұрады екен. Осының бәрі Құдай тағаланың ғайыпсыз, мінсіз ғафур¹ рахимдығына, әділдігіне лайық келе ме? Жұрт та, мүлік те — өзінікі. Бұл қылғанын не дей аламыз? Өз мүлкін өзі не қылса қыла береді.

Оны ғайыпты болды дей алмаймыз десең, ол сөзің Құдай тағаланың ғайыбы, міні жоқ емес, толып жатыр, бірақ айтуға бата алмаймыз дегенің емес пе? Олай болғанда, пенде өз тырысқандығыменен не табады? Бәрін қылдырушы өзі екен. Пенде пендеге өкпелейтұғын еш нәрсе жоқ. Кім жақсылық, кім жамандық қылсадағы құдайдан келген жарлықты қылып жүр екен дейміз бе?

Әрбір ақылы бар кісіге иман парыз, әрбір иманы бар кісіге ғибадат парыз екен. Және де әрбір рас іс ақылдан қорықпаса керек. Жә, енді біз ақылды еркіне жібермесек, Құдай тағаланың ақылы бар кісіге иман парыз дегені қайда қалады, «Мені таныған ақылменен таныр» дегені

¹ Кешруші.

қайда қалады? Дініміздің бір жасырын тұрған жалғаны жоқ болса, ақылды, оны ойлама дегенімізге пенде бола ма? Ақыл тоқтамаған соң, діннің өзі неден болады? Әуелі иманды түзетпей жатып, қылған ғибадат не болады? Жоқ, сен жақсылық, жамандықты жаратқан — Құдай, ләкин қылдырған Құдай емес, ауруды жаратқан Құдай, ауыртқан Құдай емес, байлықты, кедейлікті жаратқан Құдай, бай қылған, кедей қылған Құдай емес деп, нанып, ұқсаң болар, әйтпесе — жоқ.

ЖИЫРМА ТОҒЫЗЫНШЫ СӨЗ

Қазақтың мақалдарының көбінің іске татырлығы да бар, іске татымақ түгіл, не құдайшылыққа, не адамшылыққа жарамайтуғыны да бар.

Әуелі «Жарлы болсаң, арлы болма» дейді. Ардан кеткен соң, тірі болып жүргені құрысын. Егер онысы жалға жүргенінде жаныңды қинап еңбекпенен мал тап деген сөз болса, — ол ар кететұғын іс емес. Тыныш жатып, көзін сатып, біреуден тіленбей, жанын қарманып, адал еңбекпен мал іздемек — ол арлы адамның ісі.

«Қалауын тапса қар жанады», «Сұрауын тапса адам баласының бермесі жоқ» деген ең барып тұрған Құдай ұрған сөз осы. Сұрауын табамын, қалауын табамын деп қорлықпенен өмір өткізгенше малды не жерден сұрау керек, не аққан терден сұрау керек қой.

«Атың шықпаса, жер өрте» дейді. Жер өртеп шығарған аттың несі мұрат? «Жүз күн атан болғанша, бір күн бура бол» дейді. Тәңірге жазып мінбей-түспей, арып, шөмендеп диуаналықпен бір күн болған буралық неге жарайды.

«Алтын көрсе, періште жолдан таяды» дейді. Періштеден садаға кеткір-ай! Періште алтыңды не қылсын, өзінің көрсеқызар сұмдығын қостағалы айтқаны.

«Ата-анадан мал тәтті, алтын үйден жан тәтті» дейді. Ата-анасынан мал тәтті көрінетұғын антұрғанның тәтті дерлік не жаны бар? Ата-анасын малға сатпақ ең арсыздың

қылығы емес пе? Ата-ана шамасы келсе, михнаттанып мал жиса да, дүниелік жиса да, артымда балаларыма қалсын дейді. Ол ата-анасын сатқан соң, Құдайға дұшпандық іс емес пе? Осындай білместікпенен айтылған сөздеріне бек сақ болу керек.

ОТЫЗЫНШЫ СӨЗ

Қырқын мінсе қыр артылмайтуғын осы бір «қырт мақтан» деген бір мақтан бар, сол неге керек, неге жарайды? Ол ар, есті білмейді, намысты білмейді, кең толғау, үлкен ой жоқ, не балуандығы жоқ, не батырлығы жоқ, не адамдығы жоқ, не ақылдылығы, арлығы жоқ.

Мойнын бұрып қойып: «Әй, тәңірі-ай, қойшы әрі, кімнен кім артық дейсің, кімнің басы кімнің қанжығасында жүр, ол менің қазаныма ас салып беріп жүр ме, мен онан сауын сауып отырмын ба?» — деп бұлғақтап, немесе: «аяғаным жаным ба? Әй, енесін ұрайын, өліп кетпей неге керек! Азар болса атылып, я осы үшін айдалып кетсем де көнгенім-ақ! Әйтеуір бір өлім бар ма», деп қалшылдайтұғын кісі көп қой.

Өздерің көріп жүрсіңдер, осы айтқан сөз бойына лайық қазақ көрдіңдер ме? Өлімге шыдайтуғын қазақ көргенім жоқ, өлімге шыдамаймын деген де қазақ көргенім жоқ, кеңірдегін ғана көрсетеді-ау «қиылып қала қалайын» деп.

Егер осы сөз бойына лайық кісі көрінсе, ақылы жоқ болса да, қайратыменен-ақ кісі айдындыратұғын адам болғаны ғой! Егер шын айғайды көргенде, кірер жерін таба алмайтуғын дарақы жұртты осы сөзімен айдындырамын, «мына кәпірден кісі шошитұғын екен» дегізіп айдындырайын деп айтып отырған құр домбытпасы болып, босқа қоқиып отырса, соны не дейміз?

Ай, Құдай-ай! Жанға мырза қылатұғын, ердің жадағайда-ақ сертке тұрғыштығы, малға мырзалығы, дүниені бір тиын есеп көрмейтуғыны, жомарттығы — әр түрлі белгісі бойында тұрмас па еді?

«Ұялмас бетке талмас жақ береді» деп, көп былжыраған арсыз, ұятсыздың бірі-дағы.

ОТЫЗ БІРІНШІ СӨЗ

Естіген нәрсені ұмытпастыққа төрт түрлі себеп бар: әуелі — көкірегі байлаулы берік болмақ керек; екінші — сол нәрсені естігенде я көргенде гибрәтлану¹ керек, көңілденіп, тұшынып, ынтамен ұғу керек; үшінші — сол нәрсені ішінен бірнеше уақыт қайтарып ойланып, көңілге бекіту керек;

төртінші — ой кеселді нәрселерден қашық болу керек. Егер кез болып қалса, салынбау керек.

Ой кеселдері: уайымсыз, салғырттық, ойыншы-күлкішілдік, я бір қайғыға салыну, я бір нәрсеге құмарлық пайда болу. Бұл төрт нәрсе — күллі ақыл мен ғылымды тоздыратұғын нәрселер.

¹ Үлгі.

ОТЫЗ ЕКІНШІ СӨЗ

Білім-ғылым үйренбекке талап қылушыларға әуелі білмек керек. Талаптың өзінің біраз шарттары бар. Оларды білмек керек. Оларды білмей, іздегенмен табылмас.

Әуелі — білім-ғылым табылса, дүниенің бір қызықты нәрсесіне де керек болар еді деп іздемеске керек. Аның үшін білім-ғылымның өзіне ғана құмар ынтық болып, бір ғана білмектіктің өзін дәулет білсең һәм әр білмегеніңді білген уақытта көңілде бір рахат хұзур хасил¹ болады. Сол рахат білгеніңді берік ұстап, білмегеніңді тағы да сондай білсем екен деп үміттенген құмар, махаббат пайда болады. Сонда әрбір естігеніңді, көргеніңді көңілің жақсы ұғып, анық өз суретімен ішке жайғастырып алады.

¹ Тыныштық, рахатшылық.

Егер дін көңілің өзге нәрседі болса, білім-ғылымды бірақ соған себеп қана қылмақ үшін үйренсең, ондай білімге көңіліңнің мейірімі, асырап алған шешеннің мейірімі секілді болады. Адам көңілі шын мейірленсе, білім-ғылымның өзі де мейірленеді, тезірек қолға түседі. Шала мейір шала байқайды.

Екінші — ғылымды үйренгенде, ақиқат мақсатпен білмек үшін үйренбек керек. Бахасқа бола үйренбе, азырақ бахас көңліңді пысықтандырмақ үшін залал да емес, көбірек бахас адамды түземек түгіл, бұзады. Аның себебі әрбір бахасшыл адам хақты шығармақ үшін ғана бахас қылмайды, жеңбек үшін бахас қылады. Ондай бахас хасудшілікті² зорайтады, адамшылықты зорайтпайды. Бәлкім азайтады. Және мақсаты ғылымдағы мақсат болмайды, адамды шатастырып, жалған сөзге жеңдірмекші болады. Мұндай қиял өзі де бұзықтарда болады. Жүз тура жолдағыларды шатастырушы кісі бір қисық жолдағы кісіні түзеткен кісіден садаға кетсін! Бахас — өзі де ғылымның бір жолы. бірақ оған хирслану³ жарамайды. Егер хирсланса, өз сөзімшіл ғурурлық,⁴ мақтаншақтық, хүсідшілік бойын жеңсе, ондай кісі адам бойына қорлық келтіретұғын өтіріктен де, өсектен де, ұрсып-төбелесуден де қашық болмайды.

Үшінші — әр хақиқатқа тырысып иждиһатыңмен көзің жетсе, соны түт, өлсең айрылма! Егерде ондай білгендігің өзіңді жеңе алмаса, кімге пұл болады? Өзің құрметтемеген нәрсеге бөтеннен қайтіп құрмет күтесің?⁵

Төртінші — білім-ғылымды көбейтуге екі қару бар адамның ішінде: бірі — мұлахаза⁵ екінші — мұхафаза.⁶ Бұл екі қуатты зорайту жаһатінде⁷ болмақ керек. Бұлар зораймай, ғылым зораймайды.

Бесінші — осы сөздің он тоғызыншы бабында жазыл-

² Күндеу, күндеушілікті.

³ Ашқарақтану, қомағайлану, сараң болу.

⁴ Менмендік, ірілік.

⁵ Ойласу, пікір алысу.

⁶ Сақтау қорғау.

⁷ Барлық күшті жұмсау, тырысу.

ған ақыл кеселі деген төрт нәрсе бар. Содан қашық болу керек. Соның ішінде уайымсыз салғырттық деген бір нәрсе бар, зинһар⁸, жаным, соған бек сақ бол, әсіресе! Әуелі құданың, екінші — халықтың, үшінші — дәулеттің, төртінші — ғибраттың, бесінші — ақылдың, ардың бәрінің дұшпаны ол. Ар бар жерде бұлар болмайды.

Алтыншы — ғылымды, ақылды сақтайтұғын мінез деген сауыты бар. Сол мінез бұзылмасын! Көрсен қызарлықпен, жеңілдікпен, я біреудің орынсыз сөзіне, я бір кез келген қызыққа шайқалып қала берсең, мінездің беріктігі бұзылады. Онан соң оқып үйреніп те пайда жоқ. Қоярға орны жоқ болған соң, оларды қайда сақтайсың? Қылам дегенін қыларлық, тұрам дегенінде тұрарлық, мінезде азғырылмайтын ақылды, арды сақтарлық беріктігі, қайраты бар болсын? Бұл бір ақыл үшін, ар үшін болсын!

⁸ Қалайда, әйтеуір.

ОТЫЗ ҮШІНШІ СӨЗ

Егер де мал керек болса, қолөнер үйренбек керек. Мал жұтайды, өнер жұтамайды. Алдау қоспай адал еңбегін сатқан қолөнерлі — қазақтың әулиесі сол. Бірақ Құдай тағала қолына аз-маз өнер берген қазақтың кеселдері болады.

Әуелі — бұл ісімді ол ісімнен асырайын деп, артық ісмерлер іздеп жүріп көріп, біраз істес болып, өнер арттырайын деп, түзден өнер іздемейді. Қолындағы аз-мұзына мақтанып, осы да болады деп, баяғы қазақтың талапсыздығына тартып, жатып алады.

Екінші — ерінбей істей беру керек қой. Бір-екі қара табылса, малға бөге қалған кісімсіп, «маған мал жоқ па?» дегендей қылып, еріншек, жалқау, салғырт, кербездікке салынады.

Үшінші — «дарқансың ғой, өнерлісің ғой, шырағым», немесе «ағеке, нең кетеді осы ғанамды істеп бер!» дегенде маған да біреу жалынарлыққа жеткен екенмін деп

мақтанып кетіп, пайдасыз алдауға, қу тілге алданып, өзінің уақытын өткізеді. Және анаған дүниенің қызығы алдауды білген дегізіп, көңілін де мақтандырып кетеді.

Төртінші — тамыршылдау келеді. Бағанағы алдамшы шайтан тамыр болалық деп, бір болымсызын берген болып, артынан үйтемін-бүйтемін, қарық қыламын, тамырым, досым десе, мен де керектінің бірі болып қалыппын ғой деп және жасынан іс істеп үйден шықпағандық қылып, жоқ-барға тырысып, алдағанды білмей, дереу оның жетпегенін жеткіземін деп, тіпті жетпесе өзінен қосып, қылып бер дегенінің бәрін қылып беріп, күні өтіп еңбек қылар уақытынан айрылып, «жоғары шыққа» қарық болып, тамақ, киім, борыш есінен шығып кетіп, енді олар қысқан күні біреудің малын бұлдап қарызға алады.

Оны қылып берейін, мұны қылып берейін деп сонымен табысы құралмай, борышы асып, дауға айналып, адамшылықтан айрылып, қор болып кетеді. Осы несі екен? Қазақтың баласының өзі алдағыш бола тұрып және өзі біреуге алдатқыш болатындығы қалай?

ОТЫЗ ТӨРТІНШІ СӨЗ

Жұрттың бәрі біледі өлетұғынын және өлім үнемі қартайтып келмейтұғынын, бір алғанды қайта жібермейтұғынын. Қазақ осыған да, амал жоқ, нанады, анық өз ойына, ақылына тексертіп нанбайды.

Және һәмманы жаратқан Құдай бар, ахиретте сұрау алады, жамандыққа жазғырады, жақсылыққа жарылғайды, жазғыруы да, жарылғауы да пенде ісіне ұқсамайды, бегірек есепсіз қинауы да бар, бегірек есепсіз жетістіруі де бар деп, бәріне — сендік дейді. Жоқ, онысына мен сенбеймін. Олар сендім десе де, анық ақиқат көзі жетіп, ден қойып, ұйып сенбейді. Ол екеуіне анық сенген кісі уайым ойлап не керек? Осы екеуіне лайықты жақсылықты өздері де іздеп таба береді. Егер де осы екеуіне бұлдыр сеніп отырса, енді неге сендіре аламыз. Оны

қайтіп түзете аламыз? Оларды мұсылман деп, қалайша иманы бар ғой дейміз.

Кімде кім ахиретте де, дүниеден де қор болмаймын десе, білмек керек: еш адамның көңілінде екі қуаныш бірдей болмайды, екі ынтық құмарлық бірдей болмайды, екі қорқыныш, екі қайғы — олар да бірдей болмайды. Мұндай екі нәрсені бірдей болады деп айтуға мүмкін емес. Олай болғанда қай адамның көңілінде дүние қайғысы, дүние қуанышы ахирет қайғысынан, ахирет қуанышынан артық болса — мұсылман емес. Енді ойлап қарай бер, біздің қазақ та мұсылман екен.

Егер де екі нәрсе болса, бірі ахиретке керекті, бірі осы дүниеде керекті, бірін алса, бірі тимейтұғын болса, сонда біреу ахиретке керектіні алмай, екінші кез келгенде алармын деп, жоқ, егер кез болмайтұғын болса, кең Құдай өзі кеңшілікпен кешіреді-дағы, мына кезі келіп тұрғанда мұны жіберіп болмас деп, дүниеге керектіні алса, енді ол кісі жанын берсе, ахиретті дүниеге сатқаным жоқ деп, нануға бола ма?

Адам баласына адам баласының бәрі — дос. Не үшін десең, дүниеде жүргенде — туысың, өсуің, тоюың, ашығуың, қайғың, қазаң, дене бітімің, шыққан жерің, бармақ жерің — бәрі бірдей, ахиретке қарай — өлуің, көрге кіруің, шіруің, махшарда сұралуың — бәрі бірдей, екі дүниенің қайғысына, пәлесіне хаупің, екі дүниенің жақсылығына рахатың бәрі бірдей екен. Бес күндік өмірің бар ма, жоқ па? Біріңе-бірің қонақ екенсің, өзің дүниеге де қонақ екенсің, біреудің бағына, малына күндестік қылып, я көрсеқызарлық қылып көз алартыспақ лайық па?

Тілеуді құдайдан тілемей, пендеден тілеп, өз бетімен еңбегімді жандыр демей, пәленшенікін әпер демек ол Құдайға айтарлық сөз бе? Құдай біреу үшін біреуге жәбір қылуына лайығы бар ма? Екі сөздің басын қосарлық не ақылы, не ғылымы жоқ тұра, өзімдікін жөн қыламын деп, құр «өй, тәңір-ай!» деп таласа бергеннің несі сөз? Оның несі адам?

ОТЫЗ БЕСІНШІ СӨЗ

Махшарға барғанда Құдай тағала қажы, молда, сопы, жомарт, шейіттерді қатар қойып, сұрар дейді. Дүниеде физзат-хұрмет алмақ үшін, қажы болмақ үшін қажы болғанды, молда болғанды, сопы болғанды, жомарт болғанды, шейіт болғандарды бір бөлек қояр дейді. Ахиретке бола бір ғана Құдай тағаланың разылығын таппақ үшін болғандарды бір бөлек қояр дейді.

Дүние үшін болғандарға айтар дейді: «Сендер дүниеде қажеке, молдеке, сопеке, мырзеке, батыреке аталмақ үшін өнер қылып едіңдер, ол дүниең мұнда жоқ. Сендердің ол қызықты дүниең харап болған сонымен бірге қылған өнерлерің де бітті. Енді мұнда құрмет алмақ түгіл, сұрау беріңдер! Мал бердім, өмір бердім, не үшін сол малдарыңды, өмірлеріңді, бетіңе ахиретті ұстап, дін ниетің дүниеде тұрып, жұртты алдамақ үшін сарып қылдыңдар?» — деп.

Ана шын ниетімен орнын тауып, бір құдайдың разылығы үшін өнер қылғандарға айтар дейді: «Сендер бір ғана менің разылығымды іздеп малдарыңды, өмірлеріңді сарып қылып едіңдер, мен разы болдым. Сіздерге лайықты құрметті орным бар, дайын, кіріңдер! Һәм ол разылықтарыңнан басқа осы махшар ішінде, сендердің осы қылғаныңа өзі қылмаса да, іші еріп ынтық болған достарың табылса, шафағат қылыңдар!» деп айтар дейді.

ОТЫЗ АЛТЫНШЫ СӨЗ

Пайғамбарымыз салалаһу Һалайһи уәселәмнің¹ хадис шарифінде² айтыпты: «Мен лә хаяһун уә лә иманун ләһу» деп, яғни кімнің ұяты жоқ болса, оның иманы да жоқ, деген. Біздің қазақтың өзінің мақалы да бар: «Ұят кімде

¹ Арабша дұрысы саллала Аллаһу Һалайһи уә саллам — құдайдың рақыметі жауғыр

² Пайғамбар туралы әңгімелер.

болса, иман сонда» деген. Енді бұл сөзден білінді, ұят, өзі иманның бір мүшесі екен. Олай болғанда, білмек керек, ұят өзі қандай нәрсе?

Бір ұят бар — надандықтың ұяты: Жас бала сөз айтудан ұялған секілді, жақсы адамның алдында жазықсыз-ақ әншейін барып жолығысудан ұялған секілді. Не шарифатқа теріс, не ақылға теріс жазығы жоқ болса да, надандықтан бойын керістендіріп, шешілмегендік қылып, ұялмас нәрседен ұялған ұялу — ақымақтық, жамандық.

Шын ұят сондай нәрсе: шарифатқа теріс я ақылға теріс, я абиұрлы бойға теріс бір іс себепті болады. Мұндай ұят екі түрлі болады. Біреуі — ондай қылық өзіңнен шықпай-ақ, бір бөтен адамнан шыққанын көргенде, сен ұялып кетесің. Мұның себебі, сол ұят істі қылған адамды есіркегендіктен болады. «Япырмай, мына байғұсқа не болды, енді мұның өзі не болады» дегендей, бірнәрсе іштен рақым секілді болып келіп, өзіңді қысып, қызартып кетеді.

Біреуі сондай ұят. шарифатқа теріс, я ақылға, я абиұрлы бойға теріс, я адамшылыққа кесел қылық, қатеден, яки нәпсіге еріп ғапылдықтан өз бойыңнан шыққандығынан болады. Мұндай ұят қылық қылғандығыңды бөтен кісі білмесе де, өз ақылың, өз нысабың өзіңді сөккен соң, іштен ұят келіп, өзіңе жаза тарттырады. Кірерге жер таба алмай, кісі бетіне қарай алмай, бір түрлі қысымға түсесің. Мұндай ұяты күшті адамдар ұйқыдан, тамақтан қалатұғыны да бар, хатта өзін-өзі өлтіретұғын кісілер де болады. Ұят деген адамның өз бойындағы адамшылығы, иттігіңді ішіңнен өз мойныңа салып, сөгіп қылған қысымның аты. Ол уақытта тілге сөз де түспейді, көңілге ой да түспейді. Көзіңнің жасын, мұрныңның суын сүртіп алуға да қолың тимейді, бір ит боласың. Көзің кісі бетіне қарамақ түгіл, ешнәрсені көрмейді. Мұндай қылыққа жетіп ұялған адамға өкпесі бар кісі кешпесе, яки оның үстіне тағы аямай өртендіріп сөз айтқан кісінің өзінің де адамшылығы жоқ, десе болар.

Осы күнде менің көрген кісілерім ұялмақ түгіл, қызар-

майды да. «Ол істен мен ұятты болдым дедім ғой, енді нең бар?» — дейді. Я болмаса, «жә. жә, оған мен-ақ ұятты болайын, сен өзің де сүйтпеп пе едің» — дейді. Немесе «пәленше де, түгенше де тірі жүр ғой, пәлен қылған, түген қылған, менікі оның қасында несі сөз, пәлендей, түгендей мәнісі бар емес пе еді?» — деп, ұялтамын десең, жап-жай отырып дауын сабап отырады. Осыны ұялған кісі дейміз бе, ұялмаған кісі дейміз бе? Ұялған десек, хадис анау, жақсылардан қалған сөз анау. Осындай адамның иманы бар дейміз бе, жоқ дейміз бе?!

-ЖЫМ ТАСОМОҒ

ОТЫЗ ЖЕТІНШІ СӨЗ

1. Адамның адамшылығы істі бастағандығынан білінеді, қалайша бітіргендігінен емес.

2. Көңілдегі көрікті ой ауыздан шыққанда өңі қашады.

3. Хикмет сөздер өзімшіл наданға айтқанда, көңіл уанғаны да болады, өшкені де болады.

4. Кісіге біліміне қарай болыстық қыл: татымсызға қылған болыстық адамды бұзады.

5. Әкесінің баласы — адамның дұспаны. Адамның баласы — баурың.

6. Ер артық сұраса да азға разы болады. Ез аз сұрар, артылтып берсең де разы болмас.

7. Өзің үшін еңбек қылсаң, өзі үшін оттаған хайуанның бірі боласың; адамшылықтың қарызы үшін еңбек қылсаң, Алланың сүйген құлының бірі боласың.

8. Сократқа у ішкізген, Иоанна Аркті отқа өртеген, Ғайсаны дарға асқан, пайғамбарымызды түйенің жемтігіне көмген кім? Ол — көп, ендеше, көпте ақыл жоқ. Ебін тап та, жөнге сал.

9. Адам баласын замана өстіреді, кімде-кім жаман болса, замандасының бәрі виноват.

10. Мен егер закон қуаты қолымда бар кісі болсам,

адам мінезін түзеп болмайды деген кісінің тілін кесер едім.

11. Дүниеде жалғыз қалған адам — адамның өлгені. Қапашылықтың бәрі соның басында. Дүниеде бар жаман да көпте, бірақ қызық та, ермек те көпте. Бастапқыға кім шыдайды? Соңғыға кім азбайды?

12. Жамандықты кім көрмейді. Үмітін үзбек — қайратсыздық. Дүниеде еш нәрседі баян жоқ екені рас, жамандық та қайдан баяндап қалады дейсің! Қары қалың қатты қыстың артынан көгі қалың, көлі мол жақсы жаз келмеуші ме еді!

13. Ашулы адамның сөзі аз болса, ыза, қуаты артында болғаны. Егер де аузынан қара қан ағызса, домбыт мақтаншақ я қорқақ.

14. Қуанбақтық пен бақ — мастықтың үлкені, мыңнан бір кісі-ақ к...н ашпайтұғын, ақылы бойында қалады.

15. Егер ісім өнсін десең, ретін тап.

16. Биік мансап — биік жартас, ерінбей еңбектеп жылан да шығады, екпіндеп ұшып қыран да шығады. Жікшіл ел жетпей мақтайды, желөкпелер шын деп ойлайды.

17. Дүние — үлкен көл, заман — соққан жел, алдыңғы толқын — ағалар, артқы толқын — інілер, кезекпенен өлінер, баяғыдай көрінер.

18. Бақпен асқан патшадан, мимен асқан қара артық; сақалын сатқан кәріден, еңбегін сатқан бала артық.

19. Тоқ тіленші — адам сайтаны, харакетсіз сопы — монтаны.

20. Жаман дос — көлеңке, басыңды күн шалса, қашып құтыла алмайсың; басыңды бұлт шалса, іздеп таба алмайсың.

21. Досы жоқпен сырлас, досы көппен сыйлас. Қайғысыздан сақ бол, қайғылыға жақ бол.

22. Қайратсыз ашу — тұл, тұрлаусыз ғашық — тұл, шәкіртсіз ғалым — тұл.

23. Бағың өскенше тілеуінді ел де тілейді, өзің де тілейсің, бағың өскен соң — өзің ғана тілейсің.

ОТЫЗ СЕГІЗІНШІ СӨЗ

й, жүрегімнің қуаты, перзентлерім! Сіздерге адам ұғылының мінездері туралы біраз сөз жазып ядкар¹ қалдырайын. Ықылас бірлән оқып, ұғып алыңыздар, аның үшін махаббатың толады. Махаббат — әуелі адамның адамдығы, ғақыл, ғылым деген нәрселербірлән. Мұның табылмақтығына себептер — әуелі науас сәлим² нәм тән саулық, бұлар туысынан болады, қалмысы жақсы ата, жақсы ана, жақсы құрбы, жақсы ұстаздан болады. Талап, ұғым махаббаттан шығады. Ғылым-білімге махаббаттандырмақ әлгі айтылған үшеуінен болады.

Ғылым-білімді әуелі бастан бала өзі ізденіп таппайды. Басында зорлықпен яки алдауменен үйір қылу керек, үйрене келе өзі іздегендей болғанша. Қашан бір бала ғылым, білімді махаббатпенен көксерлік болса, сонда ғана оның аты адам болады. Сонан соң ғана Алла тағаланы танымақтық өзін танымақтық, дүниені танымақтық, өз адамдығын бұзбай ғана жәліб мәнфат³ дәфғы мұзарратларны⁴ айырмақтық секілді ғылым-білімді

¹ Ескерткіш, есте қалу.

² Жақсы сипат

³ Табыс, кіріс; пайда, қайырымды іс, қызығушылық;

⁴ Зарарлыдан қашу.

үйренсе, білсе деп үміт қылмаққа болады. Болмаса жоқ, ең болмаса шала. Аның үшін көбінесе балаларды жасында ата-аналары қиянатшылыққа салындырып алады, соңынан моллаға берген болады я ол балалары өздері барған болады — ешбір бәра⁵ болмайды.

Ол қиянатшыл балалары талапқа да, ғылымға да, ұстазға да, хаттә⁶ иман игтиқатқа да қиянатбірлән болады. Бұл қиянатшылар жарым адам, жарым молла, жарым мұсылман. Олардың адамшылығының кәмелат⁷ таппағы — қиынның қиыны. Себебі, Алла тағала өзі — хақиқат жолы. Хақиқатбірлән растық — қиянаттың дұшпаны, дұшпаны арқылы шақыртқанға дос келе ме? Көңілде өзге махаббат тұрғанда хақлықты таппайды. Адамның ғылымы, білімі хақиқатқа, растыққа құмар болып, әр нәрсенің түбін, хикметін білмекке ынтықбірлән табылады. Ол — Алланың ғылымы емес, һәмманы білетұғын ғылымға ынтықтық, өзі де адамға өзіндік ғылым береді.

Аның үшін ол Алланың өзіне ғашықтық. Ғылым — Алланың бір сипаты, ол хақиқат, оған ғашықтық өзі де хақлық һәм адамдық дүр. Болмаса мал таппақ, мақтан таппақ, ғиззат-хұрмет⁸ таппақ секілді нәрселердің махаббатыбірлән ғылым-білімнің хақиқаты табылмайды.

Мал, мақтан, ғиззат-хұрмет адамды өзі іздеп тапса, адамдықты бұзбайды һәм көрік болады. Егер де адам өзі оларға табынып іздесе, тапса да, таппаса да адамдығы жоғалады. Енді хақиқат сүйіп, шынды білмек құмарың бар болса, адамдыққа лайықты ықыласты құлағыңды қой. Әуелі дін исламның жолындағы пәнделер, иманның хақиқатын білсін. Иман дегеніміз бір ғана инанмақ емес, сен Алла тағаланың бірлігіне, уа Құранның аның сөзі екендігіне, уа пайғамбарымыз Мұхаммед Мұстафа

⁵ Пайда, нәтиже.

⁶ Тигт

⁷ Сенім, наным.

⁸ Қадірлі, сыйлы.

саллаллаһи ғалайһи уәсәлләм⁹ аның тарамынан елпі екендігіне инандық. Жә, не бітті? Сен Алла тағалаға Алла тағала үшін иман келтіремісің я өзің үшін де иман келтіремісің? Сен иман келтірмесең де Алла тағалаға келер ешбір кемшілік жоқ еді. Я өзің үшін иман келтірсең, жә инандың. Ол инанмақтықбірлән қалса, саған пайда бермейді. Аның үшін сен өзің инанмақтығыңнан пайда ала алмадың: пайдаланамын десең, пайда береді, кәміл иман болады. Пайданы қалайша алуды білмек керек.

Сіз Әменту биллаһи кәма һуә би исмайһи уа сифа-тиһи¹⁰ дедіңіз. Ол есім Аллалар¹¹ һәмма ол Алла тағаланың фиғыл ғазимләрінің¹² аттары, олардың мағынасын біл һәм сегіз сифат затиялары¹³ не деген сөз кәміл үйрен. Өзіңді аның құлы біліп, өзіңді мүслім¹⁴ ат қайып, тәслим¹⁵ болғаныңа раст боласын да. Өз пиғылдарыңды соған өз халінше ұқсатуды шарт қыл. Алла тағала ұқсай алам ба деп, надандықбірлән ол сөзден жиіркенбе, ұқсамақ — дәл бірдейлік дағуасыбірлән емес, соның соңында болмақ. Аның үшін Алла тағаланың сипаттары: Хаят¹⁶, Ғылым, Құдірет¹⁷, Басар¹⁸, Сәміг¹⁹, Ирада²⁰, Кәлам²¹, Тәкин²².

Бұл сегізінен Алла тағаладағыдай кәмәлат-ғазамат²³ бірлән болмаса да, пендесінде де әр бірінен өз халінше бар қылып жаратышты.

⁹ Мұхаммед пайғамбарға Құдайдың шапағаты мен сәлемі жетсін деген сөз.

¹⁰ Құдайға оның есімдері мен сипаттарына иман келтіремін.

¹¹ Алланың аттары.

¹² Ұлы сипат.

¹³ Өзіне хас, өзіне лайық.

¹⁴ Мұсылман адам.

¹⁵ Берілу.

¹⁶ Тіршілік тірі болу.

¹⁷ Күш.

¹⁸ Арабшасы: басара — көру, көруші

¹⁹ Есту, естуіш.

²⁰ Тлеу, қалау.

²¹ Сөздер

²² Боддыру.

²³ Жетісу, үлкен

Жә, біз өзіміздің бойымыздағы сегіз зәрра²⁴ аттас сипатымызды ол Алла тағаланың сегіз ұлығ сипатынан бас бұрғызып, өзге жолға салмақбірлән біздің атымыз мүслим бола ала ма? Болмаса керек. Жә, ол сегіз сипатына сипатымызды һәм ол аттарыбірлән ағламланған²⁵ фиғыл Құдаға²⁶ фиғылымызды ертпек не бірлән табылады, қалайша табылады, аны білмек керек. Ол — Алла тағаланың заты, ешбір сипатқа мұқтаж емес, біздің ғақылымыз мұқтаж, жоғарғы жазылмыш сипаттарбірлән тағрифлап²⁷ танымаққа керек. Егер де ол сипаттар бірлән тағримфлама-сақ бізге мағрифатулла²⁸ қиып болады. Біз Алла тағаланы өзінің білінгені қадар ғана білеміз, болмаса түгел білмекке мүмкін емес. Заты түгел, хикметіне ешбір хаким²⁹ ақыл ерістіре алмады. Алла тағала өлшеусіз, біздің ақылымыз — өлшеулі. Өлшеулі бірлән өлшеусізді білуге болмайды. Біз Алла тағала «бір» дейміз, «бар» демеклік те — ғақылымызға ұғымның бір тиянағы үшін айтылған сөз. Болмаса ол «бір» демеклік те Алла тағалаға лайықты келмейді. Аның үшін мүмкін-аттың³⁰ ішінде не нәрсенің үжуді³¹ бар болса, ол бірліктен құтылмайды. Әрбір хадиске³² айтылатұғын бір кадимге тағриф³³ болмайды. Ол «бір» деген сөз ғаламның ішінде, ғалам Алла тағаланың ішінде, құдай табарака уатағала кітаптарда сегіз субутия³⁴ сипаттары бірлән, уа тоқсан тоғыз Әсма-и хусналар³⁵ бірлән білдірген. Бұлардың һәммасы Алла тағаланың затия³⁶ сүбутия уә фиғлия³⁷ сипаттары дүр.

²⁴ Кішкентай

²⁵ Белгі, анық.

²⁶ Тәңірдің ісі

²⁷ Айыру, анықтау, блу.

²⁸ Алланы тану.

²⁹ Данышпан. дана адам.

³⁰ Болуы мүмкін нәрселер.

³¹ Бар болу, болмыс.

³² Пайғамбар сөзі

³³ Ескі, көне.

³⁴ Орнықты, тұрақты.

³⁵ Арабша: исман хусналар — жақсы есімдер.

³⁶ Өзіне лайық.

³⁷ Өзі істейтін.

Мен мұнда сіздерге төртеуін білдіремін. Оның екеуі — ғылым, құдірет. Сегіз сипаттан қалған алтауы — бұларға шарх³⁸. Ол алтауының бірі — хаят, яғни тірлік.

Алланы бар дедік, бір дедік, ғылым құдіреті сипатыбірлән сипаттадық. Жә бұл бірлік, барлық ғылым, құдірет отуда³⁹ боларлық нәрселер ме? Әлбәттә, ғылым құдіреті бар болады: хаяты — мағлұм, бірі — ирада, яғни қаламақ. Ғылым бар болса, қаламақ та бар. Ол еш нәрсеге характер бермейді. Һәммаға характер беретұғын өзі. Ол ирада — ғылымның бір сипаты кәлем, яғни сөйлеуші деген: сөз қаріпсіз, дауыссыз болушы ма еді? Алланың сөзі — қаріпсіз, дауыссыз. Енді олай болса, айтқандай қылып білдіретұғын құдіреті және басар, сәмиғ, яғни көруші, естуші деген. Алла тағаланың көрмегі, естімегі біз секілді көзбенен, құлақпенен емес, көргендей естігендей білетұғын ғылымның бір сипаты.

Бірі тәкуин, яғни барлыққа келтіруші деген сөз. Егер барлыққа келтірмегі бір өз алдына сипат болса, Алла тағаланың сипаты өзіндей қадім, һәм әзәли,⁴⁰ һәм әбди⁴¹ болады да, һәмишә⁴² барлыққа келтіруден босанбаса, бір сипаты бір сипатынан үлкен я кіші боларға жарамайды. Олай болғанда ғылым, құдірет сипаттары секілді босанбай, һәр уақыт жаратуда болса, бір ықтиярсыздық шығады. Ықтиярсыздық Алла тағалаға лайықты емес. Оның барлыққа келтірмегі — құдіретіне ғана бір шарх. Бұл ғылым, құдірет екі сипат бірлән сегіз сипат бұзылмастан түгел болады. Ол ғылым құдіретте ішбір ниһаятсіз⁴³ ғылымында ғафлят⁴⁴, құдіретінде епсіздік я нашарлық жоқ. Саниғын сұнатына⁴⁵ қарап білесіз. Бұл көзге көрінген, көңілге сезілген ғаламды қандай хикмет бірлән жарасты-

³⁸ Түсіндіру, түсінік беру.

³⁹ Күш болуда.

⁴⁰ Арабша: һәм әуелде, әуелден.

⁴¹ Құлшылық ету.

⁴² Үнемі, әрқашан, әрдайым.

⁴³ Шексіз, шамасыз.

⁴⁴ Қалпы қалу, қапы болу.

⁴⁵ Істеушіні ісіне қарап.

рып, қандай құдіретбірлән орнастырған, еш адам ұғылының ақылы жетпейді.

Бірақ пендесінде ақыл-хүкімші, қайрат, қуат қызмет қылушы еді. Соған қарап ойласаң: Алла тағаланың сипатында солай болмаққа тиіс. Бірақ әуелде айтқанымыз: ғылым, құдірет — біздің ұғуымызға ғана екі хисап болмаса, бір-ақ ғылымды құдірет болуға тиіс. Олай болмаса, сипаттар өз орталарында бірі тәбиғ⁴⁶, бірі мәтбуг⁴⁷ болады ғой. Бұл болса, тағриф раббыге⁴⁸ жараспайды.

Сегіз сипат қылып және ол сипаттар «ла гаиру уә ләһу»⁴⁹ болып, былай айтуда, бұлардан бір өз алдына жамағат яки жамигат⁵⁰ шығып кетеді. Бұл болса келіспейді. Егерде сипаттарды әрбірін басқа-басқа дегенде, көп нәрседен жиылып, иитти-факбірлән Құдай болған болады. Бұлай деу бутыл⁵¹, бір ғана құдірет пендеде болған қуат: құдірет, ғылым ақылдан басқа болатұғын еді, Алла тағалада болған құдірет — ғылым һәм рақымет. Ол — рақымет сипаты, сегіз сипаттың ішінде жазылмаса да Алла тағаланың Рахман⁵², Рахим⁵³, Ғафур⁵⁴, Уадуд⁵⁵, Хафиз⁵⁶, Сәттар⁵⁷, Разақ⁵⁸, Нафиг⁵⁹, Уәкил⁶⁰, Латиф⁶¹ деген есімдеріне бинаһи⁶² бір ұлығ сипатынан хисаплауға жарайды. Бұл сөзіме нақлия⁶³ дәлелім — жоғарыдағы жазылмыш Алла тағаланың

⁴⁶ Ертуші.

⁴⁷ Еруші.

⁴⁸ Құдайды тану

⁴⁹ Басқа да емес, соның өзі де емес.

⁵⁰ Көп адам.

⁵¹ Теріс.

⁵² Жарықаушы.

⁵³ Мейірімді.

⁵⁴ Кешіруші.

⁵⁵ Сүюші

⁵⁶ Қорғаушы, сақтаушы.

⁵⁷ Айыпты жабушы.

⁵⁸ Рызық беруші

⁵⁹ Пайдалы, пайда беруші.

⁶⁰ Өкіл.

⁶¹ Жақсы, кішіпейіл.

⁶² Сүйеніп, негіз етіп.

⁶³ Бұрыннан айтылып жүрген сөздермен.

есімдері. Ғақлия⁶⁴ дәлелім Құдай тағала бұл ғаламды ақыл жетпейтін келісібірлән жаратқан анан басқа бірінен-бірі пайда алатұғын қылып жаратыпты. Жансыз жаратқандарынан пайда алатұғын жан иесі хайуандарды жаратып, жанды хайуандардан пайдаланатұғын ғақылды инсанды⁶⁵ жаратыпты.

Хайуандарды асырайтұғын жансыздарды еті ауырмайтын қылып, жан иесі хайуандарды ақыл иесі адам баласы асырайтын қылып, һәм олардан махшарда⁶⁶ сұрау бермейтұғын қылып бұлардың һәммасынан пайда аларлық ақыл иесі қылып жаратқан.

Адам баласынан махшарда сұрау беретұғын қылып, жаратқандығында һәм ғадаләт, һәм махаббат бар. Адам баласын құрт, құс, өзге хайуандар сипатында жаратпай, бұл гузал сипатты беріп, екі аяққа бастырып басын жоғары тұрғызып, дүниені көздерлік қылып өзге хайуандар секілді тамақты өз басымен алғызбай, ыңғайлы екі қолды басқа қызмет етгіріп, аузына қолы ас бергенде, не ішіп, не жегенін білмей қалмасын деп, исін алып ләззаттанғандай қылып ауыз үстіне мұрынды қойып, оның үстіне тазалығын байқарлық екі көз беріп, ол көздерге нәзіктен зарардан қорғап тұрарлық қабақ беріп, ол қабақтарды ашып-жауып тұрғанда қажалмасын деп кірпік жасап, маңдай тері тура көзге ақпасын деп, қаға беруге қас беріп, оның жүзіне көрік қылып, бірінің қолынан келместей істі көптесіп бітірмекке, біреуі ойын біреуіне ұқтырарлық тіліне сөз беріп жаратпақтығы махаббат емес пе? Кім өзіңе махаббат қылса, сен де оған махаббат қылмағың қарыз емес пе?

Ғақыл көзімен қара: күн қыздырып, теңізден бұлт шығарады екен; ол бұлттардан жаңбыр жауып, жер жүзінде неше түрлі дәңдерді өсіріп, жемістерді өндіріп, көзге көрік көңілге рахат гүл-бәйшешектерді, ағаш-жапы-

⁶⁴ Оймен, ақылмен.

⁶⁵ Адам, адам баласы.

⁶⁶ Діни ұғым бойынша заман ақырда адам баласының күнәсі тексерілетін орын.

рақтарды, қант қамыстарын өндіріп, неше түрлі нәбатәттәрді⁶⁷ өстіріп, хайуандарды сақтатып, бұлақтар ағызып, өзен болып, өзендер ағып дария болып, хайуандарға, құсқа, малға сусын, балықтарға орын болып жатыр екен. Жер мақтасын, кендірін, жемісін, кенін; гүлдер гүлін, құстар жүнін, етін, жұмыртқасын; хайуандар етін, сүгін, күшін, көркін, терісін; сулар: балығын, балықтар икрасын, хатта ара балын, балаузын, құрт жібегін — һәммасы адам баласының пайдасына жасалып, ешбірінде, бұл менікі дерлік бір нәрсе жоқ, бәрі — адам баласына таусылмас азық.

Миллион хикметбірлән жасаған машина, фабрик адам баласының рақаты, пайдасы үшін жасалса, бұл жасалушы махаббат бірлән адам баласын сүйгендігі емес пе? Кім сені сүйсе, оны сүймектік қарыз емес пе?

Адам баласы қанағатсыздық бірлән бұл хайуандардың тұқымын құртып, алдыңғылар артқыларға жәбір қылмасын деп, малды адам баласының өзінің қызғанышына қорғалатып, өзге хайуандарды бірін ұшқыр қанатына, бірін күшті қуатына, бірін жүйрік аяғына сүйентіп, бірін биік жартасқа, бірін терең тұңғиыққа, қалың орманға қорғалатып, һәм әрбірін өсіп-өнбекке құмар қылып, жас күнінде кішкене уақытында шафхат сәхәрібірлән⁶⁸ бастарын байлап қамқор қылып қоймақтығы, адам баласына өсіп-өніп, теңдік алсын емес, бәлки адам баласының үзілмес нәсіліне таусылмас азық болсын дегендік. Бұл хикметтерінен һәммасына һәм мархамат, һәм гадаләт зафир⁶⁹ тұр екен.

Сіз өз ортамызда бұл мархамат⁷⁰ гадаләтті иманның шартынан хисап қылмаймыз, ал аның үшін мүсілим болғанда, Алла тағалаға тәслим болып, оның жолында болмақ едік, болғанымыз қайсы? Бұл екі ай мен күннен артық мағұлым тұрған жоқ па?

Бұл фиғылды Құданың⁷¹ ешбірінде қарар қылмай-

⁶⁷ Өсімдіктер.

⁶⁸ Ертеңгі рақымет.

⁶⁹ Әділдіктің көрінуі.

⁷⁰ Жақсылық жәрдем.

⁷¹ Тәңірдің ісі.

мыз, өзгелерде болғанын жек көрмейміз, өзіміз тұтпаймыз, бұл қиянатшылық емес пе?

Қиянатшылыққа бір қарар тұрған адам я мұсылман емес, ең болмаса шала мұсылман.

Алла табарака уатағаланың пенделеріне салған жолы қайсы? Оны көбі білмейді. «Тафаккару фи' ал илаһи»⁷² деген хадис шарифтің⁷³ «инна Аллаху йухуббул мақситин»⁷⁴ деген аяттарға ешкімнің ықласы, көңілі менен ғылымы жетіп құптағанын көргеніміз жоқ. «Ата марру ан-Наса би-л — бирри уа ахсану. Инна Аллаху йухиббу-л-мухсинин»⁷⁵ «уа алазина амәну уә амилу с-салихати л-алаика с-хабул жаннатихум фиһа халидун»⁷⁶ деген аяттар Құранның іші толған ғамалус-салих⁷⁷ не екенін білмейміз. «Уа әллазинә амәну уә гамилу с-салихати фә йуәффиһим үжурәһум уа алаһу лә йүхбузалимин»⁷⁸ аятына қарасаң, ғамалус-салих залымдықтан дидди⁷⁹ болар. Олай болғанда, ғадаләт рафғат⁸⁰ болуға кімде-кімнің әділеті жоқ болса, оның хиясы⁸¹ жоқ, кімнің ұяты жоқ болса, оның иманы жоқ деген, пайғамбарымыз саллалаһу ғалайһи уасәлламнің хадис шарифі «мән лә хаяүн лаһу уә ла иманун лаһу»⁸² деген дәлелдүр. Енді белгілі, иман құры инанышбірлән болмайды, ғадаләт уә рафғатбірлән болады. Ғамалус-салих ғадалләтті мархамәтті болмақ күллі тәнбірлән қылған құлшылықтарын ешбірі ғадаләтті мархаматты бермейді. Көзің күнде көреді намаз оқушы, руза

⁷² Құдайдың бергеніне ой жібер.

⁷³ Пайғамбардың ізгі сөзі.

⁷⁴ Егер сен Алланы сүйсең, о да сені сүйеді.

⁷⁵ Жұртқа жақсылық істе және өзің де қайырымды бол, өйткені Алла жақсылық істеушіні жақсы көреді.

⁷⁶ Сондай адамдар Құдайға иман келтіреді, жақсы істер істейді, ондайлардың орны мәңгі жұмақта.

⁷⁷ Ізгі іс.

⁷⁸ Бірақ сондай адамдар бар, Құдайға иман келтіреді, жақсы істер істейді. Сөйтіп, міндетін атқарады, өйткені Құдай залымдарды сүймейді.

⁷⁹ Қарсы, керісі.

⁸⁰ Әділдік, жоғарылату.

⁸¹ Ұят.

⁸² Кімнің ұяты жоқ болса, соның иманы жоқ.

түтушылардың не халәттә екендіктерін, оған дәлел керек емес.

Бәлки ғадаләт барша езгуліктің анасы дүр. Ынсап, ұят бұл ғадаләттән шығады. Аның үшін ғадаләтті адамның көңіліне келеді: мен өз көңілімде қылық менімен, сондай-мұндай қылықтармен мұғамәла⁸³ қылса екен деп ойлап тұрып, өзім сол қылықтармен мұғамәла қылмағандығым жарамайды ғой деп, сол өзі әділет те һәм ынсап та емес пе? Ол һәмма жақсылықтың басы емес пе? Жә, олай хұлық⁸⁴ пенен сол ойды ойлаған киси халлақаны⁸⁵ шүкірді неге ойламайсың?

Шәкірліктен⁸⁶ ғибадаттың бәрі туады. Енді зинһар⁸⁷ ғадаләт, шапағаттан босанбаңдар. Егер босансаң, иман да, адамдық та, һәммасы босанады. Алаяр софының бір фәрдәдән жүз фәрдә бижай⁸⁸ дегені басыңа келеді.

Енді біздің бастағы тағриф⁸⁹ бойынша Құдай тағала ғылымды, рақымды, ғадаләтті күдіретті еді. Сенде бұл ғылым, рақым, ғадаләт үш сипатбірлән сипаттанбақ: ижтиһадің⁹⁰ шарт еттің, мұсылман болдың һәм толық инсаниятың⁹¹ бар болады. Белгілі жәуанмәртлік⁹² үш хаслат⁹³ бірлән болар деген сиддық⁹⁴, кәрәм⁹⁵, ғақыл⁹⁶ — бұл үшінән сиддық, ғадаләт болар. Кәрәм шағағат болар, ғақыл мағлұм дүр, ғылымның бір аты екендігі, бұлар әр адамның бойында Алла табарака уатағала тәхмин⁹⁷ бар қылып жаратқан. Бірақ оған рауаж⁹⁸ беріп

⁸³ Араласу, қатынасу.

⁸⁴ Пейіл, мінез.

⁸⁵ Жаратушыны.

⁸⁶ Шүкір, ырзальқ.

⁸⁷ Қалайда, әйтеуір.

⁸⁸ Жайсыз, қолайсыз.

⁸⁹ Айыру, тану.

⁹⁰ Талап.

⁹¹ Адамгершілік.

⁹² Жақсы адам.

⁹³ Пайда, сипат.

⁹⁴ Шындық.

⁹⁵ Ізгілік.

⁹⁶ Данальқ.

⁹⁷ Шама, шамамен.

⁹⁸ Реттеу, пайдаға асыру.

гүлдендірмек, бәлки адам өз халінше кәмәлатқа жеткізбек, жеһәтінде болмақ.

Бұлар — өз ижтиһадіңбірлән, ниет халис⁹⁹ бірлән ізденсең ғана берілетін нәрселер, болмаса жоқ. Бұл айтылмыш үш хасләттің иелерінің алды — пайғамбарлар, онан соң — әулиелер, онан соң — хақимдер, ең ақыры — кәміл мұсылмандар. Бұл үш түрлі фиғыл құданың соңында болмақ, өзін құл біліп, бұл фиғылдарға ғашық болып, тұтпақты пайғамбарлар үйретті, әулиелер оқыды, ғашық болды. Бірақ, ұхрауи¹⁰⁰ пайдасын ғана күзетті. Ғашықтары сол халге жетті, дүниені, дүниедегі тиерлік пайдасын ұмытты. Бәлки хисапқа алмадылар.

Хақимдер дүниеде тиетін пайдасын сөйлейді, ғибрәт¹⁰¹ көзімен қарағанда, екісі де бірінен-бірі көп жырақ кетпейді. Аның үшін әрбірінің сөйлеуі, айтуы басқаша болса да, Алла тағаланың сұңғатына қарап пікірлемекті екісі де айтты. Пікірленбектің соңы ғибратланбақ болса керек. Бұл ақыл, ғылым екісі де өзін зорға қисабламақты, залымдықты, адам өзіндей адамды алдамақты жек көреді. Һәм екісі де мархаматты, шапағатты болмақтықты айтып бұйырды, бұл рақым болса керек.

Бірақ менің ойыма келеді, бұл екі тайфа әр кісі өздеріне бір түрлі нәпсісін фида қылушылар деп.

Яғни пенделіктің кәмәлаты, әулиелікбірлән болатұғын болса, күллі адам тәркі дүние болып ну деп тариқатқа¹⁰² кірсе, дүние ойран болса керек. Бұлай болғанда малды кім бағады, дұшпанды кім тоқтатады, киімді кім тоқиды, астықты кім егеді, дүниедегі Алланың пенделері үшін жаратқан қазыналарын кім іздейді?

Хәрами,¹⁰³ мақруи¹⁰⁴ былай тұрсын, Құдай тағаланың қуатыбірлән ижтиһад ақылыңбірлән тауып, рақатын көрмегіне бола жаратқан, берген нигмәттеріне, онан көрмек

⁹⁹ Шын ниет.

¹⁰⁰ Ахиреттік.

¹⁰¹ Үлгі.

¹⁰² Дін жолы.

¹⁰³ Арам нәрсе.

¹⁰⁴ Жиіркенішті.

хүзурга¹⁰⁵ суық көзбірлән қарап, ескерусіз тастап кетпек ақылаға, әдепке, ынсапқа дұрыс па?! Сахиб нигмәтке¹⁰⁶ шүкіршілігің жоқ болса, әдепсіздікбірлән күнәкер болмайсың ба?

Екінші — бұл жолдағылар қор болып, дүниеде жоқ болып кету де хаупі бар. Уа кәпірлерге жем болып кетуде, қайсыбір сабырсызы жолынан тайып, сабырмен бір қарар тұрамын дегені болып кетселер де керек.

Егер де бұл жол жарым-жартыларына ғана айтылған болса, жарым-жарты раст дүниеде бола ма? Раст болса, һәммәға бірдей раст болсын, алалаған раст бола ма? Һәм ғадаләт бола ма? Олай болғанда, ол жұртта ғұмыр жоқ болса керек. Ғұмыр өзі — хақиқат. Қай жерде ғұмыр жоқ болса, онда кәмәлат жоқ.

Бірақ әулиелердің де бәрі бірдей тәркі дүние¹⁰⁷ емес еді. Ғашерен — мүбәшәрәдан¹⁰⁸ қазірет Ғосман, Ғабдурахман бин Ғауф Уа Сағид бин Әбуд-қас үшеуі де үлкен байлар еді.

Бұл тәркі дүниелік: я дүние ләззатына алданып ижтибадім шала қалады деп бойына сенбегендік: я хирс¹⁰⁹ дүниеліктен қауымның көңлін суытпақ үшін, ренжуге сабыр етіп өзін фида қылып мен жаныммен ұрыс қылғанда, халық ең болмаса нәпсісімен ұрыс қылып, һәуа һәуастан¹¹⁰ әрбір арзуи¹¹¹ нәпсіден суынып, ғадаләт, уа мархамат махаббатына бір қарар болар ма екен, деген үмітпенен болса керек. Олай болғанда о да жұртқа қылған артық махаббаттан хисап. Бірақ бұл жол — бек шетін, бек нәзік жол. Бұл жолда риясыз¹¹² жеңілдіксіз бір қарар тұрып іздеген ғана кісі істің кәмәлатына жет-

¹⁰⁵ Тыныштық, рахатшылық.

¹⁰⁶ Байлық иесі.

¹⁰⁷ Дүниеден безген.

¹⁰⁸ Мұхаммедтің тірі күнінде жұмаққа кіреді деп сүйініш берілген он адам (дұрысы — аша мүбәширан).

¹⁰⁹ Дүние құмарлық.

¹¹⁰ Әуестену

¹¹¹ Тілек, мақсат, арман.

¹¹² Босқа кету, зая кету.

пек. Бұл заманда надир¹¹³, бұған ғылымның да зоры, сиддық, қайраттың да зоры, махаббаттың халлақна да, уа халық ғаламға да бек зоры табылмақ керек. Бұлардың жиылмағы, қиынның қиыны, бәлки фитнә¹¹⁴ болар.

Басына һәм өзіне өзгешелік бермек — адам ұлын бір бұзатын іс. Әрбір наданның біз тариқатқа¹¹⁵ кірдік деп жүргені біз бұзылдық дегеніменеч бір болады. Хаким, ғылым — асылда бір сөз, бірақ ғарафта¹¹⁶ басқалар дүр.

Дүниеде ғылым заһири¹¹⁷ бар, олар айтылмыштарды нақлия деп те айтады, бұл нақлияға жүйріктер ғалым атанады.

Құдай тағала ешбір нәрсені себепсіз жаратпаған, мұны ізерлеп тәфаккару фи әла иллаһи деген аятына бинаән¹¹⁸ бұл сұңғати құдадан¹¹⁹ ізерлеп, құмар болып ғибратланушыларға тыю жоқ, бәлки сұңғатынан себепін білмекке құмарлықтан саниғна¹²⁰ ғашықтық шығар. Құдай тағаланың затына пендесінің ақылы жетпесе, дәл сондай ғашықпын демек те орынсыз. Ғашықмағшұқлыққа¹²¹ халик бірлән махлұқ ортасы мунәсибәтсіз¹²² Алла тағаланың пендесін махаббат уа мархаматбірлән жаратқанын біліп, махаббатына махаббатбірлән ғана елжіремекті — Құдаға ғашық болды дейміз.

Олай болғанда, хикімет Құдаға, пенде өз ақылы жетерлік қадәрін ғана білсем деген әрбір істің себепін іздеушілерге хаким ат қойдылар.

Бұлар хақ бірлән батылды айырмаққа, себептерін білмекке тырысқандары һәммасы адам баласының пай-

¹¹³ Сирек, аз кездесетін.

¹¹⁴ Бұзықтық.

¹¹⁵ Сопылар жолы.

¹¹⁶ Білуде, тануда.

¹¹⁷ Сыртқы ғылым.

¹¹⁸ Негізделген.

¹¹⁹ Құдайдың шеберлігінен.

¹²⁰ Жасаушы, істеуші.

¹²¹ Сүюш, сүйгені.

¹²² Байланыссыз.

дасы үшін, ойын-күлкі түгіл, дүниедегі бүкіл ләззат бұларға екінші мәртәбада қалып, бір ғана хақты таппақ, әрбір нәрсенің себебін таппақпенен ләззаттанады.

Адаспай тура іздеген хақимдер болмаса дүние ойран болар еді. Фиғыл пәнденің¹²³ қазығы — осы жақсы хақимдер әр нәрсе дүниеде солардың истихражы¹²⁴ бірлән рауаж табады. Бұлардың ісінің көбі — дүние ісі, ләкин осы хақимдердің жасаған, таратқан уа айтқан істері әддүния мәзрәгәтул — ахирет¹²⁵ дегендей, ахиретке егіндік болатын дүние сол.

Әрбір ғалым — хақим емес, әрбір хақим — ғалым.

Ғалымдарының нақлиясыбірлән мұсылман иман тақлиди¹²⁶ кесіп қылады. Хақимдердің ғақлиятыбірлән жетсе, иман якини¹²⁷ болады.

Бұл хақимдерден мұрад — мұсылман хақимдері, болмаса ғайри діннің хақимдері, — әгәрше фатлүбни тәжидуни¹²⁸ делінсе де, дүниенің һәм адам ұғлы өмірінің сырына жетсе де, діннің хақ мағрифатына¹²⁹ жете алмағандар. Бұлардың көбі — иманның жеті шартынан, бір Алланы танымақтан ғайри, яғни алтауына кімі күмәнді, кімі мүнкір¹³⁰ болып, тахқиқлай алмағандар. Егер бұлар дін ұстазымыз емес болса да, дінде басшымыз Құдайдың елшісі пайғамбарымыздың хадис шарифі, хайру н-нас мән йанфағу н-нас¹³¹ деген.

Бұл хақимдер ұйқы, тыныштық, әуес-қызықтың бәрін қойып, адам баласына пайдалы іс шығармақлығына яғни, электрді тауып аспаннан жайды бұрып алып, дүниенің бір шетінен қазір жауап алып тұрып, от пен суға қайласын тауып, мың адам қыла алмастай қызметтер істетіп

¹²³ Адамның ісі.

¹²⁴ Істеу, ойлау.

¹²⁵ Дүние ахиреттің егін.

¹²⁶ Біреуге еріп келтірілген иман.

¹²⁷ Шын иман

¹²⁸ Талап қылсаң табасың

¹²⁹ Тану, білу

¹³⁰ Сенбеу, қарсы келу

¹³¹ Адамның жақсысы адамға пайда келтірген адам.

қойып тұрғандығы, уа хусусан¹³² адам баласының ақыл-пікірін ұстартып, хақ бірлән батылдықты айырмақты үйреткендігі — баршасы нәфиглық¹³³ болған соң, біздің оларға міндеткерлерімізге дағуа жоқ.

Бұл заманның моллалары хаким атына дұшпан болады. Бұлары білімсіздік, бәлки бұзық фиғыл, әлинсан гәддүләма жәһилгә¹³⁴ хисап. Олардың шәкірттерінің көбі біраз ғараб-парсыдан тіл үйренсе, бірліжарым болымсыз сөз бахас үйренсе, соған мәз болып, өзіне өзгешелік беремін деп әуре болып, жұртқа пайдасы тимек түгіл, түрлі-түрлі зарарлар хасил қылады. «Һай-һай!» менен, мақтанменен қауымды адастырып бітіреді. Бұлардың көбі әншейін жәһил¹³⁵ түгіл, жәһилләр кібік¹³⁶ талап болса, қайда хақ сөздер келсе, қазір инсапқа қайтсын һәм ғибраттанасың. Рас сөзге ор қазып, тор жасамақ не деген инсап, құры өзімшілдік һәм һәрбір өзімшілдік — әрбір адамды бұзатын фиғыл. Растың бір аты — Хақ. Хақтың бір аты — Алла, бұған қарсы қаруласқанша, мұны ұғып гадаләтпен тәптештеуге керек. Мұндай фиғылдардан күпір¹³⁷ хаупі де бар. Және пайғамбарымыз саллала Аллаһу Һалайһи уа салламнің «ақыр заманда бір жылдық, бір күн болар» дегенде сахаба-и кәрәмлар¹³⁸ «бұл жылдық күнде намаз нешеу болар» деп сұрағанда: оның патуасын сол заманның ғалымдары білер деген сөзінен ғибратланып қарасаң, замана өзгеру бірлән қағидалар өзгерілмегін білдіргені мағлұм болады.

Бұл күндегі тәхсилғұлум¹³⁹ ескі медреселер ғұрпында болып, бұл заманға пайдасы жоқ болады. Соған қарай Ғұсманияда¹⁴⁰ мектеп харбия¹⁴¹, мектеп рүшидиалар¹⁴² са-

¹³² Әсіресе.

¹³³ Пайда беруші.

¹³⁴ Адамның көңіл жаманшылыққа ауып тұрады.

¹³⁵ Бұзық

¹³⁶ Бұзың адамдар сияқты.

¹³⁷ Діннен шығу.

¹³⁸ Ізгі сахабалар.

¹³⁹ Ғылым үйрену

¹⁴⁰ Бұрынғы Түркия патшалығы.

¹⁴¹ Әскери мектеп

¹⁴² Түрлі пәндер оқылатұғын мектеп.

лынып, жаңа низамға айналған. Мұндағылар ұзақ жылдар өмір өткізіп, ғылымды пайдасыз ұзақ бахастар бірлән күнін өткізіп, мағишат¹⁴³ дүниеде надан бір ессіз адам болып шығады да, харакетке лайығы жоқ болған соң, адам аулауға, адам алдауға салынды. Көбінесе мұндай ессіздердің насихаты да тасирсіз болады.

Дүниенің мағмурлығы¹⁴⁴ бір түрлі ақылға пұр, беріп тұратұғын нәрсе. Жоқшылықтың адамды хайуандандырып жіберетіні де болады. Бәлки дүниенің ғылымын білмей қалмақтық — бір үлкен зарарлы надандық, ол құранда сөгілген: дүниеде кімде-кім өзіне өзгешелік бермек қасты бірлән малға махаббатын аударғандар дүниеде болмаса, ихсанда¹⁴⁵ қолым қысқа болмасын деп хәм біреуге тамғылы¹⁴⁶ болмайын деп, малға махаббатын аудармай, езгулікке бола халал кәсіпбірлән тапқан дүние емес.

Біз ғылымды сатып, мал іздемек емеспіз. Мал бірлән ғылым кәсіп қылмақпыз. Өнер — өзі де мал. өнерді үйренбек — өзі де ихсан. Бірақ ол өнер гадаләттан шықпасын, шарғыға¹⁴⁷ муафих¹⁴⁸ болсын. Адамға халінше ихсанды болмақ — қарыз іс. Бірақ өзгелердің ихсанына сүйенбек дұрыс емес.

Моллалар тұра тұрсын, хұсусан¹⁴⁹ бұл замананың ишандарына бек сақ болыңдар. Олар — фитнә¹⁵⁰ ғалым, бұлардан залалдан басқа еш нәрсе шықпайды. Өздері хұкім шарифатты¹⁵¹ таза білмейді, көбі надан болады. Онан асып өзін-өзі әһл тариқат¹⁵² біліп және біреуді жеткізбек дағуасын қылады. Бұл іс олардың

¹⁴³ Тіршілік.

¹⁴⁴ Қызық, әдемі.

¹⁴⁵ Жәрдем, жақсылық.

¹⁴⁶ Тілеу, сұрау, алғысы келу.

¹⁴⁷ Діни заңға.

¹⁴⁸ Үйлесімді, сәйкес.

¹⁴⁹ Әсіресе.

¹⁵⁰ Бүліншілік, бұзықтық.

¹⁵¹ Шарифат жолы

¹⁵² Сопылық жолындағы адамдар.

сыбағасы емес, бұлардың жеткізбегі мұхал¹⁵³, бұлар адам аздырушылар, хатә дінге де зарарлы дүр. Бұлардың сүйенгені — надандар, сөйлегені — жалған, дәлелдері тасбығы менен шалмалары, онан басқа еш-нәрсе жоқ.

Енді біліңіздер, перзенттер! Құдай тағаланың жолы деген жол ниһаятсыз¹⁵⁴ болады. Оның ниһаятына ешкім жетпейді. Бірақ сол жолға жүруді өзіне шарт қылып кім қадам басты, ол таза мұсылман, толық адам делінеді. Дүниеде түпкі мақсатың өз пайдаңа болса, өзің ниһаятлысың, ол жол құдайдың жолы емес. Ғаламнан жиылсын, маған құйылсын, отырған орныма ағып келе берсін деген ол не деген ынсап? Не түрлі болса да, я дүниеңнен, я ақылыңнан, я малыңнан гадаләт, шапағат секілді біреулерге жақсылық тигізбек мақсатың болса, ол жол — Құданың жолы. Ол — ниһаятсыз жол, сол ниһаятсыз жолға аяғыңды берік бастың ниһаятсыз Құдаға тақырып хасил¹⁵⁵ болып хас¹⁵⁶ езгу құлдарынан болмақ үміті бар, өзге жолда не үміт бар?

Кейбіреулердің бар өнері, мақсаты киімін түземек, жүріс-тұрысын түзетпек болады да, мұнысын өзінше бір дәулет біледі. Бұл істердің бәрі өзін көрсетпек, өзін өзі базарға салып, бір ақылы көзіндегі ақымақтарға «бәрекелді» дегізбек. «Осындай болар ма едік» деп біреулер талаптанар, біреулер «осындай бола алмадық» деп күйінер, мұнан не пайда шықты? Мұнша әуреленіп, сыртыңды бір сүйген қауымыңа ұқсатарсың? Сыртқа қасиет бітпейді, Алла тағала қарайтұғын қалыбыңа, боямасыз ықласыңа қасиет бітеді. Бұл айнаға табынғандардың ақылы қаншалық өсер дейсің? Ақыл өссе, ол түпсіз терең жақсылық сүймектікбірлән өсер.

Құдай тағала дүниені кәмәлатты шеберлікпен жаратқан һәм адам баласын өссін-өңсін деп жаратқан.

¹⁵³ Мүмкін емес, екі талай.

¹⁵⁴ Шек, шама. Бұл жерде өлшеусіз, артық деген мағынада

¹⁵⁵ Жақындық табу.

¹⁵⁶ Нағыз.

Сол өсіп-өну жолындағы адамның талап қылып ізденер қарызды ісінің алды — әуелі дос көбейтпек. Ол досын көбейтпектің табылмағы өзінің өзгелерге қолыңнан келгенінше достық мақамында¹⁵⁷ болмақ. Кімге достығың болса, достық достық шақырады, ең аяғы ешкімге қас сағынбастық һәм өзіне өзгешелік беремін деп, өзін тілмен я қылықпен өзін өзі артық көрсетпек мақсатынан аулақ болмақ.

Бұл өзін-өзі артық көрсетпек екі түрлі!

Әуелгісі — әрбір жаманшылықтың жағасында тұрып адамның адамдығын бұзатын жаманшылықтан бойын жимақтық, бұл адамға нұр болады.

Екінші — өзін-өзі өзгешелікпен артық көрсетпек адамдықтың нұрын, гүлін бұзады.

Үшіншісі — қастық қылмақ, қор тұтпақ, кемітпек. Олар дұшпандық шақырады.

Һәм өзі өзгеше боламын демектің түбі — мақтан. Әрбір мақтан біреуден асамын деген күншілікті бітіреді де, күншілік күншілікті қозғайды. Бұл үш түрлі істің жоқтығы, адамның көңіліне тыныштық береді. Әрбір көңіл тыныштығы көңілге талап салады.

Күллі адам баласын қор қылатын үш нәрсе бар. Сонан қашпақ керек: Әуелі — надандық, екінші — еріншектік, үшінші — залымдық деп білесің.

Надандық — білім-ғылымның жоқтығы, дүниеден еш нәрсені оларсыз біліп болмайды.

Білімсіздік хайуандық болады.

Еріншектік — күллі дүниедегі өнердің дұшпаны. Талапсыздық, жігерсіздік, ұятсыздық, кедейлік — бәрі осыдан шығады.

Залымдық — адам баласының дұшпаны. Адам баласына дұшпан болса, адамнан бөлінеді, бір жыртқыш хайуан хисабына қосылады.

Бұлардың емі, Халлақына махаббат, халық ғаламға шапқат, қайратты тұрлаулы, гадаләт ісінің алды-артын байқарлық білімі, ғылымы болсын. Ол білім, ғылымды

¹⁵⁷ Көңіл, жүрек.

Құдаға мұқтәди¹⁵⁸ болсын, яғни Құдай тағала бұл ғаламды жаратты, ерінбеді, келісімменен, хикметпенен кәмәлатті бір жолға салып жасады, сіздердің ісіңіз де бір жақсылықты бина¹⁵⁹ қылып, арқа сүйерлік шеберлікпенен болсын. Және Құдай тағала әрне жаратты, бір түрлі пайдалы хикметі бар. Сенің де ісіңнен бір зарарлар шығып кеткендей болмай, көпке пайда боларлық бір үміт бар іс болсын. Бұларсыз іс іс емес. Бәлки бұларсыз тағад¹⁶⁰ — тағат та емес.

Белгілі, Құдай тағала ешбір нәрсені хикметсіз жаратпады, ешбір нәрсеге хикметсіз тәклиф¹⁶¹ қылмады. Бәрінің хикметі бар, бәрінің себебі бар, біздің ғауам¹⁶² былай тұрсын, ғылымға махаббаты барларға себеп, парыздарды білмекке ижтиһат ләзім¹⁶³, сіздер әрбір ғамал қылсаңыз езгулік деп қыласыз, езгулікке бола қасд¹⁶⁴ етіп ниет етесіз. Ниет оның парызынан хисап, пайғамбарымыз сала Аллаһу ғалайһи уәсәлламинің хадис шарифі: «Инна йағмала — Ағмал бин нийат»¹⁶⁵ деген.

Енді ниет еттіңіз таһарат¹⁶⁶ алмаққа, намаз оқымаққа, руза тұтмаққа, бұл тағаттарды ниетіңіз заһирынан¹⁶⁷ қалып сыр, ғибадатқа жетпегендігі кемшілік емес пе? Сіздің батиныңызсыз¹⁶⁸ таза болмағы ол иман болып, бұл заһир ғибадатыңыз иманды болған соң ғана, парыз болған, сіздің заһирыңыздағы ғибадат — батиныңыздағы иманның көлеңкесі, һәм сол иманның нұрланып тұрмағына көрік үшін бұйырылған. Оның үшін ғұламалар иман екеу емес біреу, бір-ақ езгу тағатбірлән нұрланады, тағат жоқ болса

¹⁵⁸ Еру, жолға түсу.

¹⁵⁹ Негіз, тірек.

¹⁶⁰ Құлшылық ету, жалбарыну.

¹⁶¹ Бұйыру, істе деу

¹⁶² Көпшілік

¹⁶³ Талап қылу, міндет

¹⁶⁴ Ниет, арнау.

¹⁶⁵ Іс істеу үшін ниет, талап керек

¹⁶⁶ Намаз оқыр алдындағы жуыну

¹⁶⁷ Сырт, сыртқы жақ

¹⁶⁸ Іш, ішкі жақ

күңгірттенеді, бәлкі сөну қаупі де бар деген. Егер нағандар ол ғибадаттың ішкі сырын ескермей қалса, соны қылып жүріп, иманы сөнер деген.

Менің қауіпім бар, олар хас¹⁶⁹ осы ғибадат екен, құданың бізге бұйырғаны, біз осыны қылсақ, мұсылмандық кәміл болады деп ойлайды. Ол ғибадат күзетшісі еді. Жә, күзетші күзеткен нәрсенің амандығын ойламай, бір ғана ояту тұрмағын, қасд қылса, ол не күзет? Күзеткен нәрсесі қайда кетеді? Мақсат күзетілген нәрсенің амандығы, тазалығы емес пе?

Ей, ишараттан¹⁷⁰ хабарсыздар, қара! Бұл ғибадаттан бір үлкен — намаз, ол намаздан әуелі таһарат алмақ, онан соң намазға шүруге¹⁷¹ қылмақ, ол таһараттың алды истинжа¹⁷² еді. Мұны берік ойлап тұр. Аяғы екі аяққа мәсіх¹⁷³ бірлән бітуші еді, бұлар һәммасы болмаса көбі ишарат еді.

Истинжада к... іңізді жуасыз. сіздің к...іңіздің ешкімге керегі жоқ еді. Онымен сезімді тазалыққа кіргендігіңді, кәміл ыхласыңды көрсетіп, ішімнің сафлығының¹⁷⁴ соңында халық көрер, сыртымды да пак етемін һәм көзге көрінбейтін ағзаларымды¹⁷⁵ да пак етемін, бұл пактіктің үстінде Аллаға дұға айтамын деп әзірленесіз.

Енді намаздың аты — салауат¹⁷⁶, салауат дұға мағынасында деген.

Аяқта, мойныңда болған мәсхлар — ол жумақ емес, өздері де жуулы деп көрсеткен ишараты.

Намаздан әуелі құлақ қақтыңыз — кіршә Алла тағаланы жоғарыда деп, мәкан испат¹⁷⁷ етпесең де, бегірек созу әдепсіз болып, күнә дариясына ғарық болдым, яғни

¹⁶⁹ Нағыз.

¹⁷⁰ Блдру, көрсету.

¹⁷¹ Кірісу.

¹⁷² Дүзге отырғаннан кейін тазалану.

¹⁷³ Дәрет алғаннан кейін мәсінің үстін сулы қолмен тарту

¹⁷⁴ Таза.

¹⁷⁵ Мүшелерімді.

¹⁷⁶ Дұға

¹⁷⁷ Орын бар деу.

дүние әуесіне ғарық қылмай қолымнан тарт, яғни құтыларлық жәрдемдерінің ишараты.

Онан соң қиямда¹⁷⁸ тұрып қол бағламақ — құл қожа алдында тұрмақ, бұқара патша алдында тұрғаннан артық алланың қадірлігіне¹⁷⁹ өзінің ғажиздығына¹⁸⁰ ықрарының¹⁸¹ беріктігін көрсеткен ишараты.

Қыблаға қарамақ — кіршә, Құдай тағалаға ешбір орын мүмкін емес болса да зиаратын¹⁸² парыз еткен орынға жүзін қаратып, сондағы дұғадай қабылдыққа жақын болар ма екен деген ишараты.

Онан соң қира'әт¹⁸³ яғни сурәһи фатиха оқисың, мұнда бірақ сөз ұзарады. Ол фатиха сүресінің мағыналарында көп сыр бар.

Рұқут¹⁸⁴ бас ұрмақ — алдында құда хазірге ұқсас, ол да — ишарат.

Сәжделер¹⁸⁵ әуелі жерден жаралғанына ықрары, екіншісі және жерге қайтпағына ықрары, бас көтермек және тіріліп, сұрау бермегіне ықрарының ишараты.

Қадағату л-ахир¹⁸⁶ — дұғаның ақырында Аллаға тахайат¹⁸⁷, одан төшәһуд¹⁸⁸ одан салуат, пайғамбарымыз сәллаллаһу ғалайһи уәсәлләмгә айтпақ үшін ең ақырғы сәлембірлән тауысасыз, яғни Алла тағаладан не тілеп дұға қылдыңыз. Ол дұға қазинасы күллі мұсылмандарды ортақтастырып, оларға да сәләмәтшілік тілеп һәм рақымәт тілеп бітіресіз.

Жә. бұл сөзден не ғибрәтлендік?!

¹⁷⁸ Намаз оқығанда түрегеп тұру.

¹⁷⁹ Күшт

¹⁸⁰ Әлсіздігіне.

¹⁸¹ Мойындауының

¹⁸² Зиграт.

¹⁸³ Оқу.

¹⁸⁴ Намаз оқығанда тізеге қол қойып еңкею.

¹⁸⁵ Намаз оқығанда жерге тигізу.

¹⁸⁶ Намазда кейінгі, соңғы отыру.

¹⁸⁷ Сәлем

¹⁸⁸ Қуәлік беру

ОТЫЗ ТОҒЫЗЫНШЫ СӨЗ

Рас, бұрынғы біздің ата-бабаларымыздың бұл замандағылардан білімі, күтімі, сыпайылығы, тазалығы төмен болған, бірақ бұл замандағылардан артық екі мінезі бар екен. Ендігі жұрт ата-бабаларымыздың мінді ісін бір-бірлеп тастап келеміз, әлгі екі мінезін біржола жоғалтып алдық. Осы күнгілер өзге мінезге осы өрмелеп ілгері бара жатқанына қарай, сол аталарымыздың екі ғана тәуір мінезін жоғалтпай тұрсақ, біз де ел қатарына кірер едік, мінез жоқ болған соң, әлгі үйренген өнеріміздің бәрі де адамшылыққа ұқсамайды, сайтандыққа тартып барады. Жұрттықтан кетіп бара жатқанымыздың бір үлкен себебі сол көрінеді.

Ол екі мінезі қайсы десең — әуелі — ол заманда ел басы, топ басы деген кісілер болады екен. Көші-қонды болса, дау-жанжалды болса, билік соларда болады екен. Өзге қара жұрт жақсы-жаман өздерінің шаруасымен жүре береді екен. Ол ел басы, топ басылары қалай қылса, қалай бітірсе, халықта оны сынамақ, бірден-бірге жүгірмек болмайды екен. «Қой асығын қолыңа ал, қолайыңа жақса, сақа қой». «Бас-басыңа би болсаң, манар тауға сый-массың, басалқаңыз бар болса, жанған отқа күймессің» деп, мал айтып тілеу қылып, екі тізгін, бір шылбырды бердік саған, берген соң, қайтып бұзылмақ түгіл, жетпегеніңді жетпелемін деп, жамандығын жасырып, жақсылығын асырамын деп тырысады екен. Оны зор тұтып, әулие тұтып, онан соң жақсылары да көп азбайды екен. Бәрі өз бауры, бәрі өз малы болған соң, шыныменен жетесінде жоқ болмаса, солардың қамын жемей қайтеді?

Екіншісі — намысқор келеді екен. Ат аталып, аруақ шақырылған жерде ағайынға, өкпе, араздыққа қарамайды екен, жанын салысады екен. «Өзіне ар тұтқан жаттан зар тұтады» деп, «Аз араздықты қуған көп пайдасын кетіреді» деп, «Ағайынның азары болса да, безері болмайды» деп, «Алтау ала болса, ауыздағы кетеді, төртеу түгел болса, төбедегі келеді» десіп, «Жол қуған қазынаға жолығар, дау қуған бәлеге жолығар» десіп.

Кәнікі, енді осы екі мінез қайда? Бұлар да арлылық, намыстылық, табандылықтан келсді. Бұлардан айрылды.

Ендігілердің достығы — бейіл емес, алдау, дұшпандығы — кейіс емес, не күндестік, не тыныш отыра алмағандық.

ҚЫРҚЫНШЫ СӨЗ

Зинһар, сендерден бір сұрайын деп жүрген ісім бар.

Осы, біздің қазақтың өлген кісінде жаманы жоқ, тірі кісінің жамандаудан аманы жоқ болатұғыны қалай?

Қайраты қайтқан шал мен жастың бәрі бітім қылады, шалдар өзді-өзі құрбыдан айрылып азайып отырса да, біріменен-бірінің бітім қылмайтұғыны қалай?

Бір елдің ішінде жамағайынды кісі бірге туғандай көріп, іші елжіреп жақсы көріп тұрып, елге келсе, әрберден соң қайта қашқандай қылатұғыны қалай?

Жаттың бір тәуір кісін көрсе, «жарықтық» деп жалбырап қалып, мақтай қалып, өз елінде сонан артық адам болса да, танымайтұғыны қалай?

Бір жолаушы алыс жерге барған еліне өз елін мақтаймын деп өтірікті сыбап-сыбап, қайтып келген соң, сол барған, көрген елін, жерін мақтап өтірікті сыбайтұғыны қалай?

Қай қазақты көрсем де, қай баласы жасырақ болса, оның басынан пәрмене болып жүріп, ержеткен соң суық тартатұғыны қалай?

Біреудің ағайыны торқалы той, топырақты өлімде, адалдық, берекеде алысуға табылмай барымта алалық, ұрлалық десе, табыла қоятыны қалай?

Бәйгеге ат қоссаң атыңды тартыспайтұғын ағайын, атың келсе, бәйгесіне өкпелейтұғыны қалай?

Баяғыда біреу біреуді пәлен жасымда жарықтық атым арып келе жатқанда пәлен жерге жеткізіп салып еді деп, өлгенше айта жүруіш еді. Осы күнде бұл жылғы берген ендігі жылға жарамайтұғыны қалай?

Байдың баласы кедей болса, ұрлық қылуға арланбайды, байға кірісуге арланатұғыны қалай?

Екі жақсы бір елде сүйіскен достығыңда тұра алыспайды. Кейбір антұрғандардың тым-ақ тату бола қалатыны қалай?

Біреуді досым деп ат беріп жүрсең, оған сенің бір дұшпаның келіп бір тай берсе, бұзыла қалатыны қалай?

Күнде тілін алатұғын достан кейде бір тіл ала қойған дұшпанға кісінің өле жаздайтұғыны қалай?

Көп кісі досым жетілсе екен демейді, егерде бір жетілсе, бағанағы досына бітімі жоқ дұшпан сол болатұғыны қалай?

Кей жұрт ақыл айтарлық кісіні іздеп таба алмайды. Қылығының қылшығын танитұғын кісіден қашық жүретұғыны қалай?

Біреу біреудікіне келгенде үйіндегі малының бәрін де айдап келіп, өз үйіне кісі барғанда бар малын далаға айдап жіберетұғыны қалай?

Тыныштық іздеп таба алмай жүрген жұрт тыныштық көрсе, сәтке тұрмай, тыныштықтан жалыға қалатұғыны қалай?

Елді пысық билегені несі? Пысықтың бәрі кедей келетұғыны несі?

Тоқал қатын өр келетұғыны несі? Кеселді кісі ер келетұғыны несі? Кедей кісінің кер келетұғыны несі?

Нәпсісін тыйып, бойын тоқтатқан кісінің жаман атанып, нәпсісі билеп, мақтанға еріп пәле шығарған кісі мықты атанатұғыны несі?

Қазақтың шын сөзге нанбай, құлақ та қоймай, тыңдауға қолы да тимей. пәлелі сөзге, өтірікке сүттей ұйып, бар шаруасы судай ақса да, соны әбден естіп ұқпай кетпейтұғыны қалай?

ҚЫРЫҚ БІРІНШІ СӨЗ

Қазаққа ақыл берем, түзеймін деп қам жеген адамға екі түрлі нәрсе керек.

Әуелі — бек зор өкімет, жарлық қолында бар кісі керек. Үлкендерін қорқытып, жас балаларын еріксіз қолдарынан алып, медреселерге беріп, бірін ол жол, бірін бұл жолға салып, дүниеде есепсіз ғылымның жолдары бар, сол әрбір жолда бір медресе бар, соларға тоздырып, бірін сен бұл жолды үйрен, сен ол жолды үйрен деп жолға салып, мұндағы халыққа шығынын төлетіп жіберсе, хатта қыздарды да ең болмаса мұсылман ғылымына жіберіп, жақсы дін танырлық қылып үйретсе, сонда сол жастар жетіп, бұл аталары қартайып сөзден қалғанда түзелсе болар еді.

Екінші — ол адам есепсіз бай боларға керек. Аталарын пәралап, балаларын алып, бастапқы айтқандай жолға салып, тағлым берсе, сонда түзелер еді.

Енді мұндай халықты еріксіз қорқытып көндірерлік күш-қуат ешкімге бітпейді. Ол баланы қазақтың бәрін паралап көндірерлік дәулет бір кісіге бітуге мүмкін де емес.

Қазақты я қорқытпай, я параламай, ақылменен, не жерлеп, ны сырлап айтқанменен еш нәрсеге көндіру мүмкін де емес. Етінен өткен, сүйегіне жеткен, атадан мирас алған. ананың сүтіменен біткен надандық әлдеқашан адамшылықтан кетірген. Өздерінің ырбаңы бар ма, пышпышы бар ма, гүілдегі бар ма, дүрілдегі бар ма — сонысынан дүниеде ешбір қызықты нәрсе бар деп ойламайды. ойласа да бұрыла алмайды, сөз айтсаң, түгел тыңдап тұра алмайды, не көңілі, не көзі алаңдап тұрады.

Енді не қылдық. не болдық!

ҚЫРЫҚ ЕКІНШІ СӨЗ

Қазақтың жаманшылыққа үйір бола беретұғынының бір себебі — жұмысының жоқтығы. Егер егін салса, я саудаға салынса, қолы тиер ме еді? Ол ауылдан бұл ауылға, біреуден бір жылқының майын мініп, тамақ асырап, болмаса сөз аңдып, қулық, сұмдықпенен адам аздырмақ үшін, яки азғырушылардың кеңесіне кірмек үшін,

пайдасыз, жұмыссыз қаңғырып жүруге құмар. Дүниелік керек болса, адал еңбекке салынып алған кісі ондай жүрісті иттей қорлық көрмей ме? Өзінің кәсібін тастап, кезегендікке салына ма?

Малдылар малын өңкей малшыларға, бала-шағаға тапсырып, қолдағы Құдай берген азды-көпті дәулеті қызықсыз көрініп, оның ұры-бөріге жем болып, қарға-жарға ұшырауына шыдайды. «Пыш-пыш» кеңестен қалып, бір ауылдан бір ауылға барып құлық, сұмдық жасап жүріп, тегін тамақ жеп, ыржыңдасуды қысыратуға шыдамайды. Не үшін десең, халыққа әдет сол болған соң, шаруаға пысық, мал бағуға, мал табуға пысық ол өнерлі кісіге қосылмайды. Я өзі пәле шығаруға пысық, я сондайлардың сөзін «естігенім, білгенім» деп елге жайып жүріп, ырбаңдауға пысық өнерлілерге қосылғандай көрінеді.

Сол үшін осы қазақтың іске жараймын дегені өзінің азды-көптісін біреуге қоса салып, «көре жүр, көздей жүр» деп басын босатып алып, сөз аңдып, тамақ аңдып, ел кезуге салынады.

Бұл күндегіге байлық та мақтан емес, ақыл, абырой да мақтан емес, арыз бере білу, алдай білу — мақтан. Бұл екеуі қолынан келген кісі салт атты, сабау қамшылы кедей де болса, аз да болса орны төрде, майлы атқа, майлы етке қолы жетеді. Желөкпелеу, мақтаншақ байларды: «сіз айтсаңыз, отқа түсуге бармын» деп желдендіріп алып, шаруасын қылмай-ақ, малын бақпай-ақ содан алып киімін бүтейтіп киіп, тәуір атын мініп алып, қатарлы бір құрметке жетіп жүре береді.

Ол бай өз тыныштығын да білмейді. Бос шығынданғанын да ескермейді. Бір кісімен сөйлесе, мұны қайтеміз деп бағанағы антұрғанмен ақылдасады. Ол сиырдың жорғасы секілденіп, қарайғанда жалғыз өзім болсам екен дейтұғын ниетімен және де ақылдасар досы: көбейсе, қадірім кетіп қалады деп «Ой, тәңір-ай, соны білмей тұрсыз ба? Ол ана құлық қой, бұл мына құлық қой деп, оған бүйдей салсаң, болмай ма!» деп бар оңбаған жауапты үйретіп, амалшылықтың жолын үйретем деп, ол байдың өзін кісіге сенбейтұғын қылады. Және байдың өзіне

де адам сенбейтұғын болады. Байдың өз жауабы, өз мінезі оңбай тұрған соң, бағанағы кісі бұзылса, әлгі антұрған байға, «мен айтпап па едім, онікі қулық сөз деп, міне көрдің бе?» деп, екіншіде тырп етпейтұғын қылып алады. Ендігі жұрттың ақылы да, тілеуі де, харекеті де — осы.

ҚЫРЫҚ ҮШІНШІ СӨЗ

Адам ұғылы екі нәрсебірлән: бірі — тән, бірі — жан. Ол екеуінің орталарында болған нәрселердің қайсысы жибили¹ қайсысы кәсиби² оны білмек керек.

Ішсем, жесем демектің басы — жибили, ұйықтамақ та соған ұқсайды. Аз ба, көп пе, білсем екен, көрсем екен деген арзу³, бұлардың да басы — жибили. Ақыл, ғылым — бұлар — кәсиби. Көзбенен көріп, құлақпен естіп, қолмен ұстап, тілмен татып, мұрынмен иіскеп тыстағы дүниеден хабар алады.

Ол хабарлардың ұнамдысы ұнамды қалпыменен, ұнамсызы ұнамсыз қалпыменен, әрнешік өз суретіменен көңілге түседі. Ол көңілге түсіруші бағанағы бес нәрседен өткен соң, оларды жайғастырып көңілде суреттемек.

Ол — жанның жибили қуаты дүр, бірі ұмытпастық жақсы нәрседен көңілге жақсы әсер хасил⁴ болып, жаман нәрседен көңілге жаман әсер хасил болу секілді нәрселер. Бұл қуаттар әуелден кішкене ғана болады. Ескеріп баққан адам үлкейтіп, ұлғайтып, ол қуаттардың қуатын зорайтады. Ескерусіз қалса, ол қуаттың қайсысы болса да жоғалады, тіпті жоғалмаса да, аз-маз нәрсе болмаса, үлкен еш нәрсеге жарамайтын болады.

Кімде-кім сырттан естіп білу, көріп білу секілді нәрселерді көбейтіп алса, ол — көп жиганы бар адам:

¹ Еріксіз болатын тілек.

² Еңбекпен табылған нәрсе

³ Тілек, мақсат . арман.

⁴ Пайда.

сынап, орындысын, орынсызын — бәрін де бағанағы жиған нәрселерінен есеп қылып, қарап табады. Бұлай етіп бұл харекетке түсінген адамды ақылды дейміз.

«Құдай тағала өзі ақыл бермеген соң қайтейік?» демек, «Құдай тағала сені менен мені бірдей жаратып па?» демек — Құдай тағалаға жала жауып, өзін құтқармақ болғандығы. Бұл — ойсыз, өнерсіз надан адамның ісі.

Оған Құдай тағала көрме, есітпе, естіген, көргеніңді ескерме, есіңе сақтама деп пе? Ойын-күлкімен, ішпек-жемек, ұйықтамақпен, мақтанмен әуре бол да, ішіндегі қазынаңды жоғалтып алып, хайуан бол деген жоқ.

Кейбіреулер айтады: «Ақыл жибили болмаса да, талап — жибили. Талап берген адам ақылды тапты. Талабы жоқ кісі таба алмады» — дейді. О да бекер.

Талап балада да бар, оған талас қылуға болмайды. Бағана айттық қой, жан қуаты басында кішкене болады, ескермесе жоғалып та кетеді, ескерсе, күтіп айналдырса зораяды деп. Жан қуатыменен адам хасил қылған өнерлері де күнде тексерсең, күнде асады. Көп заман тексермесең, тауып алған өнеріңнің жоғалғандығын және өзіңнің ол мезгілдегіден бір басқа адам болып кеткеніңді білмей қаласың. Қай жоғалған өнер ал, мен жоғалдым деп, хабар беріп жоғалады. Енді қусаң, бағанағы әуелгі табуыңнан қиынырақ тиеді.

Жан қуаты дейтұғын қуат — бек көп нәрсе, бәрін мұнда жазарға уақыт сыйғызбайды. Бірақ әрбір өнердің тыстан тауып алып ішке салғанын, соның тамырын берік ұстап тұруға жараушы еді. Көп заман ескермеген адамнан ол бағанағы өнердің өзінің ең қызықты, қымбатты жерлері жоғала бастайды. Онан соң көп заман өтсе, сол өнерді сақтайтұғын қуаттың өзі де жоғалады. Онан соң қайта кәсіп қылуға болмайды.

Бұл қуаттың ішінде үш артық қуат бар, зинһар соны жоғалтып алу жарамас, ол жоғалса, адам ұғылы хайуан болды, адамшылықтан шықты.

Біреуі орысша «подвижной элемент» — деп аталады. Ол не нәрсе? Не көрдің, не есіттің, әрнешік білдің,

соны тездікпенен ұғып, ұққандықпенен тұрмай, арты қайдан шығады, алды қайда барады, сол екі жағына да ақылды жіберіп қарамаққа тез қозғап жібереді. Егер бұл болмаса, көп білуге көп оқу оңды пайда да бермейді. Керекті уақытында ойламай, керекті уақытында қылмай, керекті уақытында айтпай, дәйім уақытынан кеш қалып, «Әй, әттеген-ай! Үйтүім екен, бүйтүім екен» деп, өмір бойы ғафил болып-ақ отырғаның.

Біреуін орысша «сила притягательная однородного» — дейді. Ол — бір нәрсені естіп, көріп білдің, хош келді, кәзір соған ұқсағандарды тексересің. Түгел ұқсаған ба? Яки бір ғана жерден ұқсағандығы бар ма? Әрнешік сол іске бір келіскен жері бар нәрселердің бәрін ойлап, білгенін тексеріп, білмегенін сұрап, оқып, бөтеннен хабарланып білмей, тыншытпайды.

Үшіншісі, орысша «впечатлительность сердца» — дейді, яғни жүректі мақтаншақтық, пайдакүнемдік, жеңілдік, салғырттық — бұл төрт нәрсебірлән кірлетпей таза сақтаса, сонда сырттан ішке барған әр нәрсенің суреті жүректің айнасына анық рәушан болып түседі. Ондай нәрсе тұла бойыңа жайылады, тез ұмыттырмайды. Егер де бағанағы төрт нәрсемен жүректі кірлетіп алсаң, жүректің айнасы бұзылады, я қисық, я күңгірт көрсетеді. Енді ондай нәрседен оңды ұғым болмайды.

Әрнешік тән қуатыменен сырттан тауып, сыртта сақтайсыз, оның аты дәулет еді. Оның да неше түрлі кеселі, кесепаты бар нәрселерін білмесең, сақтай алмаушы едің ғой. Соған ұқсаған іштегі жан қуатыменен жиған нәрсенің аты ақыл, ғылым еді ғой. Оның да неше түрлі кеселі, кесепаты тиер нәрселері бар. Оны білмесең бақпасаң — айрыласың. Және әрбір жақсы нәрсенің өлшеуі бар, өлшеуінен асса — жарамайды. Өлшеуін білмек — бір үлкен керек іс. Ойланбақ жақсы, іске тіпті салынып кеткен кісі ойын байлай алмай, қияли болып та кеткені болады.

Ішпек, жемек, кимек, күлмек, көңіл көтермек, құшпақ, сүймек, мал жимақ, мансап іздемек, айлалы болмақ, ал-

данбастық — бұл нәрселердің де өлшеуі бар. Өлшеуінен асырса, боғы шығады.

«Ненің қызығын көп іздесең, соның күйігін бір тарта-сың» деген бұрынғы ғалымдар. Баз махфи олмая⁵ ол, мен айтқан үш қуаттың ішінде екеуі, яғни «сила притягательная однородного» бірлән «подвижной элемент» — бұл екеуі қосылып тұра тұрған нәрсе, күллі пайда да бұлардан шығады, уа күллі зарар да бұлардан шығады. Мансап сүйгіштік, мақтаншақтық, ашуланшақтық, өтірікшілік, осыған ұқсаған әрбір маскүнемдікке тартып, құмар қылып, ақылдан шығарып жіберетұғын нәрселер осы екеуінен болады. Бұларды түбегейлеткенде жақсы нәрселерді түбегейлетіп, жаман нәрселерден, яғни жоғары айтылмыш секілді адамшылықтан шығарып, құмарпаздыққа салып жіберетұғын нәрседен бойды ерте тыйып алуға керек.

Пайда, залалды айыратұғын қуаттың аты ақыл еді ғой. Бір ақыл қуатыбірлән мұны тоқтатып болмайды. Ғәм ақыл, ғәм қайрат — екі мықты қуат қосылып тоқтатады. Ол екеуі кімде бар болса, бағанағы екі қуат мұнан салсаң онан шығатын бір жорға атпеннен тең.

Егерде бұл екі қуаттың екеуі де аз болса, яки бірі бар, бірі жоқ болса, бағанағы екі қуаттар — бір басы қатты асау ат, жүгенсіз тауға ұра ма, тасқа ұра ма, суға ұра ма, жарға ұра ма — Құдай білсін, әйтеуір жолда көрген есті, ақылы дұрыс адамдар әлі де сұрамай да қалады. Сенде ерік жоқ. Екі етек жайылып, екі көзің аспанда, масқара болып кеткенің өлгеніңше.

⁵ Айтылмай жасырын қалмасын.

ҚЫРЫҚ ТӨРТІНШІ СӨЗ

Адам баласының ең жаманы — талапсыз. Талап қылушылар да неше түрлі болады. Ғәм талаптың өзі де түрлі-түрлі. Ғәм сол талаптардың қайсысының соңына

түссе де, бірінен-бірі өнерлі, тұрлаулырақ келеді. Уа, ләкин адам баласы я талапты, я талапсыз болсын, әйтеуір «бәрекелдіні» керек қылмайтуғыны болмайды. Әрнәшік орынсыз ба, орынды ма, «бәрекелді» деушіні көңіл іздеп тұрады.

Адам баласы өзі қай жолда, қай майданда жүрсе, сол майдандағы кісімен сырлас болады. Аның үшін өзге жолдағылардан «бәрекелдіні» оңды күтпейді. Маған «бәрекелді» десе, осы өзімменен серіктес, сырлас осылар «бәрекелді» дер дейді.

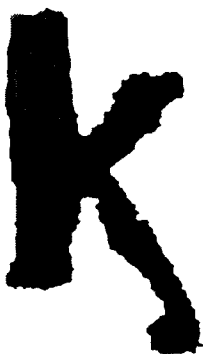
Талаптың ішінде адам баласы көбінесе басына кәдір іздеп, сол талапта болады. Біреуі мал қуып жатыр. Сараңдықпен, арамдықпен, әйтеуір мал тапсам, «Мал тапқан ердің жазығы жоқ» дейтуғын, «Малдының беті жарық» дейтуғын мақалға сеніп, халықтың түріне қарай, ит те болса, малдыны сөге алмайды деп, бұл мал һәм пайда, һәм қасиет болады бойыма дейді. Мұнысы рас, қазақтың өз құлқына қарағанда, бірақ адамдыққа, ақылға қарағанда, қазақ түгіл, көңіл жиіркендіретуғын іс.

Осыған орай біреу қажеке атанамын, біреу батыреке атанамын, біреулер білгіш қу, сұм атанамын деп сол харакетте жүр. Әрқайсысы қазаққа бұлдамақ та болып басына «осыным бірсыпыра елеу азық болар» деген талаппен қылып жүр.

Мұнысы қазақтың тамырын ұстап-ұстап қарайдыдағы «мынаны алып келіп берсе, қымбат алғандай екен, осы күнде мына бір істің біраз пұлы бар екен» деп, қазақтың бетінен оқып, ізденген талап болмаса, кітап бетінен оқып іздеген талап емес.

Аның үшін кітап сөзіменен ізденген талап болса, әуелі көкіректі тазалау керек дейді, онан соң ғибадат қыл дейді.

Қазақтың бетіне қарап, содан оқыған болса, ол талабыңды қыла бер, көкіректі дым тазалаймын деме, оны кім көріп жатыр, ішінде қатпар көп болмаса, құт-берекеге жағымды болмайды дейді. Енді осыған қарап қайдан оқып, ұмтылған талап екенін білерсің.

ҚЫРЫҚ БЕСІНШІ СӨЗ

ұдай табарака уатағаланың барлығының үлкен дәлелі — неше мың жылдан бері әркім әр түрлі сөйлесе де, бәрі де бір үлкен Құдай бар деп келгендігі, уа нәм неше мың түрлі діннің бәрі де ғаделет, махаббат Құдайға лайықты дегендігі.

Біз жаратушы емес, жаратқан көлеңкесіне қарай білетұғын пәндеміз. Сол махаббат пен ғаделетке қарай тартпақпыз. Сол алланың хикметін біреуден біреу анығырақ сезбекпен артылады.

Инандым, сендім демек инандырамын, сендіремін деген емес.

Адамшылықтың алды — махаббат, ғаделет сезім. Бұлардың керек емес жері жоқ, кіріспейтұғын да жері жоқ. Ол — жаратқан тәңірінің ісі. Айғыр биеге ие болмақта да махаббат сезім бар.

Бұл ғаделет, махаббат сезім кімде көбірек болса, сол кісі — ғалым, сол — ғақил. Біз жанымыздан ғылым шығара алмаймыз, жаралып, жасалып қойған нәрселерді сезбекпіз, көзбен көріп, ақылмен біліп.

НЕИЗЛЕЧИМАЯ ПЕЧАЛЬ МУДРЕЦА

...В вечном к истине стремленье
Он прекрасен и велик.

Гете

К 150-летию Абая.
Посвящаю памяти поэта
с любовью и почтением.

А

Абай. Так ласково, с любовью называют казахи одного из самых великих своих сыновей.

Абай - великий поэт, музыкант, переводчик, философ, политический деятель.

Абай - одна из самых трагических натур во всей казахской поэзии.

Он был мудрецом с неизлечимой душевной печалью.

И сам я стремился возвысить свой ум,
И равных себе в красноречье не знал!
Но труд мой не ценят в народе, и я
Покой одиночества в жизни избрал.

Абай впервые насытил казахскую поэзию философски. Он открыл новую поэзию, осуществив синтез философского и художественного начал. С именем Абая в степи рождается новая казахская поэзия с сознательной философской и стилевой направленностью. Из слияния двух поэтических свойств и двух главных устремлений возникает настоящая новая поэзия

Абай как никто добивался идейного обновления казахского общества, этого можно было добиться только пробуждая угасшие национальные чувства, восстанавливая подлинно народные традиции. Уже к концу 19 века творчество Абая поднялось к вершинам поэтического реализма 20 века.

В поэзии должна быть запечатлена цельная, неотчужденная, спасенная от отчуждения личность. Абай всегда остается на стороне народа - ибо он, в его понимании, - единственная опора искусства, единственный хранитель духовности в мире.

Поэт не любовался извне самобытной образностью фолькло-

ра, творчество Абая значительно своей глубокой потребностью проникнуть внутрь образного мира народной поэзии, воспринять отношение к жизни, любви, смерти как событиям космического порядка.

Поэзия Абая усилена цветом, литературными и философскими ассоциациями. Читая Абая, зачаровываешься изобильной щедростью художника, ему доступно все: песенный напев, точность импрессионистских зарисовок, изящная стилизация, ироничная многогранность, завораживающая музыкальность.

Поэзия Абая певуча и таинственна. Стихи Абая - мощный поток душевности, непоколебимой жажды искупления и внутренней непосредственности.

И вдруг неожиданно возникает душераздирающий совестливый голос и оголенная душа - сострадание горю и нищете человеческим.

Его творчество - огромная боль, а временами отчаяние. Его лирика - глубокое переживание трагедии человеческого удела. Человек в своих чувствах должен стать достойным жизни и смерти, чтобы смерть искупалась только новой жизнью.

С поэзией Абая приходит большое дыхание мысли и чувства - дыхание истории казахского народа, дыхание планетарного осмысления бытия. А с его зачарованными печальными песнями приходит высокая мудрость и высшая ясность.

Как великий поэт, Абай пропускал мир сквозь себя и создавал свой мир внутри себя. Поэт отказывается от многих средств внешней выразительности, пышной изобретательности, которыми виртуозно владел.

Абай всю жизнь убегал от окружающей действительности, вырывался из душной атмосферы феодализма и произвола. Он хотел уйти от увлекавшего его прежде классицизма степных акынов-поэтов в мир новых образов и идей.

Это уход от старого образа жизни, где поэту душно, в мир новых, благородных идей и активной деятельности. Жизнь воспринималась Абаем не как полоса чувственных наслаждений, а как борьба. Ради вечной жизни в поэтическом слове необходима самоотверженность. Только поэтическая самоотверженность способствует слову пережить века и вести людей вперед.

Стих его становится скупее, освобождаясь от любых условностей закона, главное устремление - движение мыслей. И при этом возвышается значение слова. Главная направленность стихов Абая - утверждение незыблемого и нескончаемого единства всего сущего, человека и космоса, души и вещей.

Абай, как никто другой, с особым даром чеканил в стихе формулы, схватывающие черты духовного и исторического явления.

Подлинную суть творца Абая, его значение в мировом пространстве казахская мысль оценила только в конце сороковых годов двадцатого века. И это было сделано благодаря величайшему роману казахского писателя Мухтара Ауэзова. Он первым понял, что Абай подлинный классик литературы своей эпохи, что истинная суть его поэзии в том, что в ней были заложены семена нового будущего, того самого будущего, которое уже начинало пробиваться через пласты имперского угнетения.

Б

Абай серьезно интересовался философией. Его эрудиция в этой области была основательна. В лирике поэта то предвосхищаются, то обдумываются или оспариваются идеи, выдвинутые восточной и западной философией в конце 19 века, не говоря уж о великих поэтах-суфиях - Омаре Хайяме, Рудаки, Руми, Яссави, с которыми Абай вел многолетнюю беседу-дискуссию.

Опускаюсь и с жадностью пью,
Зелье мертвое прожитых дней.
И за явь сам себе выдаю,
Шум толпы, грезы праздных людей.

И готов снова верить врагу,
И от вечных плутов бытия.
Слома голову прочь не бегу...
Есть ли яд, что не пробовал я?

Философские размышления Абая - образ определенного отношения к миру, образ возможной поэзии человека в мире. Этическое было стихией мысли и поэзии Абая.

В его сознании все было стянуто к единому центру-поиску нравственной целостности, который помог бы человеку преодолеть страх смерти, сомнения в осмыслении жизни. Абаю по-настоящему важен и нужен только человек, только его нравственное, духовное существо. Именно поэтому в стихах поэта не человек растворяется в природе, а природа уместается во внутреннем пространстве человека.

Поэтика зрелого Абая - потребность в общении, в сердечной связи между людьми. Он призывает свой народ к пробуж-

дению, бодрствованию духа, плоти и нацеливает его на непрерывную нравственную работу. В основе восточной политики лежит особое, почтительное отношение к слову, своеобразный культ слова.

Для поэта Востока подлинное поэтическое слово и было делом. Только таким образом можно было бы воздействовать на людей. Значительность слова поэта служила в степи оружием, разящим мечом.

Абай сумел органически слить воедино мудрость Востока и Запада. Степному поэту Абаю удалось сплавить формальные художественные особенности поэтики Востока и Запада, создать глубоко гуманистический восточно-западный синтез. Тем самым он развил гуманистический западно-восточный синтез Гете, равно противостоящий колониаторским концепциям "европоцентризма" и националистическим догмам.

При глубоком осмыслении творческой эволюции Пушкина, мы ощутим особое развитие "восточной темы" в его поэзии.

Изумительно, проникновенно почувствовал Пушкин многие тончайшие музыкальные оттенки восточного стиха и сумел сохранить их, придать им свое звучание. Из знаменитого стихотворения "Кавказ" по цензурным соображениям выпала последняя строка:

Так буйную вольность законы теснят,
Так дикое племя под властью тоскует,
Так ныне безмолвный Кавказ негодует,
Так чуждые силы его тяготят...

Западно-восточный синтез у Пушкина ярко изобличает колониальное притеснение царского самодержавия, поэт всей душой на стороне угнетенных, на стороне свободолюбивого народа.

В конце 19 века укрепилось колониальное притеснение Казахстана Российским самодержавием. Колониальная степь задыхалась в экономической, социальной, культурной отсталости.

Кочевая культура пришла в упадок, не приобретя взамен ничего кроме пустоты.

Насильно прерван гармонический миропорядок. Безликая, тупая, чудовищная сила уничтожения пришла в степь из реальной обыденности. Гибнет степь под натиском жандармов, а вместе с ней гибнет поэзия, легенда, сказка... Смерть от сабли и пули противоестественна. Произвол не сулит новое рождение. Мировая гармония рушится, когда в нее вторгаются социальные катаклизмы, экспансия.

Путь каждого казахского поэта и мыслителя в эти годы - трагичное одиночество. Как великий поэт, Абай понимал, что у

него есть единственный путь, путь к народу. Он желал видеть свой народ высоким духом.

Никогда еще с 6 - 8 веков казахская мысль не работала с таким напряжением и в таком согласии.

Ток общих проблем: общих тревог и забот пронизывает всю национальную культуру от философских абстракций до лирических излияний.

У каждого великого поэта 19 века гуманистический синтез выступает в неповторимо индивидуальном обличье. Высшая духовная ценность творения Абая, концепция свободной личности борца против социального зла и бесчеловечности.

Именно такое понимание свойственно и многим другим великим творцам - Шекспиру, Гете, Байрону, Пушкину, Лермонтову, Рабиндранату Тагору.

А

Поэтические и прозаические размышления Абая о личности, о ее конечности и бесконечности привели его к Богу.

Легко сказать: вот Бог! Но путь
К нему лежит не через слово.
Душой и сердцем чистым будь -
Не надо истине иного.

Но Бога не постичь умом,
Зря мой язык о нем толкует.
Сомненья нет! Господь во всем,
Что в зримом мире существует.

Мир сотворен Богом не для того, чтобы сделать его обителью зла. Земля создана для людей, ибо человек сам причастен к Божеству, он сам его частица, его порождение, без человека немислимы единство и гармония мира. Разум дан человеку, чтобы тот познал сотворенный для него мир и сделал свое познание орудием достижения высшей цели.

Для истинного мудреца не существует разделяющей небо и землю пропасти. Кажущееся сущим зло порождено лишь невежеством и преодолевается активным познанием, направлено к утверждению добра, к высшей цели - приобщению к Богу, к высшему строю гармонии.

Абай считает, что человеку предназначено жить, творить и действовать, а не пребывать в плену зла.

В своей удивительной "Книге Слов" поэт выразил многолетние раздумья, поиски и обретения, тревогу и отчаяние, скорбь и радость откровений, порыв духа и горькое подведение итогов, гнев и смирение.

В начале книги он пишет: "Хорошо я жил или плохо, а пройдено немало в борьбе и ссорах, страданиях и тревогах дошел до преклонных лет, выбившись из сил, пресытившись всем, обнаружил брэнность и бесплодность своих деяний, убедился в унизости своего бытия. Чем же теперь заняться, как прожить оставшуюся жизнь? Озадачивает то, что не нахожу ответа на свой вопрос".

Его "Книга Слов" - глубоко осмысленный путь к истине. Идея этой книги проста и величественна. Поэт не устает напоминать нам о том, что величайшей ценностью мира является человек и он должен быть прекрасен и гармонически совершенен. Прекрасными должны быть его душа, разум, тело и чувства. Человек призван направлять свои мысли и поступки только к добру, только к высоким деяниям.

Стремление от отдельной личности в конечном счете к человечеству неизмеримо изменило духовный климат поэзии Абая.

Осознание реального мира и личной ответственности каждого в мире - вот главное, обретенное великим поэтом и оплаченное творчеством и жизнью.

Абай безжалостно ставил перед своим народом вопрос о судьбе Казахстана. Нравственный максимализм Абая не унижает собственный народ, он призывает его к мудрости. Только поэтому творения Абая побуждают и поддерживают веру человека в свои силы, в торжество добра.

Мир вечен, един и гармоничен, объясняет Абай. Разлад, тоска, даже смерть не смогут разрушить гармонию, ибо они естественны.

На краю смерти в человеке открываются вершины его гнева, отчаяния и надежды.

Это взрыв чувств, напряжение всего человеческого существа, страсть, без которой нет подлинного вдохновения.

Абай был неистовым творцом.

Это неистовство поэта прозревало разом свою и мировую судьбу. Человеческая жизнь движется по законам прекрасной и трагической гармонии - истинной жизни: любовь и свободу обретают смертью, неистовство не соглашается на малое и неистовая душа рвется к последнему пределу.

Он как истинно великий человек не чувствовал страха

перед клеветою, откровенными оскорблениями и ненавистью глупцов.

Он как истинный гражданин выполнил свой долг до последнего дыхания и оставался честным в стремлении к истине. Любовь всегда граничит со смертью, ибо любовь, не достигающая такого накала, - не любовь. И надо помнить: свобода достается только самоотрешением.

Мы ищем нравственные уроки в стихах Абая, чья жизнь стала легендой.

Й

Великий поэт степи, не понятый собственным народом, остался один на один с Богом.

Абай, как никто, любил свой народ, оттого его слова кровоточат, как кровоточит его душа.

Хрупкая душа творца была натянута, как тугая тетива лука.

Из этой жизни он ушел, ни с кем не попрощавшись. Те, кто были достойны его беседы, любви и сострадания, ждали его в потустороннем мире.

Все силы его были отданы на просвещение своего народа, но народ, приняв чарующие мелодии его песен, не постиг глубокую суть его мыслей, не последовал его мудрым советам.

Это было началом и концом трагедии Абая.

А трагедия его вольнодумного и беспечного народа только нарождалась и крепла...

Роллан СЕЙСЕНБАЕВ,

март 1995

Лондон.

ПРИРОДА СМЕРТНА, ВЕЧЕН ЧЕЛОВЕК

* * *

садник с беркутом скачет
по свежим снегам,
Он отыщет лисицу в горах
по следам.
Конь и верный товарищ -
как Божьи дары.
Справа кстати и впору,
прекрасен он сам.
Вот навстречу ему стали
стежки мелькать,
Он берет верный след,
что идет по горам.
Он на самой вершине.
загонщик внизу,
След отчетливо виден,
как в редком лесу,
Если низом лететь,
то она ускользнет,
Он взмывает и словно парит
на весу.
Видя беркута, жертва его поняла:
На бегу не спастись,
и в снегу замерла,
Свою шкуру она просто не отдаст:
Пасть оскалив,
лиса грозный вид приняла.
Вот охота! А виды какие! Вперед!
Скачут кони и рвут на скаку удила.
Насмерть бьется лисица,
на спину упав,

Беркут знает: противник силен и лукав.
Беркут смел и настойчив, как истый батыр,
Клюв и когти остры, глаз всезрящий кровав,
Шум размашистых крыл, грозный шелест хвоста -
Это все он на жертву бросает стремглав.
Что за схватка двух молний в долине ночной,
Поединок батыров из сказки седой,
Беркут - хищник небес, а лиса - зверь земной.
Белый снег, черный беркут, лиса - рыжий хвост.
Мнится: это купание девы нагой,
На локтях поднимая в ночной тишине
Струи кос, гладит знобко себя по спине,
Рдеет лик из-под черных волос в глубине,
Тело бело как снег, щеки маком цветут,
Как жених и невеста друг друга берут
В тесной брачной постели при полной луне.
Две лопатки дрожат. Беркут жертву когтит.
Под себя подминает добычу джигит.
И встречает хозяина хлопаньем крыл,
Принимая заправски-торжественный вид.
Аксакал приторочив добычу к седлу, -
"И да будет их трижды по девять!" - твердит.
Шапку набок! Табак под язык он кладет,
Золотистый табак, и душа в нем поет.
Коли много добычи, как ягод в горах.
Каждый случай охотнику радость несет.
Даже тени недоброй в душе его нет,
Когда он разговор про охоту ведет...
Предаваться такому занятью я рад,
Безобидно оно в круговерти земной,
Согласится со мной, глядя в корень вещей,
Тот, кто сердцем отзывчив и вдумчив душой.
Ну а кто верхогляд и глядит свысока
На такое занятье, тот просто слепой.
Все увидит и в сердце своем отразит
Тот, кто просто и ясно на вещи глядит.
Эти речи поймет настоящий джигит,
Если прелесть охоты в душе он хранит.

* * *

К наукам я холоден в юности был,
Их пользу я видел, но смысла не знал.
По зрелости лет потянулся я к ним.
Увы, ухватить их я суть опоздал.
Кого тут винить, что остался ни с чем?
Учись в свое время, другим бы я стал.
Есть радость одна - это дети мои.
В ученье отдать я детей пожелал.
Но сына послал в медресе не за тем.
Чтоб службу служил и чины получал.
И сам я стремился возвысить свой ум,
И равных себе в красноречье не знал.
Но труд мой не ценят в народе, и я
Покой одиночества в жизни избрал.

* * *

Старость, тяжкие думы, стал чуток твой сон.
Яд и горечь - твой гнев, желчью ум поражен.
С кем печаль разделить, кто бы слово ценил?
А найдется такой, не утешит и он.

Юность старится, тот, кто рождается, - умрет.
Нет судьбы, чтоб закат превращался в восход.
Твоя радость в былом, как следы за спиной.
Кроме Бога, изменчиво все, что живет.

Честь мужчины - свое побеждать естество,
Бьется бездарь вслепую - вот участь его.
Мысль ленивца пуста, легковесны дела,
И его подчиняет себе большинство.

Честный труд не влечет низкородных людей,
Вот и хвастает хитростью ловкой своей.
Но за подлость настигнет их кара небес.
Бьют сосуд в один миг, а не в тысячу дней.

Для того, кому жизнь - достояние, тот
Ищет в мире добра и разумно живет.
Кто ни добр, ни умен, тот гуляет и пьет.
Что за низость - гулять день и ночь напролет!

Принимает невежда недобрый совет.
А что верит он в сказки, давно не секрет.
Кто оценит достоинство искренних слов?
Глупый верит не в правду, а в то, чего нет.

Алый жар, золотом-серебром шитый платок,
Этот сказ и сегодня его не увлек.
К слову старца, ученого или отца
Он брезглив, эти речи ему невдомек.

Умный может рассечь вдоль на сорок частей
Тонкий волос, и трезв он в оценке своей.
В нем самом весы правосудья и суд.
Шум толпы для невежд - всех истин верней.

Людям недруг в душе, он улыбчив лицом
Свою жертву способен оплакать потом
Двух удачливых встретит и верит, что Бог
На земле их отметил всевышним перстом.

Когда в людях раздор, черт узоры творит,
Принаижаются ангелы, небо скорбит
Чертов служка себя победителем мнит,
Там крадет, там ловчит, там хитрит, там дерзит.

Чтит себя ловкачом, хоть он просто наглец,
Шепотком он сеет вражду меж сердец
Разве подлостью можно возвысить себя?
Как возьмется он душу спасти наконец?

Всяк ли может народ за собой повести?
Человечность и искренность вместе свести?
Ради славы ничтожество бьется за власть,
Но хулы и позора ему не снести.

* * *

Быстрый беркут любую добычу возьмет.
Пустельгу ценит этот, а ворона - тот.
Когда беркут взмывает высоко, то вслед
Запускают они своих птиц в небосвод.
Ворон, каркая, кружит, а где-то над ним
Пустельга свои песни пустые поет,
Но самим им добычу вовеки не взять.
Так и носятся в воздухе взад и вперед.
Только портят охоту, дразня и шумя.
Тот и этот хозяин в восторге ревет,
А что проку в том нет, никому невдомек.
Хвалят птиц своих после всю ночь напролет.
Пользы нет никакой ни уму, ни душе,
Но доволен потехою бедный народ.

* * *

О казахи мои, мой бедный народ!
Ус, не ведавший бритвы, скрывает твой рот.
Кровь за левой щекой, жир за правой щекой.
Где добро и где зло, ум ли твой разберет?
С глазу на глаз приветлив и добр, но потом,
Как торгаш ты меняешься сразу лицом
Не внимая другим, ты твердишь про свое,
А твои пустозвоны гремят языком
Ты владеешь добром? Ты об этом забудь,
Днем угрюм, по ночам ты не можешь уснуть.
Кто завистлив и волей не тверд, тот всегда
Легковесен - во гневе иль радости будь.
Все ничтожества бредят славой мирской,
Суетятся, шумят, нарушая покой
Сомневаюсь весьма в исправленьи твоём,
Коли воля твоя стала волей чужой

Из-за мелочи ближний обидчив навек,
Будто разума Богом лишен человек
Нет единства, согласия, нет правды в душе,
Потому табуны твои тают как снег.
Все не впрок: и богатство, и ум, и родство, -
Только зависть съедает твое естество.
Изживи этот старый порок, а не то
Разорвешь на лоскутья себя самого.
Ты тягался с другими умом и добром -
Ты себя надорвешь в состязаньи таком.
Если вовремя свой не исправишь изъян.
Ты останешься низок всегда и во всем.
И тебе никогда не утешиться впредь,
Если горки не можешь в пути одолеть.
Переменчивы все, нет опоры ни в ком
Ну скажи, что за польза в веселье таком?
Если мудрый наставник придет, то его
Очернят за спиной потайным шепотком.

* * *

На вид здоров, душою мертв.
Всем встречным я твержу подряд:
Сегодня друг, а завтра - враг.
Япыр-ау, что делать, брат?!
Немолчный спор в твоём доме
Грохочет, словно водопад.
Ты тих и робок при чужих,
И говоришь ни в склад, ни в лад.
Таков ли был ты в прошлый раз?
Батыр-ау! Что ж это, брат?
Всего три дня ты вольный конь,
А нрав твой дик и вид космат.
В нужде ты ласков, и клюют
На лесть твою и стар и млад.
С чего ж ты нынче горд и хмур?
Покой в душе, а ты не рад.
На воровство и плутовство
Готов всегда, как говорят.
Давать, так - пять, а брать, так - шесть,
И ты на это первый хват.
При испытании всерьёз,
Когда все спорят и галдят,
Таких, как ты, в конце концов
В раздор заносит и разлад.
Дверьми не хлопай. Может быть,
Ещё вернешься ты назад,
В беде ль, в цвету родятся дни и вновь тебе
Открыть те двери повелят.

* * *

Не для игры я стал стихи писать,
Не для того, чтоб сказки собирать.
Пишу, чтоб дать уроки молодым,
Что могут свои чувства изъяснять.
Меня поймет не твердолоб, а тот,
Чьи ум и сердце могут понимать.
Иди вперед без обходных путей,
Суть слов понять под внешностью сумей.
Я, может, странно говорю, но ты
Таких словес не знал в семье своей.
Что за народ! Ни слова не поняв,
Кричит: скажи нам что-то поновей!
"Хазрат Али" не стал я вспоминать,
Не стал о "светлой деве" сочинять,
На дряхлых стариков не стал я лгать,
Не стал мужей к бесчестью призывать.
Но если внешне речь моя бедна,
То все же смысл должны вы угадать.
Барымтачи от сильных род ведут.
До игр и баб охочь досужий люд.
Без разума, без чести, без забот,
Известны тем, что днем и ночью пьют.
И коль в глазах безумцев я смешон!
Молчи, язык, тебя здесь не поймут.
Мой брат, чья речь и дар на высоте,
Сдержи слова, оставь их при себе.
От них нет проку ни тебе, ни нам,
Они упав, растают в пустоте.
Франт, потаскун, спесивец, краснобай,
Ну что они, ну что они тебе?!

* * *

На сорок лоскутьев печалей
Разорвано сердце врагами.
Оно уцелело б едва ли,
Во всем разуверясь с годами.

Из тех, кого сердце любило,
Тот умер, тот сеет раздоры,
А та даже помнить забыла...
И нету ни в ком мне опоры.

Уж старость в упор подступает,
И выхода нет никакого.
Строптивый про горе не знает,
Но проку ведь нет от такого!

Эй ты, кто в крови и печали!
Побудь хоть немного со мною.
Душа понимает едва ли
Величье свое под луною.

* * *

Стучат часы, их стук - не праздный звук.
На стрежень жизни указывает стук.
Одна минута стоит целой жизни.
Прошла, и нет возврата ей в свой круг.

Часы - как будто тикающий вор.
Незримо жизнь крадущий с давних пор.
Изменчиво, легко, неуловимо
Наш век уйдет, как дымка с вечных гор.

Знак уходящей жизни - этот стук,
Гнетет ли душу, мерит ли досуг.
Уловки эти разгадал наш разум.
Тик-так - ну, право, безобидный звук!

Минуты, дни и месяцы, и год,
И год за годом - все в ничто уйдет.
На счастье уповая, ты ошибся,
Но ждешь, что Бог тебе его пошлет.

* * *

Мою душу взяла через слух
Залетевшая в наши края,
Столько мыслей навеяла вдруг...
Полюби эту песню, как я.
Все от мысли... За нею спеша,
Безоглядно я впал в забытье.
Проникается песней душа,
Сердцем греется тело мое.
Кто идет через зной и пески,
Тот к источнику жадно прильнет.
От воды не прогонят тычки,
И угроза его не проймет
Заставляет любить, трепетать
Возвращает ушедшего след,
Помогает из праха восстать,
Оживляет того, кого нет.
Будто ловит мой слух в тишине
Дальний шепот, забытый давно.
Воскресает бывшее во мне,
Хоть и проклято Богом оно
Опускаюсь и с жадностью пью
Зелье мертвое прожитых дней.
И за явь сам себе выдаю
Шум толпы, грезы праздных людей.
И готов снова верить врагу,
И от вечных плутов бытия
Слома голову прочь не бегу..
Есть ли яд, что не пробовал я?!

* * *

Верных друзей нет в народе.
Клятва бессмертная, где ты?
Жизни и не было вроде:
Плутни, насмешки, наветы.

Правда людьми позабыта,
Не угодил им и сплетней.
Сразу ответит обида:
Но их внимание зловерней.

Выгода, слава, услуги -
Им! А не прочему люду.
Если им выгодны слухи,
Пусть их пускают повсюду.

Сделал добра я немало,
Мир равнодушьем ответил.
Небо всю жизнь изломало,
Даже любимой не встретил.

Низость друзей утомляет,
Ропщут враги и глумятся.
Что за причина, кто знает.
Времени нет разобраться.

Кто благородных и близких
Не опознает по виду?
Кто неподобных и низких
Примет в достойную свиту?

* * *

Природа смертна, вечен человек.
Но где же он? Где жизнь его? Где век?
"Я!" и "мое" - меж ними расставанье
Невежды смертью нарекли навек.

В плену минут, покуда плоть жива,
Ты на ухабах держишься едва.
Не говори: "Он умер!" - он оставил
Другим свои бессмертные слова.

Полна соблазна жизнь и коротка.
К изъянам духа вечность не чутка.
Но где изъян, навряд ли ты заметишь,
Не проникая мыслью сквозь века.

Мирского друг - враг вечности всегда,
Ведь оба-два из разного гнезда.
Кто любит бранный мир, тот слаб пред вечным,
И праведным не будет никогда.

* * *

Много слов говорил я в былом далеке,
Много дум о грядущем поведал в тоске.
Я считал, устыдится разумный, узнав,
Что скакал не туда на плохом рысаке

Мы, другим не в пример, любим зря говорить,
Часто скачут слова - смысла их не схватить.
Ни прозрачным слезам, ни кровавым слезам.
Сколь ни льются, нельзя зиму душ растопить.

Я хочу, чтобы ты мне с доверьем внимал,
Чтоб не форму, а суть моих слов постигал.
Право, что тебе стоит прислушаться, брат!
Не для праздной беседы я их записал

Сколько можно тебе бездорожьем брести?!
Твоя правда - на торном широком пути
Как же так? Ни наук, ни усердья в труде.
Наш народ даже скот разучился пасти

* * *

Твердит про стыд, чтоб душу обмануть,
Лукавит, чтобы выжить как-нибудь,
Нет подлинной вражды, нет верной дружбы
Для слабого, чья обмелела суть.

Есть радость, пресыщенье, смерть, покой.
Завистлив любопытный род людской.
Питают плоть бездумно честь и совесть.
Ты жив на миг, на век махнул рукой

Двуличье в близких, двойственность в друзьях.
Враги сильны, друзей втоптали в прах.
Любовь притворна, а вражда жестока. .
В такой-то век судил мне жить Аллах!

Ты - зрелый муж, но с разумом юнца,
Твоим самообманам нет конца
Отец ругает сына тоже - дружба;
К лицу ли, когда сын бранит отца?

* * *

О чем душа моя томишься?
Скажи и зря не беспокой.
Чего ты ждешь, куда стремишься?
Давай поговорим с тобой.

Есть честь и слава, и свобода
У тех, кто возлюбим толпой.
Но без признания народа
Прок в этом, право, небольшой.

Хвала - небожеское слово,
Придумка лести, звук пустой.
Найдешь ли средь людей такого,
Чтоб не сплетал хвалу с хулой?

И чтоб хвалить сердцам убогим,
Как не убогие сердца!
Толпа, как проклятая Богом,
Шумит, и нет тому конца.

Толпа купить-продать готова,
Лишь только было что по чем.
У окаянного два слова -
Их так и вертит колесом.

Продажных слов тебе не нужно,
На них не купишь бытие.
Деньга для шлюхи - вроде мужа,
Достойный муж не для нее.

Я сам не раб хвалы словесной.
Тьма не осилит ум и свет.
Будь проклят человек бесчестный!
Пока есть смерть, позора нет.

Благие годы на просторе.
Как воды пенятся, шумят.
В былом все радости и горе,
Когда задумаешься, - ад.

* * *

Легко сказать: вот Бог! Но путь
К нему лежит не через слово.
Душой и сердцем чистым будь -
Не надо истине иного.

Земное тело испокон
Повадки жизненные множит.
А разум сердца устремлен
К тому, кого любить он может.

Но Бога не постичь умом,
Зря мой язык о нем толкует.
Сомнения нет! Господь во всем,
Что в зримом мире существует.

Свет разума и существа
Я сердцем сразу в Боге чую.
А мудрецы одни слова
Перебирают, но впустую.

* * *

Не верь хвалам: лукавит подлый век,
Таит коварство в сердце человек.
Верь самому себе, спасут тебя
Труды и ум - отныне и навек.

Доверчивость излишнюю сдержи.
За славой не гонись - то призрак лжи.
К лицу ль тебе, - других ввергать
В обман и слепо верить в миражи¹

В беде не гнись, в беде не отступай.
Но в счастье тоже меру соблюдай.
Вглубь сердца погрузись: что там найдешь -
И есть твой клад. Смотри, не потеряй.

* * *

В ночной тиши луна царит,
И отблеск на воде дрожит,
В глухом овраге дремлет мгла.
Река весенняя шумит.

В лесу деревья меж собой
Лепечут новою листвою.
Помолодевшая земля
Покрыта зеленью густой.

И ловит слухом горный край
Пастуший клик и песий лай.
А ты сюда не приходил?
Так приходи и ожидай.

Она бледнеет и горит,
Ей грудь дыхание теснит.
Пугаясь каждого куста,
То замирает, то дрожит.

Сердечной дрожи не уняв
И тайных слов не прошептав,
Скажи, - стояла ли она,
Лицом к груди твоей припав?

* * *

Когда я умру, то с землей смешается прах.
Умолкнет мой острый язык, словно дева в слезах.
И бедное сердце, любя, ненавидя и мучась.
Растает, как льдинка у Господа в теплых руках.

Всех смертных настигнет в пути неминуемый рок.
То рано, то поздно, то ровно в положенный срок.
О, глупое сердце, не раз ты в пути ошибалось!
Быть может, потомки заучат твой путь назубок!

Тогда мне злосчастному нечего будет сказать!
Ты можешь свободно о жизни моей рассуждать
Но дважды гореть одному - справедливо ли это?
Темна моя кровь, и душа перестала дышать.

Когда ты заглянешь в меня, то заплачешь навзрыд.
Но помни: душа моя много загадок таит.
Я вырос в глухой стороне, на пустом бездорожье,
И тысячи вражеских стрел принимал на свой щит.

От пристальных дум был далек как беспечный юнец.
Но сметка и гнев возжигали во мне свой светец.
Я рано задумался, но ничего не достигнул.
Хватали меня за рукав: погоди, удалец!

Когда поумнел, своей волей владеть перестал.
Не будь ко мне строг, что так долго по свету
блуждал.

Людей за собой не увлек, но познал униженья.
Удачи желаю тебе! Но не все я сказал!

Внутри меня тлеет отравя, как жар под золой.
Уйду на тот свет, ничего не свершив под луной
Стихи мои, сплетники, все разболтают по миру
Нет, лучше молчать! Пусть останутся тайны со мной

* * *

Рос ты быстро, стремясь в небосвод голубой,
С гордой, смелой, беспечной и вольной душой.
Как широкий зеленый ковер спелой жатвы,
Ты привольно покрыл твердь равнины земной.

Много пагубных лет миновало с тех пор.
Вот и время серпа начинает свой сбор.
Все сполна испытал: зной и стужу, и слякоть.
Не сломился ты духом, и молод твой взор.

Истомилась душа: все труды и труды.
На лице твоём страшные знаки беды.
Словно во поле колос налитый, тяжелый,
Твою голову клонит в твои же следы.

Человек умирает, уж так суждено,
Но - творит, будто смерти ему не дано.
Вот покажется смерть, украдет твою душу.
Где окажется жизнь и с ней ты заодно?

Нынче живы народы, а завтра их нет.
Блеском краткого дня обольщаться не след
Угадаешь ли ты, где очутишься завтра?
Ты пришел, чтоб уйти, вот и думай, мой свет.

* * *

Бегут, струятся косы по спине.
Позванивают ленты в тишине.
Блеск шеи, чернь бровей, и шапка-бархат -
Ну где еще такое встретить мне?

Глаза - как ночь в зеркальной глубине.
Взгляд опаляет сердце и во сне.
Лик ясен, ряд зубов так безупречен -
Ну где еще такую встретить мне?

Изящный стан, точеные ступни
Такая дева - редкость в наши дни.
И, глядя на нее, я восклицаю.
"Вот яблочко! Вот свет!.. А мы в тени".

Запястья ли коснусь рукой своей -
И к сердцу кровь прильнет еще сильней.
Склонюсь ли ближе к нежной белой шейке -
И жар меня расплавит до костей

ЗИМА

Великан в белой шубе, с седой бородой,
Никого он не видит, слепой и немой,
На суровом лице белый иней блестит.
Все скрипит и трещит под тяжелой стопой.
Пар дыхания снежен, морожен и лют.
Так пришел старый сват - и потряс наш покой.

Словно облако, шапку надвинул на лоб,
От мороза багров, как батыр молодой;
Брови-тучи свисают, скрывая глаза.
А тряхнет головой - снег валит день-деньской.
Его гнев превращается в снежный буран,
Белой юрты-орды потрясая устой.

Детям в радость мороз, высыпают из юрт,
Но лицо опалив, убегают домой.
В чекмене и тулупе пастух, но и тот
Не стерпел, повернулся от ветра спиной.
Кони слабо по насту копытами бьют,
Сил уж нет, а трава под корой ледяной.

Воют волки, ощерясь с приходом зимы.
Эй, пастух, опасайся потравы лихой!
Угоняй табуны на другие места.
Сон не в сон!.. Лошадьми поживятся зимой
Не какой-нибудь волк, а Канай, Кондыбай,
А потом с глаз долой старика с бородой.

ВЕСНА

Растопила весна стылость долгой зимы,
В нежный бархат оделись низины, холмы.
По-отечески солнышко дарит тепло,
Все в природе теплеет, теплеем и мы.

С возвращением птиц расцветает весна.
Молодежь гомонит целый день допоздна.
Старики обнимаются, словно вот-вот
Из могил поднялись после долгого сна.

Из аулов далеких и ближних родня
Рада свидеться. Сколько души и огня!
Молодежь предается свободе, прогнав
Все заботы тяжелого зимнего дня.

Овцы блеют, верблюдицы резко кричат,
Птицы, бабочки в балках как снег мельтешат.
Под внимательным взглядом кустов и деревьев
Ручейки, извиваясь, текут и журчат.

На воде гуси, лебеди - облако птиц.
Дети носятся в поисках птичьих яиц.
На крылатом коне полетишь ты стрелой,
Сокол твой опереньем сверкнет над тобой.
Ты с богатой добычей вернешься домой,
И тебя все девицы обступят толпой.

Молодайки красуются в лучших шелках,
С их узорами спорят цветы на лугах.
В небесах воробьи, а в кустах соловьи,
А дрозды и кукушки им вторят в горах.

Вот с товаром торговцы нахлынут сюда,
А дехкане займутся на ниве труда.
Долгий труд благодарно приносит плоды.
Погляди: молодойк умножает стада.

Землю очень искусно украсил творец,
Дарит свет - благодать наших темных сердец

Мать-земля! Когда люди сосут твою грудь,
То на них смотрит с нежностью небо-отец.

Бог послал нам весну, оживив все вокруг.
В милость божию верует царь и пастух.
Скот тучнеет, добро и богатство текут.
Духом жив человек. Созидай же свой дух!

Всем тепло, кроме черного камня-гольца.
Все становятся щедрыми, кроме скупца.
Новой силы прилив ты почуял в себе,
Наблюдая с восторгом деянья Творца.

Гвалт детей. Сторожат солнцепек старики.
Скот от сытости млеет. Звучит колдовски
Перезвон, перелив, щебетание птиц.
Крик гусей, лебедей доносит с реки.

Когда прячется солнце, ликует луна,
И сверканьем ее мгла ночная полна.
Но, предчувствуя ясного солнца восход,
Блеск теряет, бледнеет и меркнет она.

Вся земля как невеста, а солнце - жених,
Правят вечно любовь и совет среди них.
Пока не было солнца, царила луна,
Но при свете зари лунный образ поник.

Теплый ветер и первый прилет журавля
Весть о свадьбе несут, все сердца веселя.
И, отбросив долой покрывало снегов.
Озарилась счастливой улыбкой земля.

От любимого солнца она без ума,
Хоть встречаться им долго мешала зима.
Вот и солнце! Печали и страсть утолив,
Засияла, горит как жар-птица земля.

Человек в очи солнца не смотрит в упор,
Хоть оно согревает его с давних пор.
Сам я видел, как солнце, покинув сей мир.
Входит в свой золотисто-пурпурный шатер.

ОСЕНЬ

Тучи серое небо сгущают во мрак.
Воздух осени мглою сырою набряк.
То ль от холода, то ли от сытных кормов
Табуны оживились и резв молодняк.

Ни травы, ни цветов. В безотрадные дни
Ни веселого смеха, ни детской возни.
И кусты и деревья стоят без листвы;
Как унылые, нищие старцы они.

Кто-то занят дубленьем, он мрачен и худ,
Старый драный халат его ветром продут.
Бабки пряжу прядут, молодайки меж тем
На дырявые юрты заплаты кладут.

Птичьи стаи летят из неведомых мест,
Каравана следы озирая окрест.
Все притихло, утрюмые лица везде,
Ни веселых потех, ни народных торжеств.

Знобкий холод трясет стариков и детей.
Что ни день, грусть-тоска донимает сильней.
Не дождавшись помоев и сладких костей,
Тем и живы собаки, что ловят мышей.

Табунами повыбиты травы в степях.
Свищет ветер, вздымая, как облако, прах.
Неуютно и холодно в юрте зимой.
О, проклятая жизнь - дым и копоть и страх

ЛЕТО

Энойным летом налитые
В рост пошли цветы и травы;
Соки бродят в них живые;
У реки разбили станы
Скотоводы кочевые.
Гул висит над табунами,
Шум стоит у водополя.
Жеребцы и кобылицы
Блещут сытыми боками;
Чтобы от слепней отбиться.
Хлещут по воде хвостами.
Между ними жеребята
Резво бегают кругами.

Вверх и вниз речные птицы
Мельтешат под небесами.
Молодицы и девицы
Блещут белыми локтями;
Плавно, медленно ступая,
Ставят юрты и смеются.
Смех приволен, мир раздолен.
Из поездки бай вернулся,
И стадами он доволен,
И конем, что не споткнулся.

В самой крайней юрте деды
Делом заняты приятным
И ведут свои беседы
За кумысом ароматным.
Внук, обманутый слугою,
Хнычет и сластей у бабки
Просит, топая ногою.
На коврах, в тени чинары
Баи важно восседают,
Перед ними самовары
Громко песни затевают.

Муж ученый держит слово,
Что быстрее коня степного.
Все согласие выражают
И кивают то и дело.
Вон старик стоит у юрты
С посохом, в рубашке белой,
Пастухов бранит, чтоб гнали
Шумный скот от юрт подале;

Лебезит и суетится
Перед баем, мол, за старость
Тот кумыса даст напиток.
Все табунщики так рьяны.
Под собой земли не чувят.
Подоткнув с утра чапаны.
На лихих конях гарцуют.
У реки расположилась
Молодежь сама собою.
Птиц стреляя, птиц пуская.
Вдруг из рук вспорхнет, блистая,
Птица синяя, подхватит
Утку в воздухе и сядет.
Все забыто. Бедный старец!
Или ты ошибся в чем-то.
Только старому нейдет,
Одобрительно и громко
Он на весь аул смеется.

* * *

Поэзия - царица языка,
Она во власти только знатока.
В ней слову вольно и душе тепло.
Округлы формы, поступь так легка.

Кто допускает сор чужих словес,
Тот вовсе не поэт, а мелкий бес.
Читатели - все больше из невежд,
И не дано им слово знать на вес.

Аят и Хадис дали слову сок,
Чтобы расцвел поэзии цветок.
Когда бы слово не являло мощь,
Не стал бы словом говорить Пророк.

Пророка, праведника, певца,
Ученого, святого мудреца -
Влекли слова, они слагали стих
По мере сил и милости Творца.

Стихи кропают многие шустро,
Но где избранник? Где его перо?
Кто может стих переложить, чтоб был внутри
Он золото, снаружи серебро?

Мой взгляд - в былом, я вижу старый быт,
Речь биев поговорками пестрит.
Что ни поэт, то неуч и глупец.
Из пустяков свои слова кроит.

Кобыз или домбра в руках у них.
Но служат недостойным песни их.
Прошли сквозь мир, кормясь за счет стиха
Так на чужбине унижали стих.

И тот и этот петть и выть привык,
Продав за хлеб и душу и язык.
Как попрошайка выть в чужой земле
О том, что край его родной велик.

Тщеславных обирали похвальбой.
Но впрок не шла нажива, и порой
Тому кто слушал их, разинув рот,
Стихи казались праздной болтовней.

Не буду поговорками играть,
И горло, как акын, срывать.
Стих стал другим, так стань другим и ты,
Мой слушатель, чтобы меня понять.

Когда бы стал я славить старину,
Богатырей, красавиц и луну,
Ты бы внимал пустым моим словам,
Пуская восхищения слюну.

В цепях судьбы влачась за годом год,
К благим советам слеп и глух народ,
Зато плодит бродяг, пройдох, невежд,
Прости, увлекся, сей рутая сброд.

Сосну связавши с вербой, так сказать,
Всяк думает, чтоб где-нибудь урвать.
Из тех, кто ищет славы и добра,
Избранника судьбы не отыскать.

Кто воровством богатство нажил, тот
Гордится тем, что ловкачом слывет.
Нагнав на баев страхи мнимых бед,
Он выгоду свою и тут найдет.

Талант, терпенье, совесть, доблесть, честь —
Все не по ним, хотя и выбор есть.
Бегут от знания, от глубоких дум,
Но ложь и сплетни теребят, как шерсть.

* * *

Немало мы прожили лет.
Пожалуй, пора на тот свет.
Язык мой и гибок и чист.
Как ясное небо лучист.
Но слушатель мой бестолков.
Знать, бедный удел мой таков.
Дойдя до преклонных годов,
Я нажил смертельных врагов.
Но в мире души не нашел.
Чтоб мой понимала глагол.
Сражаясь с толпою невежд,
Я много оставил надежд,
Но вышел на главный рубеж.
Довольно ходить на рысях
И падать на ровных местах!
Ты должен идти напрямик!
И пусть не загонят в тупик
Тебя ни печали, ни брань.
Воспрянь, моя воля, воспрянь!
Душа - ты окрепший птенец.
Что крылья раскрыл наконец.
Лети, иль на месте умри.
Пари, о родная, пари!
Устал я скорбеть и страдать,
Но многое должен сказать
И близких по духу найти.
Лети, мое слово, лети!
Пусть жара в груди не снести
И горькой тоски не избыть,
Спешу свою душу излить.
Всегда одинок средь невежд,
Ну что бы ты мог объяснить,
Ну что бы ты мог доказать
Толпе нечестивых людей?
Им только бы шум поднимать
В разгуле безумных страстей,

Им сплетни и ложь подавай
Не в силах оставить свой край,
Не в силах унять этот сброд,
Сидишь ты - а совесть грызет,
И так одиноко тебе.
Бесплодные годы прошли
С бесчестным народом в борьбе.
Твой путь одинок и уныл,
И ты покоришься судьбе
Да, имя твое - человек,
Но им ты не станешь вовек,
Живя среди подлых людей,
Орущих на скачках страстей.
Где дрожь твое тело трясет.
На сборы толпы не ходи
Без зова, и дома сиди.
Но где же терпения взять,
Чтоб дома весь век прозябать?
Узнав, что жена неверна.
Поняв, что погубит она,
Что стал бы делать потом?
Ведь и я в положенье таком.

* * *

Коли в сердце нет воли, ничто
Не разбудит уснувшую мысль.
Коли света нет в разуме, то
Суждена тебе скотская жизнь.

Коли разум твой воли слабей,
То ему не постичь глубины.
Старца ум с каждым днем все грубей
От привычек, что пуще вины.

Жажду плоти душа утолит,
Но сама же ослабнет потом.
Плоть надеется и не скорбит,
И не знает отказа ни в чем.

У животных душа есть и плоть,
Но без разума, чувства и слов.
Что за радость прожить, о Господь,
Не вникая в глубины основ.

Коль слынешь человеком, тогда
Быть невеждой тебе не в чести,
Коль народ мой невежда, куда
Мне пойти, чтобы честь обрести?

* * *

Человек, ты мешок своего же дерьма,
От тебя после смерти воняет весьма.
Ты кичливо считаешь меня за неровню -
Верный признак: твой разум осилила тьма.
Ты вчера был дитя, нынче старец седой.
Все меняется: мир и уклад вековой.
Чувствуй таинство Бога, люби человека.
Что тебя еще может увлечь под луной?

* * *

Я вырастил пса из щенка,
Он ногу мою прокусил.
Стрелять научил паренька,
Он взял и меня подстрелил.

* * *

Душа болит, скорбя,
Не может без тебя.
Но ты меня отвергла,
И зла моя судьба.
Бог дал такую участь
Переживу ли мучась?
Внушаю сердцу: пой!
А сам хожу больной.
Беда меня согнула,
Отказ терзает твой.
Так тяжело страдаю,
Как дальше жить, не знаю.
То лето, то зима,
Глокает годы тьма.
А ты молчишь надменно:
Ни звука, ни письма.
Душа горит, пылает
И кости расплавляет.
О, если бы мой стон
Тебе навеял сон,
Где бы стучали наши
Два сердца в унисон!
Воскрес бы я в надежде,
Что мил тебе, как прежде.

* * *

Чувства пылкие твои
Лед и пламя, зной и холод
Но тускнеет свет любви
Да и ты уже не молод

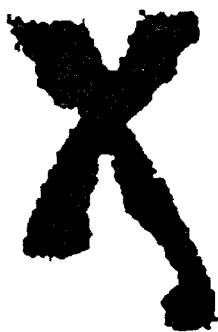
Прежде ты любил нежней
Верен чувству дорогому
Череду текущих дней
Ты осмыслишь по-другому

Откровения любви
Вдруг покажутся пустыми
Чувства прежние свои
Лень делить с людьми чужими

Лень-то можно превозмочь
Только жаль что ум коснеет
Твоего незнанья ночь
Даже мудрый не рассеет

КНИГА СЛОВ

СЛОВО ПЕРВОЕ

орошо я жил или плохо, а пройдено немало: в борьбе и ссорах, судах и спорах, страданиях и тревогах дошел до преклонных лет, выбившись из сил, пресытившись всем, обнаружил бренность и бесплодность своих деяний, убедился в унизительности своего бытия. Чем теперь заняться, как прожить оставшуюся жизнь? Озадачивает то, что не нахожу ответа на свой вопрос.

Править народом? Нет, народ неуправляем. Пусть этот груз взвалит на себя тот, кто пожелает обрести неисцелимый недуг, или пылкий юноша с неостывшим сердцем. А меня сохрани Аллах от непосильного бремени.

Умножать ли стада? Нет, не стоит заниматься этим. Пусть дети растят скот, коль им надобно. Не стану омрачать остатки дней своих, ухаживая за скотом на радость проходимцам, ворам и попрошайкам.

Заняться наукой? Как по-

стичь науку, когда не с кем словом умным перемолвиться? Кому передать накопленные знания, у кого спросить то, чего не знаешь? Какая польза от того, что будешь сидеть в безлюдной степи, разложив холсты, с аршином в руке? Знания оборачиваются горечью, приносящей преждевременную старость, когда нет рядом человека, с кем можно поделиться радостью и печалью.

А может, посвятить себя богослужению? Боюсь, не получится. Это занятие требует полного покоя и умиротворения. Ни в душе, ни в жизни не ведаю покоя, уж какое благочестие среди этих людей, в этом краю!

Воспитывать детей? И это мне не под силу. Воспитывал бы, да не ведаю как и чему учить? Какому делу, с какой целью учить, для какого народа воспитывать их? Как наставить, куда направить, когда сам не вижу, где бы дети могли приложить свои знания? И здесь не нашел я себе применения.

Наконец решил: бумага и чернила станут отныне моим утешением, буду записывать свои мысли. Если кто найдет в них нужное для себя слово, пусть перепишет или запомнит. Окажутся не нужными мои слова людям - останутся при мне.

И нет у меня теперь иных забот.

СЛОВО ВТОРОЕ

В детстве мне приходилось слышать, как казахи смеялись над узбеками: "Ах вы, сарты широкополье, камыш издадека носите, чтобы крыши покрыть, при встрече лебезите, а за спиной друг друга браните, каждого куста пугаетесь, трещите без умолку, за что и прозвали-то вас сарт-сурт"¹.

При встрече с ногаями² тоже смеялись и ругали их: "Ногай верблюда боится, верхом на коне устает,

¹ С а р т - с у р т - треск, трещотка

² Ногаями казахи называли татар

пешком идет - отдыхает, и беглые, и солдаты, и торговцы из ногаев. Не ногаем, а нокаем³ бы следовало вас называть”.

“Рыжеголовый урус, этому стоит завидеть аул, как скачет к нему сломя голову, позволяет себе все, что на ум взбредет, требует “узун-кулака”⁴ показать, верит всему, что ни скажут”, - говорили они о русских.

“Бог мой! - думал я тогда с гордостью. - Оказывается, не найти на свете народа достойнее и благороднее казаха!” Радовали и веселили меня эти разговоры.

Теперь вижу - нет такого растения, которое бы не вырастил сарт, нет такого края, где бы не побывал торговец-сарт, нет такой вещи, которую бы он не смастерил. Живут миряне в ладу, вражды не ищут. Пока не было русских купцов, сарты доставляли казахам одежду для живых и саван для умерших, скупали гуртами скот, который отец с сыном между собой поделить не могли. Теперь, при русских, сарты раньше других переняли новшества. И знатные баи, и грамотные муллы, и мастерство, и роскошь, и учтивость - все есть у сартов.

Смотрю на ногаев, они могут быть хорошими солдатами, стойко переносят нужду, смиренно встречают смерть, берегут школы, чтут религию, умеют трудиться и наживать богатства, наряжаться и веселиться.

Мы же, казахи, батрачим на их баев за жалкое пропитание. Нашего бая они гонят из своего дома: “Эй, казах, не для того настлан пол, чтобы ты его грязными сапогами топтал”.

Сила их в том, что неустанно учатся они ремеслу, трудятся, а не проводят время в унижительных раздорах между собой.

О просвещенных и знатных русских и речи нет. Нам не сравняться с их прислугой.

Куда сгнули наши былые восторги?

Где наш радостный смех?

³ Нокаем - бестолковый, тупой

⁴ Узун-кулак - длинное ухо, т.е. быстрое распространение слухов

СЛОВО ТРЕТЬЕ

В чем кроется причина разрозненности казахов, их неприязни и недоброжелательности друг к другу? Отчего слова их неискренни, а сами они ленивы и одержимы властолюбием?

Мудрые мира давно заметили: человек ленивый бывает, как правило, труслив и безволен, безвольный - труслив и хвастлив; хвастливый - труслив, глуп и невежествен; глупый невежествен и не имеет понятия о чести, а бесчестный побирается у лентяя, ненасытен, необуздан, бездарен, не желает добра окружающим.

Пороки эти оттого, что люди озабочены только одним - как можно больше завести скота и стяжать тем самым почет у окружающих. Когда б они занялись земледелием, торговлей, стремились к науке и искусству, не произошло бы этого.

Родители, умножив свой стада, хлопочут о том, как бы стада у их детей стали еще тучнее, чтобы передать заботу о стадах пастухам, а самим вести праздную жизнь - досыта есть мясо, пить кумыс, наслаждаться красавицами да любоваться скакунами.

В конце концов их зимовья и пастбища становятся тесными, тогда они, употребив силу своего влияния или занимаемого положения, всеми доступными для них средствами выкупают, выманивают или отнимают угоды соседа. Этот, обобранный, притесняет другого соседа или вынужденно покидает родные места.

Могут ли эти люди желать друг другу добра? Чем больше бедноты, тем дешевле их труд. Чем больше обездоленных, тем больше свободных зимовий. Он ждет моего разорения, я жду, когда он обнищает. Постепенно наша скрытая неприязнь друг к другу перерастает в открытую, непримиримую вражду, мы злобствуем, судимся, делимся на партии, подкупаем влиятельных сторонников, чтобы иметь преимущество перед противниками, деремся за чины.

Потерпевший не будет трудиться, добываясь достатка

иным способом, ни торговля, ни земледелие не интересуют его, он будет примыкать то к одной, то к другой партии, продавая себя, прозябая в нищете и бесчестии.

Воровство в степи не прекращается. Будь в народе единство, не стали бы люди мироволить вору, который, ловко пользуясь поддержкой той или иной группировки, только усиливает свой разбой.

Над честными сынами степи чинятся уголовные дела по ложным доносам, проводятся унижительные дознания, загодя находятся свидетели, готовые подтвердить то, чего не видели и не слышали. И все ради того, чтобы опорочить честного человека, не допустить его к выборам на высокие должности. Если гонимому ради своего спасения приходится обращаться за помощью к тем же негодьям, он поступает своей честью, если не идет к ним на поклон - значит быть ему несправедливо судимому, терпеть лишения и невзгоды, не находя в жизни достойного места и дела.

Достигнув власти хитростью и обманом, волостные не замечают тихих и скромных, а стараются наладить отношения с людьми, подобными себе - увертливыми и ухватистыми, рассчитывая на их поддержку, а пуще всего опасаясь их вражды.

Сейчас в обиходе новая пословица: "Не суть дела, суть личности важна". Значит, добиться намеченного можно не правотою предпринятого дела, а ловкостью и хитроумием исполнителя его.

Волостные избираются сроком на три года. Первый год их правления проходит в выслушивании обид и упреков: "Не мы ли тебя выдвигали?". Второй год уходит на борьбу с будущими соперниками. И третий - в предвыборных хлопотах, чтобы снова быть избранным. Что остается?

Наблюдая, как народ чем дальше, тем больше погрязает в распрях, я пришел к выводу: в волостные нужно избирать людей, которые получили пусть небольшое, но русское образование. Если таковых нет или есть, но их

не хотят выдвигать, пусть волостные назначаются уездным начальством и военным губернатором. Это было бы полезно во многих отношениях. Во-первых, тщеславные казахи стали бы отдавать детей на обучение; во-вторых, волостные не зависели бы от прихоти местной знати, а подчинялись бы только высшему начальству. Дабы не плодить неизбежные доносы и клеветы и не давать им ходу, следовало бы оградить назначаемого от всяческих проверок и испытаний.

Мы имели возможность убедиться в бесполезности выборов биев-судей в каждой волости. Не всякому под силу вершить правосудие. Чтобы держать совет, как говорится, на “вершине Культобе”, необходимо знать своды законов, доставшихся нам от предков, - “светлый путь” Касым-хана, “ветхий путь” Есим-хана, “семь канонов” Аз Тауке-хана. Но и они устарели со временем, требуют изменений и непогрешимых вершителей, коих в народе мало, а то и вовсе нет.

СЛОВО ЧЕТВЕРТОЕ

Люди, хорошо знающие казахов, говорили: “Если биев двое, то споров четыре”. Отсутствие верховного судьи и четное число биев только усложняет решение споров. Зачем наращивать количество биев? Не лучше ли выбрать из каждой волости по три образованных и толковых человека, не определяя срока их пребывания на посту, и смещать только тех, кто обнаружит себя в неблагоприятных делах.

Пусть бы споры решались двумя судьями и посредником, выбранным истцами. И только не сыскав истины у этих людей, не придя к мировой, спорящие обращались бы к одному из трех постоянных судей. Тогда бы суды не затягивались.

Люди внимательные давно заметили - глупый смех равносителен опьянению. Опьянение ведет к проступкам, разговор с хмельным причиняет головную боль. Преда-

ваясь пустому смеху, человек теряет совесть, отстраняется от дел, совершает непростительные ошибки, за что ожидает его возмездие, если не на этом, так на том свете.

Человек, склонный к размышлениям, всегда вдумчив, собран, будь то в делах мирских или перед судом смерти. Собранность в делах и мыслях - основа благополучия. Значит ли это, что мы должны постоянно предаваться унынию? Разве может душа лишь печалиться, не зная веселья и смеха? Нет, я вовсе не за то, чтобы мы только и знали что горевать беспричинно. Но стоит задуматься о своей беспечности, опечалиться этим и постараться избавиться от беспечности, заняв себя полезным делом. Не пустое веселье, а полезный и разумный труд исцелит душу.

Только слабые духом могут затвориться в себе, предаваясь горьким раздумьям, не находя утешения.

Если смеешься над глупостью человека дурного, смейся, не радуясь чужой глупости, а гневно. Такому смеху не будешь предаваться часто. Смех с досады - горький смех.

Смейся восторженно, искренне радуясь, когда видишь человека, обретшего благо, свершившего дела добрые, достойные подражания. Хороший пример учит сдержанности, вовремя остановит, не допустит опьянения.

Не всякий смех заслуживает одобрения. Существует же среди прочего смеха такой, что не идет из груди - Богом данным путем, а рядится да пустым звоном рассыпается, единственно ради того, чтобы прожурчать красиво.

Человек рождается на свет с плачем и уходит скорбя. В промежутке между этими двумя событиями, так и не изведав истинного счастья, не распознав до конца ценности и неповторимости дарованной ему жизни, он бездумно прожигает ее в унижительных ссорах и недостойных спорах. Спыхватывается, когда жизнь уже на исходе. И только тогда начинает понимать, что ни за какие сокровища мира невозможно продлить ее хотя бы на один день.

Жить хитростью, обманом, попрошайничеством - удел бездарных проходимцев. Веруй в Бога, надейся на свое умение и силы. На честный и самоотверженный труд даже твердь земная ответит всходами.

СЛОВО ПЯТОЕ

Печаль омрачает нам душу, леденит тело, сковывает волю и, наконец, изливается словами из уст или слезами из глаз. Я видел, как люди молились: "О, Аллах, сделай нас беспечными, как младенцев". Мнят себя страдальцами, обремененными тяжкими заботами и несчастьями, будто они разумнее детей. О заботах же их можно судить по пословицам: "Если жить осталось до полудня, делай запасы на день", "Нищему и отец становится чужим", "Скот для казаха - плоть от плоти его", "У богатого лик светел, а у бедного - все равно, что точило", "Джигит и волк добудут пищу в пути", "Стада почитаемых мужей находятся в людях, заботятся они о своем добре от безделия", "Рука, умеющая брать, умеет и давать", "Кто сумел нажиться, тот и прав", "Приносящий дары срывает завесу отчуждения", "Если на бая надежда плоха, то и на Бога не надейся", "Если голоден, скачи к дому, где поминки", "Берегись озера с глубокими берегами, да народа немилосердного". Подобных пословиц множество.

О чем они говорят? Не о науке и знаниях, не о мире и справедливости радеет казах, ему бы разбогатеть, да не знает - как? Вот и ловчит, хитрит, чтоб хоть лестью выманить богатство у других, не удастся - будет люто враждовать со всем светом. Отца родного не прочь обобрать и не сочтет это позором для себя. Не принято у людей осуждать тех, кто добывает себе скот обманом, подлостью, попрошайничеством, разбоем или другими ухищрениями...

Чем же отличается их ум от детского? Дети боятся раскаленного очага, взрослых не устрасить и адовым

огнем. Дети, стыдясь, готовы сквозь землю провалиться, а взрослые не ведают стыда. В этом их превосходство над детьми? Не раздай мы им того, что имеем, не позволю мы им разорить себя, не опустись мы до их уровня, они готовы отвернуться от нас.

И это народ, к которому мы тянемся душой?

СЛОВО ШЕСТОЕ

Одна из казахских пословиц гласит: “Начало успеха - единство, основа достатка - жизнь”.

Но у каких людей бывает е д и н с т в о, и как они добиваются согласия между собой - казахи не знают. Полагают, что это - общность скота, имущества, еды. Если так, то какой прок от богатства и какой вред от нищеты? Стоит ли трудиться ради богатства, не избавившись прежде от родственников? Нет, единство должно быть в умах, а не в общности добра. Объединить можно людей различных по происхождению, религии и духу, щедро раздаривая им скот. Добиваться единства ценой скота - вот начало нравственного падения. Братья должны жить в согласии не потому, что находятся в зависимости один от другого, а надеясь на свои умения и силу, уповая каждый на собственную судьбу. Иначе они и Бога забудут, и делом не займутся, а станут искать напасти друг на друга. Погрязнут во взаимных обидах, будут клеветать, хитрить и обманывать друг друга. Как тут добиться единства?

“Ж и з н ь - основа достатка”. О какой жизни идет речь? О бытии ради того, чтобы душа тела не покинула? Но такое существование и собаке дано. Тот, кто дорожит такой жизнью, трепещет перед страхом смерти, становится врагом жизни небесной. Спасаясь, бежит от врага и слывет трусом, уклоняется от работы и слывет лодырем, превращается в противника истинного благополучия.

Нет, речь тут о другой жизни. О той, когда жива душа и ясен ум. Если ты жив, но душа твоя мертва,

слова разума не достигнут твоего сознания, ты не сумеешь зарабатывать на жизнь честным трудом.

Бездельник, лживый зубоскал,
Нахлебник и нахал,
В душе холуй, на вид удал
Не ведает стыда.

Будучи таким, не сочти себя за живого. Праведная смерть предпочтительнее такой жизни.

СЛОВО СЕДЬМОЕ

Ребенок рождается на свет, наследуя два начала. Первое из них требует еды, питья и сна. Это - потребность плоти, без этого тело не может служить пристанищем для души, не будет расти и крепнуть. Другое - тяга к познаниям. Младенец тянется к ярким вещам, берет их в рот, пробует на вкус, прикладывает к щеке. Встрепенется, услышав звуки дудки или свирели. Подросши, бежит на лай собаки, на голоса животных, на смех и плач людей, теряет покой, спрашивая обо всем, что видят глаза и слышат уши: "Что это? Зачем это? Почему он так делает?" - это уже потребность души, желание все видеть, все слышать, всему учиться.

Не раскрыв для себя видимых и невидимых тайн вселенной, не объяснив всего себе, человеку не стать человеком. И бытие души такого человека тогда ничем не разнится от бытия иной твари.

Изначально Бог отличил человека от животного тем, что наделил его душой. Почему мы, повзрослев и поумнев, не ищем и не находим удовлетворения тому любопытству, что в детстве заставляло нас забывать о еде и сне? Почему мы не избираем путь тех, кто ищет знаний?

Нам бы неустанно ширить круг своих интересов, множить знания, которые питают наши души. Нам бы понять, что блага души несравненно выше телесных, и

подчинить плотские потребности велению души. Но нет, не стали мы делать этого. Кликушествуя и каркая, не продвинулись мы дальше навозной кучи у аула. Душа правила нами только в детстве. Повзрослев и окрепнув, мы не позволили ей повелевать собой, подчинили душу телу, на все окружающее смотрим глазами, но не разумом, не доверяемся порывам души. Довольствуясь внешним видом того, что охватывает взор, не пытаемся проникнуть во внутренние тайны, полагая, что ничего не теряем от этого незнания. На замечания и советы людей умных отвечаем: "Ты живи своим умом, а я своим проживу", "Чем быть богатым чужим умом, лучше быть бедным, да по-своему". Мы не способны оценить их превосходства над нами, не понимаем смысла сказанного ими.

Нет ни искры в груди, ни веры в душе. Чем отличаемся мы от животного, если видим только глазами? В детстве мы были лучше. Тогда мы были человеческими детьми - стремились узнать как можно больше. Сейчас мы хуже скота. Животное не знает ничего, но и не стремится ни к чему. Мы не знаем ничего, но готовы спорить до хрипоты: отстаивая свою темноту, стремимся свое невежество выдать за знания.

СЛОВО ВОСЬМОЕ

Станет ли кто прислушиваться к нашим советам или внимать наставлениям? Кто-то волостной, а кто-то бий. Имея намерения учиться уму-разуму, разве стали бы они избираться на такие должности? Эти люди считают себя достаточно умными и стремятся к власти, чтобы учить и воспитывать других, будто бы достигли полного совершенства, и единственное, что им осталось, - это других наставлять. Им ли слушать нас, да и захоти они слушать, найдется ли у них на это время? Головы их заняты заботами: как бы ненароком не провиниться перед начальством, не обозлить вора, не смутить народ, не остаться внакладе, а найти выго-

ду. Кому-то надо пособить, кого-то вызволить. Все недосуг...

Богачи? Те ни в чем нужды не знают. Пусть на день, но им дано богатство, им кажется, что они владеют сокровищами чуть ли не половины мира, а чего им не хватает, то купят за скот. Взоры их высоко, а помыслы еще выше. Честь, совесть, искренность для них не дороже скота. Был бы скот, уверены, можно подкупить самого Бога. Скот заменяет им все - родину, народ, религию, родных, знания. Где им прислушиваться к чужим советам? Прислушался бы да времени нет. Надо скотину напоить-накормить, выгодно продать, от вора и волка уберечь, от холода укрыть да найти человека, который бы занялся всем этим. Пока все уладит-утрясет, до похвальбы доведет. Недосуг и ему!

А вор-злодей да мошенник лукавый так или иначе никого слушать не станут.

Бедняки, что смиреннее овцы, озабочены своим питанием. Что им советы, знания, учения, когда все это не нужно богатым? "Не трогайте нас, беседуйте с теми, кто больше нашего понимает", - говорят они, будто, если беден, так и знания не нужны. Им ни до кого нет дела. Имея то, что имеют другие, они и горя бы никакого не знали.

СЛОВО ДЕВЯТОЕ

Я сам казах. Люблю я казахов или не люблю? Когда б любил, одобрил бы их нравы, нашел бы в их поведении какую-нибудь малость, что принесла бы мне радость или утешение, позволила бы довольствоваться не теми, как иными их качествами, и не померкла бы надежда моя. Но нет этого. Когда б не любил, не стал бы говорить с ними, делиться сокровенными мыслями, советовать, входить в их круг, интересоваться их делами, спрашивая "что там делают, что происходит?". полеживал бы себе спокойно, нет, - так вовсе откочевал бы от них.

Надежды такой, что они изменятся или я образумлю, исправлю их, тоже не питаю. Не испытываю ни одного из этих чувств. Как же так? Должен бы склониться к чему-то одному.

Я хоть и живу, живым себя не считаю. Не знаю, от досады ли на людей, от недовольства ли собой, а может, и по какой иной причине. Внешне жив, внутри все мертво. Сержусь, но не испытываю гнева. Смеюсь, но не могу радоваться. Слова, произносимые мной, и смех кажутся мне не моими. Все чужое.

В молодые годы и не помышляя о том, что можно оставить свой народ, любил казахов всей душой, верил в них, когда же довелось узнать людей, когда постепенно угасла моя надежда, обнаружил: нет уже той силы, которая позволила бы покинуть родные края, породниться с чужими, поэтому в груди у меня сейчас - пустота, а вообще думаю: может, оно и к лучшему? Умирая, не буду страдать: "Увы, не привелось изведать еще такой-то радости!..." Не терзаясь сожалениями о земном, утешусь надеждой на предстоящее.

СЛОВО ДЕСЯТОЕ

Люди молят Бога о ребенке. Зачем человеку ребенок? Говорят, надо наследника оставить, чтобы сын кормил родителей на старости лет, молился за них после их смерти. Только и всего?

Что значит оставить наследника? Боишься, после смерти твое имущество окажется без хозяина? Тебе ли печалиться о вещах, которые останутся после тебя? Или тебе жаль оставить их людям? Какие сокровища ты нажил, чтобы жалеть о них?

Хороший ребенок - в радость, плохой - в тягость. Как знать, какого ребенка даст тебе Бог? Или тебе недостаточно унижений, которые ты вынес за свою жизнь? Или мало гнусностей сотворил ты своими руками? Почему тебе хочется еще породить ребенка, вы-

растить его таким же негодяем, обречь его на те же унижения?

Хочешь, чтобы сын молился за тебя после твоей смерти? Если в жизни ты делал людям добро, кто не помолится за упокой твоей души? Но если ты чинил только зло, что тебе молитвы сына? Разве он сделает за тебя те благодеяния, которых ты сам не совершил?

Если просишь ребенка для радостей потусторонней жизни, значит заведомо желаешь ему ранней смерти. Если просишь для радостей этой жизни, разве родится у казаха такой сын, который бы, возмужав, окружил родителей заботой, ограждал их от мук? Твоему ли народу, такому ли отцу, как ты, воспитать подобного сына?

Ты хочешь, чтобы он кормил тебя, когда ты одряхлеешь? И это пустое. Во-первых, доживешь ли ты до немощной старости? Во-вторых, вырастет ли твой сын настолько милосердным, чтобы заботиться о твоей старости? Кто не возьмет на себя заботы о тебе, если у тебя есть скот? Не будет скота, еще неизвестно, кто и как будет кормить тебя. Также неизвестно, будет твой сын множить добро или примется транжирить нажитое тобой.

Хорошо. Скажем, Бог услышал твои молитвы, дал тебе сына. Сумеешь ты дать ему хорошее воспитание? Нет. Не сумеешь. Мало тебе своих грехов, погрязнешь еще и в грехах сына.

С самого начала жизни будешь обманывать ребенка, суля ему то одно, то другое. И будешь радоваться, что удалось обмануть. Кого будешь винить, когда он вырастет лгуном? Учишь его сквернословить, поносить других, чуть что защищаешь: "Не троньте этого упрянца", потакаешь его озорству. Отдавая в учение, выбираешь муллу за малую плату, лишь бы научить ребенка читать и писать, учишь хитрости и подлости, вселяешь в его душу недоверие к сверстникам, прививаешь дурные склонности. Это и есть твое воспитание? И от этого ребенка ты ждешь милосердия?

Люди так же молят Бога и о богатстве. Зачем

человеку богатство? Ты молил Бога? Молил. Бог тебе дает, а ты не берешь! Дал он тебе силы, чтобы ты мог трудиться и наживаться. Разве ты тратишь эту силу на праведный труд? Нет. Бог дал тебе силы, чтобы ты мог учиться, дал разум, способный усвоить науки, но неизвестно, на что ты потратил их. Кто не сумеет разбогатеть, если будет трудиться без лени, добиваться без усталости, творить с умом? Но тебе ведь не это нужно, тебе хочется получить богатство, запугивая, выпрашивая, обманывая других. Разве это мольба? Это попрошайничество, разбой, чинимый утратившим совесть и честь.

Ну скажем, выбрал ты этот путь, добыл себе скот. Так используй его на то, чтобы получить образование. Не для себя, так для сына. Без просвещения нет ни веры, ни блага. Без знаний ни намаз, ни посты, ни паломничества не достигнут цели. Я еще не встречал человека, который бы, добыв богатство разбойным путем, использовал его на благое дело. То, что добыто собачьим путем, и тратится по-собачьи. И не остается от такого богатства ничего, кроме горечи разочарования, злобы, душевных мук.

Пока богатство в его руках, он кичится им. Растратив, хвалится тем, что "и он когда-то был богат". Обеднев, опускается до попрошайничества.

СЛОВО ОДИННАДЦАТОЕ

Чем промышляет, как живет народ? Есть два средства. Одно из них - воровство. Вор надеется разжиться краденым, бай думает умножить свои стада, вернув похищенное с лихвой, власть имущий, обещая баю сыскать и возратить пропажу, а вору - избежать правосудия, обирает обоих. Обыватель плутует, донося на вора властям, в то же время оказывая ему мелкие услуги и скупая у него ворованное по дешевке. И другие - мошенники надумливают людей на хитрости, о которых они и не помышляют, подстрекают: сделай так, и станешь

знатным, сделай эдак - добудешь несметные богатства, обретешь славу неувязимого, устрашишь недругов. Разжигая нездоровые страсти, натравливая людей друг на друга, надеется согдиться кому-нибудь из них, на том и греет руки.

Так и живут: вельможный - помогая баю и пособляя вору, бедняк - подыгрывая власть имущим, поддерживая их в спорах, примыкая то к одной, то к другой партии, за здорово живешь поступаясь собственной честью, продавая жену, детей, сородичей.

Не будь вора и мошенника, задумался бы народ. Он бы и рад трудиться честно, тянуться к добру и знаниям, когда бы бай довольствовался тем, что имеет, а бедняк, не теряя надежды и веры, добивался бы того, чего ему не хватает.

Простой люд невольно посредничает в грязных делах. Кому под силу искоренить сие зло? Неужели канут в забвение понятия чести и клятвы, верности и совести?

Нашлась бы сила, способная укротить вора, но кто и каким путем образумит бая, из алчности потакающего лукавым наущениям мошенника?

СЛОВО ДВЕНАДЦАТОЕ

Когда кто-то учит других слову божьему, хорошо ли, плохо ли делает он свое дело, у нас язык не повернется запретить ему проповедь, ибо нет ничего предосудительного в делах благонамеренных. Пусть наставляет, если даже сам недостаточно просвещен. Но ему следует помнить два непреложных условия.

Прежде всего, он должен утвердиться в своей вере, во-вторых, пусть слишком не довольствуется тем, что знает, а постоянно совершенствуется. Если кто, завершив учебу, оставляет ее, тот лишает себя божьего благословения, от его наставлений прока не жди. Что толку, если, обернув голову чалмой, строго соблюдая посты, совершая моления, он напускает на себя благообразие, но

не знает, в каких местах требует повторения или в каком месте может прерваться тот или иной намаз.³

Кто небрежен, не соблюдает себя в строгости, не умеет сострадать, того нельзя считать верующим - без бережливости и внимания не удержать в душе иман - веру.

СЛОВО ТРИНАДЦАТОЕ

И м а н - есть незыблемая вера в единого и всемогущего создателя, о бытии и существовании которого дано нам знать из посланий через его Пророка, да благословит Аллах его имя.

Существует двойкий путь верования.

Одни принимают веру, убедившись в ее необходимости и справедливости, укрепляют ее в себе разумными доводами. Эту веру мы называем “якини иман”¹.

Другие веруют, черпая познания из книг и со слов муллы. Этим людям требуется особая приверженность к предмету своей веры, твердость духа, дабы выстоять перед соблазнами тысячи искусителей и не дрогнуть даже перед лицом смерти. Это есть “таклиди иман”².

Чтобы сохранить в себе иман, необходимо иметь отважное сердце, твердую волю, уверенность в своих силах. Но как нам быть с тем, кто не имеет знаний, позволяющих отнести его к приверженцам “якини имана”, или не имеет твердых убеждений, легко поддастся соблазнам и уговорам, из корысти называет черное - белым, белое - черным, клянется, выдавая ложь за правду, чтобы назвать его сторонником “таклиди имана”? Сохрани нас Аллах от таких людей. Каждый должен помнить, не существует имана помимо упомянутых.

И пусть вероотступники не рассчитывают на беспредельность божьей милости, они не заслуживают ни

¹ Я к и н и - истинная вера (арабск.)

² Т а к л и д и - традиционная вера (арабск.)

прощения Аллаха, ни защиты пророка. Будет проклят тот, кто принимает за истину ложные пословицы: “Острые меча сильнее клятвы”, “Нет греха, которого не простил бы Аллах”.

СЛОВО ЧЕТЫРНАДЦАТОЕ

Есть ли у человека что-либо драгоценнее его сердца? Называя кого-то человеком с сердцем, люди почитают его за батыра. Другие качества сердца они себе ясно не представляют. Милосердие, доброта, умение принять чужого за родного брата, желая ему благ, которые бы пожелал себе - все это веление сердца. И любовь - желание сердца. Язык, повинувшись сердцу, не солжет. Только лицемеры о сердце забывают. Те же, кого молва кличет “человеком с сердцем”, часто оказываются людьми, не стоящими похвалы. Если у них не в чести учтивость, верность данному обету, отвращение от зла, способность вести за собой заблудших, а не плестись за толпой жалким псом, умение смело постоять за правое дело, когда это трудно, не отступить от истины, когда это сделать легче легкого, то в груди тех, кого люди почитают за батыров, бьется не обыкновенное, а волчье сердце.

Казах ведь тоже дитя человеческое. Многие из них сходят с пути истины не от недостатка разума, а от того, что не имеют в сердце мужества и стойкости, чтобы принять советы умного и следовать им. Многим из тех, кто уверяет, будто совершил зло по незнанию, я не верю. Есть у них знания, но постыдное безволие и лень заставляют их пренебрегать этими знаниями. Оступившись раз, редко кто находит в себе силы для исправления.

Те, кого люди называют крепкими джигитами, храбрыми джигитами, ловкими джигитами, чаще всего подбивают друг друга на темные, скверные дела. Их слепое подражание друг другу, бездумная удаля приводят к несчастьям.

Если человек, предавшись дурным поступкам, безу-

держному бахвальству, не в силах остановиться и взыскать с себя, не пытается очиститься перед Богом или собственной совестью, как назвать такого джигитом?

Впору задаться вопросом - человек ли он?

СЛОВО ПЯТНАДЦАТОЕ

Между умными и глупыми людьми, по-моему, есть существенная разница.

Родившись на свет, человек не может жить, не увлекаясь интересными вещами. Дни увлечений и поисков остаются в памяти самыми светлыми днями его жизни.

Разумный человек интересуется достойными серьезными делами, упорно добивается своей цели, и даже воспоминания о перенесенных невзгодах на пути к ней ласкают слух и радуют сердце его слушателей. В ней не найдешь и тени сожаления о прожитых годах.

Легкомысленный человек тратит время на ничего не стоящие, пустые, бессмысленные затеи. Хватившись, обнаруживает, что лучшие годы пролетели напрасно и позднее раскаяние не приносит ему утешения. В молодые годы он ведет себя так, будто молодость бесконечна, не сомневается, что впереди его ждут еще более заманчивые утехы и радости. Но очень скоро, утратив былую силу и гибкость, он оказывается не годным ни на что.

И еще одно искушение подстерегает людей, страстно увлекающихся, - достижение успеха или приближение к нему, дурманит им головы, пьянит. Хмель застилает разум, заставляет совершать оплошности, человек невольно привлекает к себе внимание окружающих, становится объектом людских пересудов и насмешек.

Разумные в такие критические моменты не теряют рассудка, сдержанны и не выставляют своих чувств на всеобщее обозрение.

Глупый же скачет на неоседланном коне, воздев

глаза к небу, словно обезумев, потеряв в пыли шапку и не обращая внимания на то, что полы его чапана покрывают зад лошади...

Вот что я видел.

Желаешь быть в числе умных людей, спрашивай себя раз в день, раз в неделю или хотя бы раз в месяц: как ты живешь? Сделал ли ты что-нибудь полезное для своего образования, для земной или потусторонней жизни, не придется ли тебе потом испытать горечь сожаления?

Или же ты и сам не заметил, не помнишь, к а к и ч е м жил?

СЛОВО ШЕСТНАДЦАТОЕ

Казах не беспокоится о том, угодны ли Богу его моления. Он делает только то, что делают другие - встает и падает, молясь. С Богом обходится примерно как с купцом, явившимся за долгом: "Это все, что имею, хочешь - бери, не хочешь - не из-под земли же я достану тебе скот". Не будет утруждать себя, думая, ломая язык, обучаясь, заботясь об очищении веры. "Это все, что знаю, не братья же за учебу на старости лет. Главное - не попрекнули бы, что не молюсь, а что язык коряв - не беда."

Разве у него язык устроен не так, как у других?

СЛОВО СЕМНАДЦАТОЕ

В о л я , Р а з у м и С е р д ц е обратились однажды к Науке, чтоб разрешить спор: кто из них важнее.

В о л я с к а з а л а : "Эй, Наука, ты ведь знаешь, без меня ничто не достигает совершенства: чтобы познать себя, надо упорно учиться, а без меня этого не сделать, служить Всевышнему, поклоняясь ему, не ведая покоя, можно только с моей помощью, нельзя, если меня нет, добиться в жизни богатства, мастерства, уважения, карье-

ры. Разве не я оберегаю людей от мелких страстей и держу их в узде, не я ли предостерегаю их от греха, зависти, соблазнов, не я ли помогаю им собраться и в последнюю минуту удержаться на грани пропасти? Как могут спорить со мной эти двое?”

Р а з у м с к а з а л: “Только я способен распознать, какое из твоих слов полезно и какое пагубно, будь то в земной или загробной жизни. Только мне дано постигнуть твой язык. Без меня не избежать зла, не найти выгоды, не постичь знаний. Почему эти двое спорят со мной? На что они годятся без меня?”

С е р д ц е с к а з а л о: “Я - владыка человеческого тела. Кровь идет из меня, душа обитает во мне, без меня жизнь невысказана. Я лишаяю сна, заставляю ворочаться тех, кто лежит в мягкой постели, вынуждаю их думать о бедных, не имеющих крова, мерзнущих и голодающих. По моей воле младшие почитают взрослых и снисходительны к меньшим. Но люди не стараются сберечь меня в чистоте и от этого страдают сами. Будь я чистым, не стал бы я делать различия между людьми. Я восторгаюсь добродетелью, я восстаю против зла и насилия. Самолюбие, совесть, милосердие, доброта - все исходит от меня. На что годятся эти двое без меня? Как они смеют спорить со мной?”

Выслушав их, Наука ответила:

- Воля, ты все верно сказала. В тебе еще много достоинств, о которых ты не упомянула. Ничего нельзя достигнуть без твоего участия. Но ведь в тебе таится и жестокость, равная твоей силе. Ты тверда в служении добру, но не меньшую твердость проявляешь и в служении злу. Вот что плохо в тебе.

Разум! И ты прав. Без тебя невозможно добиться в жизни чего-либо. Благодаря тебе мы узнаем о Создателе, посвящены в тайны двух миров. Но это не предел твоих возможностей. Лукавство и коварство тоже творения твоих рук. И добрый, и злой опираются на тебя, ты верно служишь и тому, и другому. Вот в чем твой изъян.

Моя задача - помирить вас. Хорошо бы повелителем и вершителем в этом споре явилось **С е р д ц е**.

Разум! У тебя множество путей-тропинок. Сердце не может следовать по каждой из них. Оно не только радуется твоим добрым замыслам, но и сопутствует тебе в них с охотою. Но оно не последует за тобой, если ты замыслил недоброе, и даже отстранится от тебя с брезгливостью.

Воля! В тебе много силы и мужества, но и тебя Сердце способно удержать. Оно не станет препятствовать в деле благоразумном, но в деле ненужном повяжет тебя по рукам.

Вам следует объединиться и во всем повиноваться Сердцу. Если вы все трое мирно уживетесь в одном человеке, то прахом с его ног можно будет исцелять незрячих. Не найдете согласия, я отдам предпочтение Сердцу. Береги в себе человечность. Всевышний судит о нас по этому признаку. Так сказано и в Писаниях, - сказала Наука.

СЛОВО ВОСЕМНАДЦАТОЕ

Человек должен одеваться скромно, содержать одежду в чистоте, быть опрятным. Тратить на одежду больше, чем позволяют средства, обременять себя излишней заботой о внешности могут только щеголи.

Щеголи проявляют себя по-разному: один холит лицо, лелеет усы и бороду, нежит тело, ступает с важностью - то брови вскинет томно, то пальцами стучит, то локоть в сторону отставит; другой же подчеркнуто небрежен в своем щегольстве и, стараясь прослыть к тому же простецким парнем, как будто нечаянно обронит вскользь про лучшего скакуна и свои богатые наряды - мол, ничего особенного; усердствует, привлекая к себе внимание тех, кто стоит выше него, вызывает зависть в равных себе, а среди низших слывет примером недосыгаемой изысканности и роскоши. О нем

говорят: “О чем можно тужить, имея такого коня и одеваясь как он?”

Все это и нелепо и стыдно.

Пусть никто не увлечется этой блажью, иначе трудно будет ему вернуть истинно человеческий облик.

В слове “кербез”¹ вижу родство со словами “кер”², “керден”³, предостерегающее людей от этих пороков.

Человек должен отличаться от других умом, знаниями, волей, совестливостью, хорошим нравом. Думать, что можно возвыситься иначе, может только глупец.

СЛОВО ДЕВЯТНАДЦАТОЕ

Дитя человеческое не рождается на свет разумным. Только слушая, созерцая, пробуя все на ошупь и на вкус, оно начинает познавать разницу между хорошим и плохим. Чем больше видит и слышит дитя, тем больше узнает. Много можно усвоить, внимая словам разумных людей. Недостаточно обладать разумом - только слушая и запоминая наставления знающих, избегая пороков, можно стать полноценным человеком.

Но если человек постигает мудрые речи, неуместно восторгаясь или наоборот вяло, рассеянно, не переспрашивая непонятого, не стараясь вникнуть в суть сказанного или же не делает для себя никаких выводов, хотя чувствует их справедливость и пользу, что толку от того, слушает он или не слушает?

О чем говорить с человеком, который не знает цену слову?

Как сказал один мудрец, лучше пасти свинью, которая признает тебя...

¹ К е р б е з - франт, щеголь.

² К е р - чванливый.

³ К е р д е н - спесивый.

СЛОВО ДВАДЦАТОЕ

Все мы знаем - ничто не властно над судьбой. Человеку свойственно чувство пресыщения, оно не возникает по желанию, а определяется судьбой. Изведав однажды пресыщение, уже не освободиться от него. Если даже собравшись с силами отбросишь его, оно будет наступать и одолевать тебя.

Чем только человек не пресыщается! Надоедает ему, в большей или меньшей мере, все - еда, развлечения, щегольство, пиры, компании, стремление превзойти других, женщины. Рано или поздно обнаружив порочность, бессмысленность всего, он разочаровывается и охладевает.

Жизнь человека, его судьба, так же, как и все, что существует на свете, переменчивы. Ничему живому на земле не дано состояние покоя. Откуда же взяться постоянству чувств?

Испытать пресыщение дано людям умным, которые в жизни стремятся к совершенству, многому знают цену, разборчивы, способны постичь никчемность и суетность земного бытия. Постигшим скоротечность и тленность земной радости сама жизнь кажется постылой.

Я подумал: блажен тот, кто глуп и беспечен.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ПЕРВОЕ

Трудно удержаться от самодовольства, будь оно в большей или меньшей степени. Я отметил два вида его: гордыня и бахвальство.

Горделивый человек сам себе дает высокую оценку. Прилагает все усилия, чтоб не прослыть в народе невеждой, легкомысленным, не сдерживающим своих обещаний, невоспитанным, чванливым, бессовестным лгуном, злопахателем, мошенником. Понимает всю унижительность этих пороков, стремится быть выше их. Это свойство человека разумного, совестливого, возвышенного. Он согласен с тем, чтоб о нем не говорили ничего хвалебного, и делает все возможное, чтоб его имя не поносили.

Другой же, бахвал, усердствует, чтоб о нем говорили как можно больше. Пусть все знают, что он - батыр, богат, родовит... Он упускает из виду, что люди непременно скажут и то, чего человеку не очень хотелось бы слышать о себе. Не то чтобы он забыл об этой стороне известности, просто даже не обращает внимания на эту неперемennую изнанку славы. Такие хвастуны обычно бывают трех видов.

Первый из них одержим желанием прославиться в чужих краях, среди незнакомых ему людей. Он невежда, но в нем еще теплятся некоторые человеческие качества.

Другой хочет стать известным и быть хваленым в своем роду. Невежество этого полное, человечности явно недостает.

Третий ищет, чем бы похвастаться перед своими домочадцами или в своем ауле, ни один человек со стороны не одобрил бы его похвальбы. Вот этот - невежда из невежд, и он уже не человек.

Тот, кто желает заслужить похвалу среди чужих, будет стараться отличиться в своем роду. Тот, кто желает быть хваленым в своем роду, будет добиваться похвалы у своих близких. Тот, кто ищет похвалы у близких, уверен, добьется ее, расхваливая и вознося до небес самого себя.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ВТОРОЕ

Думаю, кого среди казахов сегодня я бы мог любить или уважать?

Уважал бы ба я, да нет нынче такого; если и есть, он не хозяин своей воли и своего богатства. Враждуя с одними, из осторожности раздает скот другим, оказываясь в итоге обязанным доброй сотне людей. Думает, оказал милость, откликнувшись на их покорные просьбы. По глупости своей так думает. Он сам находится в зависимости от них. Ни щедрым, ни милосердным его не назвать. На родной земле со своим народом бьется,

добром сорит, распинаясь перед недостойными. Там, где баи не находят между собой согласия, плодятся всякого рода проходимцы, страшат их и живут за их счет.

Стал бы уважать м ы р з у. Но не встретить в наши дни истинно щедрых, а тех, кто без толку раздает скот направо и налево, больше, чем собак. Одни раздают скот добровольно, желая сыскать выгоду, другие - поневоле, иной так суетится, стараясь мырзой прослыть, будто приложили ему в одно место просоленную кошму, да только чаще всего тоже оказывается жертвою лиходеев.

Уважал бы в о л о с т н о г о и б и я. Однако нет в степи божеской управы и суда. Власть, заслуженная низкопоклонством или купленная за деньги, не много стоит.

Хотел бы уважать с и л ь н о г о, но вижу - все у нас крепки на худое дело, готовых на добрые дела не сыскать.

Найти бы человека у м н о г о и ему оказать почести. Но нет человека, чей бы ум был скор в служении делу совести и справедливости, а на хитрость и вероломство всяк горазд.

Уважал бы у б о г о г о и н и щ е г о, но ведь и его не сочтешь безгрешным. Не смотри, что на лежащего верблюда не может сесть. Будь у него сила, найдется и сноровка прихватить для себя что-нибудь тишком.

Остался кто? Х и т р е ц д а х в а т. Этих нам не унять! Пока они других не разорят и по миру не пустят...

И что же, кого нам любить, за кого молиться? Смердящие волостные и баи не в счет. Остается тот т и х и й б а й, живущий по причине своей кротости согласно пословице "Коль ищешь достатка, избегай раздоров". Этот у всех в немилости, хотя и раздает одну половину своего богатства, а другую половину тшится уберечь от вора и насильника.

Делать нечего,- его нам жалеть, за него молиться.

Никого другого я не нашел.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ТРЕТЬЕ

Есть одна радость и одно утешение, которые проклятием висят над казахом.

Р а д у е т с я он, встречая скверного человека или видя чей-то дурной поступок, которого он сам не совершил, радуется и говорит: “Сохрани нас, Аллах, от такого-то! Ведь и он считает себя человеком, рядом с ним мы - люди совсем чистые, совсем светлые”. Разве Аллах сказал, что ему достаточно быть лучше такого-то? Или может, умные люди пообещали, что он не будет зачислен в плохие, коли разыщет человека, превосходящего его в невежестве и порочности? Разве станешь лучше, равняясь на мерзавца? Добру учатся у добрых людей. Можно понять того, кто на скачках приходит первым или интересуется, сколько еще лошадей впереди него. Но какой смысл спрашивать, сколько скакунов осталось позади? Какая радость знать проигравшему, пять или десять скакунов он обогнал?

В чем казах находит у т е ш е н и е? Он говорит: “Не мы одни такие, все так поступают, не следует выделяться, лучше быть с большинством. Той¹, который празднуешь со всеми, самый большой той”. Разве Аллах велел ему существовать только в толпе? Или Аллах уже не властен над толпой? Или у Всевышнего не хватит оков на толпу? Разве высокой наукой овладевает любой человек? Или она под силу лишь единицам? Может, люди все до единого одарены гением? Или гениальность осеняет только одного из тысячи? Разве толпу нельзя унизить? Разве будет легче от того, что половину людей поразит недуг, а другая половина останется здоровой? Разве не нужен один человек, хорошо знающий местность, когда тысячи блуждают, не зная ее? Что лучше для путников, если разом оголодают все лошади или будет сытой хотя бы половина их? Что лучше, когда пострадает от джута весь народ или уцелеет хотя бы половина его? В чем утешение одному дураку от

¹ Т о й - праздник, пиршество

того, что рядом находятся тысячи других безмозглых? Покорит ли невесту негодный жених, заявив, что у всего его рода дурно пахнет изо рта? Утешится ли невеста, узнав, что не только ее суженый обладает этим изъяном?

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ЧЕТВЕРТОЕ

Говорят, нынче на земле живет более двух миллиардов человек. Из них нас, казахов, более двух миллионов¹.

Казахи, не сходны ни с одним другим народом в своем стремлении к богатству, в поисках знаний, постижении искусства, в проявлении чувства доброжелательности, силы, хвастовства или враждебности.

Мы враждуем, разоряем друг друга, следим друг за другом, не давая ближнему своему и глазом моргнуть.

Есть на свете города с численностью жителей более трех миллионов. Есть на свете люди, которые трижды обошли шар земной.

Неужели нам так и жить, подстерегая друг друга, оставаясь ничтожнейшими из всех народов на земле? Или все-таки наступят светлые дни, когда люди забудут воровство, обман, злословие, вражду и устремятся к знаниям, обучатся ремеслу, начнут добывать богатства честным, достойным путем.

Вряд ли наступят такие дни. Сейчас на каждые сто голов скота зарятся двести человек. Разве они утихомятся, пока не уничтожат друг друга?

¹ Абай приводит здесь неточные цифры, по итогам переписи населения 1897 года казахов, проживающих в областях, сопредельных с Российской империей, насчитывалось 4 млн. 84 тыс. (Я. Е. Володарский. Население России за 400 лет. XVI-XX вв. М., 1973, с.111).

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ПЯТОЕ

Хорошо бы дать казахским детям образование и вполне было бы достаточно научить их сначала хоть

тюркской грамоте. Но наша земля — Дар-аль-Харб¹, к тому же чтобы отдать детей учиться, надобно скопить богатство, необходимо знать персидский и арабский языки. Голодному ли сохранить ясность ума, радеть о чести, питать прилежание к учителю? Скудость достатков, межродовые раздоры способствуют развитию в людях таких дурных наклонностей, как воровство, насилие, стяжательство. Будет скот, значит брюхо будет сыто. А там появится и тяга к знаниям, ремеслу. Начнут люди подумывать как бы получить образование или хотя бы детей чему-нибудь научить.

Нужно учиться русской грамоте. Духовные богатства, знания, искусство и другие несметные тайны хранит в себе русский язык. Чтобы избежать пороков русских, перенять их достижения, надо изучить их язык, постичь их науку. Потому что русские, узнав иные языки, приобщаясь к мировой культуре, стали такими, какие они есть. Русский язык откроет нам глаза на мир. Изучив язык и культуру других народов, человек становится равным среди них, не унижается никчемными просьбами. Просвещение полезно и для религии.

Тот, кто живет раболепствуя, готов продать мать с отцом, родных и близких, веру и совесть ради милостивого похлопывания по плечу. Иной не смотрит на то, что зад оголился, ему лишь бы заслужить одобрительную улыбку чиновника.

Русская наука, культура — ключ к мировым сокровищницам. Владеющему этим ключом все другое достанется без особых усилий.

Казахи, обучающие детей в русских школах, пытаются использовать их грамотность как знак превосходства в распрах с сородичами. Избегай этих намерений. Стремись научить детей честным и разумным трудом добывать свой хлеб. пусть другие последуют доброму примеру, тогда мы не будем терпеть произвол вельмож-

¹ Дар-аль-Харб (араб.) — территория, где не господствует мусульманский религиозный закон.

начающих русских, коль у них нет единого для всех закона. Нужно учиться, чтобы узнать то, что знают другие народы, чтобы стать равными среди них, чтобы стать защитой и опорой для своего народа. Пока из той молодежи, что получила русское образование, не вышло выдающихся личностей. Потому что родители и родственники портят их, сбивают с праведного пути, и тем не менее они намного лучше тех, кто не получил никакого образования. Жаль только, что всей их образованности хватает лишь на то, чтобы растолковывать чужие слова. Состоятельные люди редко отдают своих детей в учение, они скорее всего отдадут детей бедняков на поругание и унижение русским учителям. Чему они могут научиться, эти несчастные?

Ссорясь с родственниками, некоторые восклицают: “Чем терпеть ваши обиды, отдам сына в солдаты, а сам отращу волосы и бороду!”. Не боятся такие люди ни божьей кары, ни людского позора. Чего может достичь отпрыск такого человека, если даже и получит образование? Да и многое ли даст ему это образование? Далеко ли уйдет он от других? Учатся абы как: пришел, посидел, ушел. Никакого стремления, никакого усердия. Отец с трудом соглашается отдать ребенка в учение, когда кто-то другой берет на себя все расходы. Разве он согласится расстаться с добром ради обучения ребенка?

Мой тебе совет, можешь не женить сына, не оставлять ему богатых сокровищ, но обязательно дай ему русское образование, если даже придется расстаться тебе со всем нажитым добром. Этот путь стоит любых жертв.

Бога почитай, людей стыдись! Если хочешь, чтобы сын твой стал человеком, отдай его в учение! Не жалея добра!

Останется он необразованным негодяем, кому от этого польза? Станет ли он утешением для тебя? Будет ли счастлив сам? Облагодетельствует ли свой народ?

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ШЕСТОЕ

Казах бывает рад до безумия, когда его скакун на состязаниях приходит первым, борец, выставленный им, побеждает в поединке, борзая или ловчий сокол отличается на охоте. Не знаю, бывает ли в его жизни большая радость? Пожалуй, нет!

Но что за удовольствие находит он в том, что одно животное превосходит другое в ловкости и быстроте или в том, как один человек повергает наземь другого? Ведь не он опередил и даже не сын его поборол кого-то? А оттого все, что у казаха нет большего врага, чем другой казах. Бурно восторгаясь по ничтожнейшему поводу, один старается своей радостью досадить другому, породить в нем зависть.

Известно, вызывать в людях зависть намеренно - значит нарушить шариат, повредить своим делам, противиться здравому рассудку. Что за утешение приносит им чужая злоба. Почему это доставляет им удовольствие? И почему те, другие, огорчаются их успехам, чувствуют себя чуть ли не униженными?

Кровных скакунов заводят то в одном, то в другом ауле, ловчая птица, хорошая собака оказываются в руках то одного, то другого. И силачи не все родом из одного аула. Все эти достижения не являются плодом творения человеческих рук. Однажды опередивший, однажды осиливший не остаются быстрее и сильнее навсегда. Так почему люди, зная об этом, досадают так, как если бы обнаружили их собственные черные замыслы или постыдные дела? Огорчаются, словно их с землей сровняли?

Нетрудно догадаться: народ-невежда радуется всякому пустяку, не стоящему внимания. Радуясь, он теряет рассудок, хмелеет, не помнит, что говорит и творит. Стыдится не того, чего надобно стыдиться, и, совершив дело неприглядное, не покраснеет.

Вот они, признаки невежества и безрассудства. Скажи ему об этом, будет слушать и поддакивать: "Да-да, все

верно". Но не вздумай поверить его словам, он - один из тех, многих. Видя глазами, понимая умом, он, словно безвольное животное, не в силах отказаться от порочного. И никому не под силу обуздать, переубедить, образумить его. Взяв за правило дурные проступки, уже никогда не отречется он от них. Только великий страх или смерть способны разлучить его с вредной привычкой.

Не встретит человека, который, признав свою неправоту, пытался бы обуздать себя.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ СЕДЬМОЕ

Это слова Сократа, сказанные им ученому, одному из своих учеников Аристодему о служении всемогущему Создателю. Аристодем часто подсмеивался над верующими.

- Эй, Аристодем, как ты думаешь, есть на свете люди, творения которых были бы достойны восхищения?

- Их множество, учитель, - ответил тот.

- Назови хотя бы одного из них.

- Меня восхищают поэзия Гомера, трагедии Софокла, умение иных перевоплощаться в чужие образы, также я восхищаюсь живописью Зевксиса, - Аристодем назвал еще несколько известных имен.

- Кто по-твоему достоин большего восхищения, тот, кто создаёт безжизненное изображение человека или Всевышний, сотворивший человека с его разумом и живой душой?

- Достоин последний. Но только в том случае, если его творения созданы силой разума, а не волей случая.

- В мире много полезных вещей. Польза одних очевидна, о назначении других нельзя судить по внешнему виду. Как ты думаешь, какие из них сотворены силой разума, какие случайно?

- Разумеется, вещи, польза которых очевидна, - творения разума.

- Хорошо. Всевышний, создавая человека, наделил

его пятью органами чувств, зная об их необходимости человеку. Он дал глаза, чтоб видеть, без них мы не могли бы наслаждаться красотами мира. Чтоб можно было открывать и закрывать глаза, даны веки, чтоб уберечь их от ветра и сора, даны ресницы, чтоб отвести от глаз пот, стекающий со лба, даны брови.

Не будь у нас ушей, мы не могли бы слышать ни грохота, ни нежных звуков, не смогли бы наслаждаться пением и музыкой. Не имей мы носа, не могли бы различить запахов, нас не тянуло бы к ароматам, не отвращало бы от зловоний. Не имея языка и нёба, не отличали бы сладкое от горького, мягкое от жесткого.

Разве все это не на пользу сотворено?

Наши глаза и нос расположены близко ко рту, чтобы мы могли видеть и обонять запах того, что едим. Другие необходимые нам, но вызывающие брезгливость, отверстия находятся далеко от благородных органов, расположенных на голове.

Разве это не свидетельствует о том, что Бог создавал нас обдуманно?

Подумав, Аристодем признал, что Создатель поистине всемогущ и создавал свои творения с огромной любовью.

- Тогда скажи мне, все живое, что создано, питает нежную любовь к своему детенышу, все живое ненавидит смерть, старается прожить как можно дольше, заботится о продлении жизни. Все создано для жизни и продолжения ее. Разве не из любви Бог создал их любящими, созидающими жизнь?

- Эй, Аристодем, - продолжал Сократ, - как ты можешь думать, что кроме тебя, человека, никто не обладает разумом? Разве не напоминает человеческое тело крупницу земли, по которой он ходит? Разве влага твоего тела не капля всей земной влаги? Откуда у тебя разум? Откуда бы он ни был, только благодаря душе, данной тебе, ты стал вместилищем столь высокого разума. Ты только видишь совершенство, цельность и гармонию закона, по которому создана природа,

видишь, поражаешься, но не охватить тебе сознанием того, что видишь.

Как ты думаешь после этого, природа - бесцельное порождение случая или создание творца - обладателя неизмеримого разума? Если не волей разума, то силой нерушимой и прекрасной закономерности, соизмерившей благоразумие и назначение всего созданного, объясняется тайна, которая не подвластна человеческому сознанию.

- Верно все, что ты говорил, - ответил ученик, - ясно, что Создатель обладает поистине великим разумом. Я не оспариваю его всемогущества. Но не перестаю удивляться тому, что всемогущий Создатель нуждается в моих молитвах.

- Аристокдем! Ты ошибаешься. Если существует кто-то, кто печется о твоём благополучии, - ты в долгу перед ним. Неужели ты нуждаешься в объяснении такой простой истины?

- Откуда мне знать, заботится он обо мне или нет?

- Тогда посмотри на всех животных и посмотри на себя. Разве мы одинаково воспринимаем действительность? Человек способен думать о своем прошлом, настоящем и будущем. Животное же смутно помнит свое прошлое и настоящее, а о будущем и не помышляет. Сравни внешний облик человека и животного. Человек стоит прямо, на двух ногах, чтобы зреть окружающее. Он способен подчинить своей воле любое животное. Животные же надеются только на свои ноги, на свои крылья, не умеют подчинить себе своих собратьев. Создай Бог человека таким же беспомощным, как животные, тот бы ни на что не годился. Человек сотворен владыкой всего живого на земле. Будь у животных человеческий разум, вряд ли их внешний облик соответствовал бы способности трудиться, учить других красноречию и добродетели. Подумай, разве бык способен построить город, изготовить инструменты, оказаться искусным мастером? То, что Бог наделил человека высоким разумом и поместил этот разум в столь совершенное, гармонически сочетающееся в себе духовную мощь и нравственную красоту тело,

доказательство того, что Бог создал человека, заботясь о нем. Разве после этого человечество не обязано поклоняться Богу?

Так закончил учитель беседу.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ВОСЬМОЕ

Мусульмане! Существуют на свете богатые и бедные, здоровые и хворые, разумные и глупые, добрые и злые. Если кто спросит, отчего это так, вы ответите - такова воля Аллаха.

Но случается, Аллах вознаграждает богатством всеми презираемого лодыря, а другой, поклоняясь Богу, честно трудится и все-таки живет в нужде, кое-как питает жену и детей. Безобидный тихий человек часто болен и немощен, а какой-нибудь мошенник и вор наделен дюжим здоровьем. У одних и тех же родителей один из детей рождается умным, другой глупым. Аллах призывает всех быть добродетельными, жить честно. Готовя праведным место в раю, грешникам муки ада, одних он направляет по верному пути, других по ложному. Разве это не противоречит божьему милосердию, его справедливости? И люди, и все их имущество принадлежат Аллаху. Он обращается со своей собственностью так, как ему заблагорассудится.

Как нам понять его деяния?

Твердить, что Создатель безгрешен, значит, признав его несовершенства и погрешности, продолжать молчать об этом из страха? В таком случае чего может добиться смертный своими стараниями и усилиями? Все творится по воле Создателя. Людям не в чем винить друг друга. Разве творя добро и зло, они не исполняют волю Господа?

Разумный человек должен знать, долг верующего - творить добро, правое дело не может бояться испытания разумом. Если не дать свободу разуму, то как быть с истиной: "Да познает меня обладающий разумом"? Если

существует в нашей религии изъян, то как запретить разумному думать о нем? На чем бы основывалась религия, не будь разума? Чего стоит добро, творимое без веры? Нет, ты должен понять и поверить в то, что добро и зло созданы Богом, но не он творит их; Бог создал богатство и бедность, но не он сделал людей богатыми и бедными; Бог создал болезни, но не он заставляет людей страдать от них. Иначе, все - тлен.

СЛОВО ДВАДЦАТЬ ДЕВЯТОЕ

Есть среди казахских пословиц заслужившие внимания, но есть и такие, которые не несут в себе ничего божеского либо человеческого.

Говорят: “Если живешь в нужде, забудь о стыде”. Да будет проклята жизнь, не ведающая стыда! Если же это добрый совет не брезговать любой тяжелой работой, будучи в услужении, то в таком труде нет ничего постыдного. Заработать свой хлеб честно, вместо того чтобы перебиваться милостыней или прозябать в безделии - удел совестливого человека.

“Ловкий может и снег зажечь”, “Умелой просьбой можно все выпросить” - вот они, Богом проклятые слова! Чем жить, уповая на ловкость и вымаливая крохи с чужого стола, не лучше ли брать богатства у земли, трудясь в поте лица?

“Если безвестно имя твое, подожги поле”. Какая необходимость в дурной славе?

“Лучше один день быть бурой¹, чем сто - выхолощенным верблюдом”. На что нужна жизнь одного дня, проведенная в безумствах, приносящих только опустошение?

“При виде золота и ангел сходит с праведного пути”. Да быть им жертвой на пути ангела! Зачем ангелу золото? Сказав это, люди оправдывают свою же алчность.

¹ Верблюд - производитель.

“Богатая казна милее отца с матерью, собственная жизнь дороже золотого дворца”. Какую цену можно дать за жизнь того негодяя, которому казна кажется милее отца с матерью? Только человек, лишенный ума и чести, может променять отца с матерью на золото. Родители наживают добро, заботясь о благе детей, и тот, кто равняет родителей с казней, совершает богопротивное дело.

Нужно быть осторожными, повторяя пословицы, порожденные ханжеством и недомыслием.

СЛОВО ТРИДЦАТОЕ

Бытуют у нас так называемые “болтливые хвостуны”, на сорока из них не уедешь дальше аула. На что они годятся? Кому какая польза от них? Нет у них ни здравого ума, ни самолюбия, ни широты взглядов, ни глубокого мышления, не отличаются они ни силой, ни доблестью, ни человечностью, ни совестливостью.

Бросит иной из них небрежно через плечо: “Ах, оставьте! Кто кого лучше? Чья голова, думаете, приторочена к чужому седлу? Разве он кладет мясо в мой котел или дает мне дойный скот?”

Или вскинется с отчаянной решимостью: “Мне ли жизнь свою щадить? Да чего она стоит? Ради благородного дела готов хоть под пули, хоть в ссылку. Все одно смерти не миновать!”

Встречался вам когда-нибудь казах, действующий в соответствии с подобными словами? Я не видел среди них смирившихся перед властью смерти, но ведь они никогда не выкажут и страха перед ней. При случае любой из них с жертвенной готовностью рассечет себе горло ладонью: “Да быть мне зарезанным на месте!”

Когда б эти слова были искренни, их хозяин мог бы сразить нас если не умом, так неслыханной храбростью. Но как нам назвать того, чья угроза рассчитана на трусов, от страха готовых забраться в любую щель при серьезных стычках? Если это всего-навсего напускная

отвага, с помощью которой он добивается признания малодушных: “Уж больно страшен гнев этого кафира!”.

Бог мой! Будь он прекрасен душой, щедр и бескорыстен, смел и верен слову, разве не угадывались бы эти достоинства по одному его виду?!

А этот один из тех нечестивцев, о которых говорят: “Бесстыжему лицу и челюсти неумемные даны”.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ПЕРВОЕ

Существует четыре причины, способствующие восприятию и запоминанию услышанного:

во-первых, нужно утвердиться духовно и быть непреклонным;

во-вторых, слушать советы умных людей со вниманием и открытым сердцем, с готовностью и желанием уяснить смысл сказанного;

в-третьих, вдумчиво, неоднократно повторять про себя эти слова и закреплять их в памяти;

в-четвертых, следует избегать вредных свойств ума, если даже придется подвергнуться искушениям этими силами, не поддаваться им.

Вредные свойства ума: беспечность, равнодушие, склонность к беспричинному веселью, тяга к мрачным раздумьям и губительным страстям. Вот эти четыре порока способны разрушить и ум, и талант.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ВТОРОЕ

Тем, кто стремится усвоить науку, необходимо знать условия, без которых невозможно достичь цели.

Во-первых, обретая знания, не ставь себе задачи получить через них какую-нибудь выгоду. Чтобы заняться наукой, прежде всего нужно полюбить ее, иметь стремление к ней. Если ты ценишь знания как высшее благо, каждое открытие новых истин принесет твоей душе покой и удовлетворение. Крепко запоминай то, что

ново для тебя, тогда появится стремление к поискам, любовь к науке, память хорошо усвоит и запечатлеет в себе то, что ты видел и слышал.

Если же мысли твои заняты другим, а науку ты ищешь из жажды накопительства, твое отношение к знаниям будет таким же, как отношение мачехи к пасынку. Когда душа и мысли поистине благосклонны к науке, она и сама становится благосклонной - легко дается. С половинчатой благосклонностью она и воспринимается половинчато.

Во-вторых, изучая науки, ставь перед собой ясные и благородные цели, не стремись приобрести знания для того, чтобы иметь возможность спорить с другими. В разумных пределах споры помогают обрести твердость в убеждениях, но чрезмерное увлечение ими только портит человека. Потому что охотники до словесной перебранки чаще всего затевают споры не для выяснения истины, а чтоб блеснуть своими знаниями, одержать верх над другими. Такие споры рождают зависть, они не прибавляют человечности, не служат науке, напротив - сбивают людей с толку. Это - занятие смутьянов. Тот, кто сбивает с праведного пути сотни людей, не стоит мизинца того, кто возвратил на путь истины хотя бы одного человека!

Да, споры - один из путей науки, но тот, кто втягивается в них, рискует стать самодовольным спесивцем, завистливым сплетником. Такому человеку в спорах не чужды и ложь, и злословие, и брань, унижающие человеческое достоинство.

В-третьих, если ты добился истины, не отступай от нее даже под страхом смерти. Если твои знания не способны убедить тебя, не думай, что кто-то другой оценит их. Если ты сам не ценишь своих знаний, как ждать признания других?

В-четвертых, существуют два орудия, способствующие приумножению знаний. Одно из них - мулахаза¹, и другое - мухафаза². Эти способности должны находиться в

¹ Мулахаза (араб.) - тонкое искусство ведения полемики.

² Мухафаза (араб.) - твердость в отстаивании своих позиций.

непрестанном совершенствовании. Не усилив их в себе, не умножить знаний.

В-пятых, в девятнадцатом Слове сказано о четырех губительных недостатках ума, среди них тот, что называется б е с п е ч н о с т ь ю , п р а з д н о с т ь ю ума. Душа моя, заклинаю, остерегайся этого зла! Оно губительно и для Бога, и для человека, и для разума, и для чести. Оно - враг всему! Но там, где жива совесть, этому недостатку нет места.

В-шестых, сосуд, хранящий ум и знания, - характер человека. Воспитывай свой характер! Предавшись зависти, легкодумию, то и дело попадая под влияние чужих речей и сиюминутных увлечений, можешь утратить твердость характера. Не будет пользы от учения, если нет надежного хранилища для знаний.

Для того, чтобы достигнуть намеченной цели и быть верным своему долгу, в характере человека должны быть постоянство, решимость, сильная воля, способные сберечь трезвость рассудка и чистоту совести.

Все должно служить делу разума и чести.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ТРЕТЬЕ

Хочешь быть богатым - учись ремеслу. Богатство со временем иссякает, а умение - нет. Тот, кто продает плоды своего ремесла без обмана, в народе считается святым. Но тех, кому Бог даровал хоть какое-нибудь ремесло, не минуют и пороки.

Во-первых, они не ищут на стороне лучших мастеров, чтобы перенять их опыт, и не стремятся достичь большего мастерства. Довольствуясь тем малым, что имеют, считают, что этого вполне достаточно, и предаются лени.

Во-вторых, нужно трудиться неустанно. А им стоит приобрести два-три поголовья скота, как они начинают вообразить себя утопающими в благополучии, начинают бездельничать, чваниться, дело свое делают спустя рукава.

В-третьих, стоит кому-нибудь обратиться к ним с

просьбой: “ты мастер, братец, ты щедр” или “что тебе стоит сделать для меня то-то и то-то”, как они начинают думать с самодовольством, что дожили до дней, когда люди начали обращаться к ним с просьбами. Возгордясь, поддавшись лести, они теряют свое драгоценное время, дают повод торжеству лукавого льстеца.

В-четвертых, такие люди домогаются приятельских отношений, с кем бы то ни было. Достаточно пройдохе подарить им какую-нибудь мелочь, пообещать помочь, назвать другом, они и рады, что оказались нужны кому-то, что годятся в друзья. Тут-то и сказываются их наивность, незнание жизни. Доверившись лживому языку, безумно радуясь приветствию мнимого друга, они стараются сделать для него все, если ему чего-то не хватает, делятся с ним собственным добром, забывают о еде, одежде, о своих заботах и обязанностях, когда поджигает нужда, бегают, выпрашивая займы. Угождая другим, тратят без пользы время, остаются без доходов, втягиваются в раздоры из-за долгов, теряют свой человеческий облик, живут в нищете и беславии.

Почему так происходит? Порой люди, способные провести кого угодно, сами легко оказываются обманутыми.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ЧЕТВЕРТОЕ

Все знают, что люди смертны, что смерть приходит не только за старыми, и взяв кого-то, она никогда не возвращает его. Казах верит в это поневоле, а не потому что доходит до этой истины путем глубокого размышления.

Казахи твердят, что верят тому, что есть Бог, который спросит после смерти за все, за добро отплатится добром и накажет за зло, что наказание и награда Его отличаются от мирских, воздаяния Его бесконечно щедры, а кара неизмеримо жестока. А мне не верится в их слова. Потому что они не веруют искренне и осознанно. Поверь они в это, творили бы добро соответственно своей вере и не знали бы печали. Разве возможно убедить

их в чем-то другом, когда даже в эти истины они веруют смутно? Каким путем исправить их? Можно ли назвать их истинными мусульманами?

Тот, кто хочет избежать мучений на этом и на том свете, должен помнить: не бывает в душе одновременно двух радостей, двух страстей, двух противоречий и двух горестей. Это невозможно. Тот, для кого земные радости и земные печали выше забот и радостей потустороннего мира, не мусульманин.

Насколько казах мусульманин — судите теперь сами. Если бы встретились ему две вещи, одна из которых предназначена для потусторонней жизни, вторая — для земной, и предстояло бы ему выбрать что-то одно, казах не упустил бы случая выбрать вторую, полагая, что приобретет первую в другой раз, а если не будет случая, Аллах великодушно простит его за выбор. Перед судом смерти этот человек будет клясться, что не променял благо потустороннего мира на земные радости. Как ему верить после этого?

Человек человеку друг. Потому что все в жизни — рождение, воспитание, чувство сытости, голода, печали, горя, форма человеческого тела, путь, которым являешься на свет и которым уходишь из него, — все у всех одинаково; и в другом мире — смерть, погребение, тление, допрос на Страшном суде — все общее. Как знать, проживешь ты еще пять дней или нет? Все люди гостят друг у друга, сам человек — гость в этой жизни, так стоит ли злословить, враждовать из-за богатства, завидовать чужому счастью, коситься друг на друга из-за пустяков?

Преклоняться не перед Богом, а перед человеком, молить не о благословении своего труда, а о том, чтобы добро для тебя было отнято у других, разве с подобной просьбой следует обращаться к Аллаху? Разве создатель может ради одного унижать и обездоливать другого?

Не имея ни здравого ума, ни образования, не умея связать двух слов, упрямо настаивать на своем, тягаться с мудрыми. — разве это достойно звания человека?

И что это за человек?..

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ПЯТОЕ

Призвав к Суду ходжей, суфи, мулл, жомартов¹ и сеидов, Всевышний строго спросит с них. Поставит отдельно тех, кто был ходжой, суфием, муллою, жомартом и сеидом, но служил и был благотворителем при жизни лишь ради того, чтобы жить в почете и пользоваться всеми благами. И поставит отдельно тех, кто служил ради служения Аллаху, старался быть угодным ему.

И скажет тем, кто возносил ему хвалу из корысти: “Вы при жизни служили ради того, чтобы к вам обращались уважительно - софеке, ходжеке, молдеке, мырзеке. Здесь этого не будет. Ваша счастливая жизнь кончилась, кончилась ваша власть над людьми. Здесь вы не то что почитаемы будете, а наоборот, спросится с вас за все. За все придется отвечать! Я дал вам жизнь, наделил богатством. Вы же использовали это для наживы, обманывали людей, прикрываясь заботой о потустороннем мире”.

Тем же, кто старался честно служить, он скажет: “Вы жизнью своей и всеми делами старались угодить мне. Я доволен вами. Для вас мной уготовано место почетное, проходите же! Возможно, здесь вы встретите друзей и тех, кому делали добро, или тех, кто содействовал вашим добрым намерениям. Радуйтесь же!”

¹ Ж о м а р т - щедрый, занимающийся благотворительностью.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ШЕСТОЕ

В Хадисе¹ нашим Пророком, да благословит Аллах его имя, сказано: “У кого нет стыда, у того нет и веры”. В народной пословице говорится то же самое: «У кого есть стыд, у того есть иман». Становится очевидным: стыд - есть неотъемлемая часть имана. Но что такое стыд?

Существует стыд, порожденный невежеством. Это схоже с застенчивостью ребенка, который стыдится

¹ Х а д и с - предания

вымолвить слово или подойти к незнакомому человеку, хотя никакой вины его ни перед кем нет. Не имея вины перед шариатом, перед собственной совестью, стыдиться того, чего не следует стыдиться - верный признак глупости и низкородности.

Истинный стыд тот, который испытывают, совершив поступок, противный законом шариата, совести, человеческому достоинству. Такой стыд бывает двух видов.

Один из них - когда стыдишься не за себя, а за провинность другого. Стыдишься, потому что страдаешь человеку, и думаешь: «Япырай, что стало с этим человеком? Почему он вдруг поступил так недостойно?» — краснеешь за него.

Другой стыд вызван своей совестью, собственной провинностью перед шариатом, перед своей совестью и человечностью, допущенной по ошибке или случайному инстинкту. Может, никто кроме тебя и не знает о твоей провинности, но твой разум и естество терзаются, наказывают себя. Ты не находишь себе места, не можешь смотреть людям в глаза, мучаешься.

Люди, способные переживать такой стыд, отказываются от еды, теряют сон, случается, что в отчаянии они кончают жизнь самоубийством. Стыд - это человеческое достоинство, заставляющее изнутри признать свою вину и вынести себе наказание. В такие часы и мысли в голову не идут, и слова как будто теряются. Некогда утереть слезы из глаз и влагу из носа. Человек уподобляется жалкому псу. Он не только не может смотреть людям в глаза, но и вообще ничего не видит. Тот, кто знает о таких терзаниях, но вместо того, чтобы великодушно простить виновного, усиливает его страдания, лишен человечности и милосердия.

Люди, которых я вижу сейчас, не стыдятся ничего и не умеют краснеть. «Я же признал свою вину, чего еще?» - говорят они. Или оправдываются: «Ладно, я опозорился, но ведь и ты так поступаешь?» Или говорят: «Вот такой-то и такой-то сделали то-то и то-то, но ходят по земле, как ни в чем не бывало. Я же, по сравнению с ними можно сказать,

ничего плохого не совершил. К тому же у меня была причина так поступить". Вместо того чтобы устыдиться содеянного, они обеляют себя.

Как нам назвать такого, человеком стыдливым или не ведающим стыда? Назвать стыдливым не позволяют Хадис и слова, сказанные мудрыми...

Как нам понять, есть у этих людей и м а н или нет его?!

СЛОВО ТРИДЦАТЬ СЕДЬМОЕ

1. О достоинствах человека суди по тому, как он начал дело, а не по тому, как ему удалось завершить его.

2. Как ни прекрасна мысль, пройдя через человеческие уста, она тускнеет.

3. Сказав мудрые слова самонадеянному невежде, порой обретаешь утешение, но чаще всего от них не остается и следа.

4. Твори благо разумному, глупого оно только портит.

5. Сын своего отца для других - враг. Сын человеческий - твой брат.

6. Достойный, попросив многого, довольствуется малым, ничтожный просит много, но останется недовольным, если дашь больше, чем он просит.

7. Тот, кто трудится для своего блага, уподобляется животному, которое пасется только для себя; того, кто трудится, выполняя человеческий долг, всевышний метит своей любовью.

8. Кто отравил Сократа, кто спалил Жанну д'Арк, кто казнил Гайсу, кто закопал нашего пророка в останках верблюда? - Толпа. Толпа безрассудна. Сумей направить ее на путь истины.

9. Человек - дитя своего времени. Если он плох, в том виноваты и его современники.

10. Будь в моих руках власть, я бы отрезал язык тому, кто твердит, будто человек неисправим.

11. Остаться одиноким - все равно что умереть. Все

беды падут на голову одинокого. В мире много порочного, но и утешение, и веселье существуют в нем же. Кто с достоинством выдержит первое? Кто устоит во втором?

12. Кому из нас не приходилось бывать в беде? Теряет надежду только слабый. Верно, что в мире нет ничего неизменного, но ведь и зло не вечно. Разве после суровой зимы не приходит полноводная цветущая весна?

13. Если некто молчит в гневе, значит всю силу гнева он затаил в себе. Извергающий черную брань - обычно хвастун или трус.

14. Успех и счастье опьяняют человека. И только один из тысячи умеет сохранить хладнокровие и разум.

15. Если хочешь, чтоб дела твои ладилась, берись за них разумно.

16. Высокая должность - все равно что высокая скала. На нее и неторопливая змея вползет, и быстрокрылый сокол взмоет. Недоброжелатели начинают хвалить тех, кто еще не достиг вершины, а эти, легковверные, радуются их словам.

17. Мир - океан, время - веяние ветра, ранние волны - старшие братья, поздние волны - младшие братья. Поколения сменяются чредой, а кажется - незыблем их покой.

18. Простолудин, прославившийся умом - выше царя, вознесенного удачливой судьбой. Юноша, продающий свой труд, достойнее старца, торгующего своей бородой.

19. Сытый попрошайка - дьявол во плоти, ленивый суфи - лицемер.

20. Плохой друг - все равно что тень, когда солнце над головой, от нее не избавиться, когда тучи сгущаются, ее не сыщешь.

21. Будь откровенен с тем, кто одинок, поддерживай хорошие отношения с теми, у кого много друзей. Будь осторожен с беспечным и стань опорой обездоленному.

22. Бесплезны и бесплодны: бессильный гнев, любовь без верности, учитель без ученика.

23. Пока ты добиваешься счастья, добра тебе желают все, но как только ты достигаешь цели, твой доброжелатель - лишь ты сам.

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ВОСЬМОЕ

ети мои, утешение сердца моего! Вот написал несколько слов о человеческих деяниях и завещаю написанное вам, как память. Прочтите со вниманием, вникните в суть этих слов, и ваши сердца преисполнятся любовью. Любовь человека неотделима от его разума, человечности, знаний. Исходной, изначальной причиной этих свойств являются совершенства, которые даются человеку от рождения - крепкое здоровье, прекрасная внешность, все остальное зависит от благородства отца и матери, от мудрых наставников и добрых друзей. Устремленность и понятливость порождаются любовью. А разум, человечность и знания будят в человеке интерес к науке.

Ребенок по доброй воле не тянется с ранних лет к учебе. Приходится его принуждать или привлекать до тех пор, пока у него не возникнет жажда знаний. Ребенка, имеющего стремление к знаниям, можно считать человеком, можно питать надежду на то, что он будет стре-

миться познать Бога, понять себя и окружающий мир, что он научится приобретать добро, не поступаясь честью, и будет избегать зла. Иначе ему суждено пребывать в невежестве, в лучшем случае получит он весьма поверхностные знания. Скверно, что многие родители, дурно воспитавшие своих детей, затем отдают их на попечение мулл, ибо пользы от этой учебы нет. Развращенные сызмальства дети не могут иметь интереса к знаниям, религии, почтения к своим наставникам. Не получится из них полноценных людей, добросовестных мулл, истинных мусульман. Самое сложное - воспитать в них человечность. Потому что Аллах - это путь истины, а искренность и правдивость - враги зла. Разве друг явится на приглашение, посланное через врага? Не добиться истины, если в душе нет любви к ней. Человеческие знания добываются любовью к истине, жаждой открытия для себя природы и сути вещей. Это не божие всезнание, любознательность и стремление к наукам дают человеку знания лишь соразмерные его рассудку.

Но прежде всего надобно возлюбить Аллаха. Известно, что Наука - один из ликов Всевышнего, потому и любовь к Науке - признак человечности и искренности. Не достигнуть вершин Науки, занимаясь ею для стяжательства, достижения корыстных, низменных целей. Пусть богатство, всеобщее уважение и слава сами найдут человека, только тогда они смогут стать достойным украшением его. А преклонение перед ними принижает человека, независимо от того, добьется он успеха или нет.

Если ты обрел любовь к истине, желание учиться - найди в себе внимательный слух и искреннее прилежание. Исповедующие ислам прежде всего должны знать, в чем заключается истина имана, ибо иман - это не слепое поклонение. Скажем, поверили мы в Бога, в то, что слова Корана - изъявление его воли, что Мухаммед Мустафа, да будет благословенно его имя, является посланником его. Что нам дает такая вера? Ты веруешь в Бога ради него или ради своего спасения? Аллах велик и он не пострадает от твоего неверия. Если ты

утверждаешь, что вера твоя необходима тебе самому, хорошо, значит, ты веруешь. Но если это - вера ради веры, пользы от нее тебе не будет. Твоя вера окажется поистине праведной, принесет пользу, когда ты сам этого жаждешь. Нужно знать, какими усилиями достигается осознанная, разумная вера...

Ты сказал, что веришь в Бога, в его лики и имена. Тогда ты должен знать его имена, понять величие сущности каждого из восьми его ликов, назвавшись мусульманином, почитать себя рабом Всевышнего и стараться подчинить свои помыслы его воле. Не тверди невежественно, что невозможно уподобиться Богу. Действительно, нельзя в точности воспроизвести творения Всевышнего. Но подражай во всем делам его, следуй указанным им путем. Вот светлейшие лики Аллаха: Жизнь, Наука, Могущество, Зоркость, Чуткость, Желание, Слово, Созидание.

Создатель наделил человека подобными качествами, но не в таком абсолютном совершенстве, каковым он сам ими обладает.

Можем ли мы называться мусульманами, направляя данные нам, пускай мизерные, но все же способности не по назначению, не употребляя их в угоду Всевышнему? Нужно знать, каким образом уподобить свои действия восьми величайшим качествам Аллаха, ибо природа Аллаха такова, что не нуждается в нашем описании, этого требует наш разум, нуждающийся в ясности представления Бога в восьми упомянутых ликах. Не зная их, нам не составить представления о Всевышнем. Поскольку мы знаем Аллаха по мере его проявлений, познать его окончательно не дано никому. Даже мудрейшим из мудрых не разобратся в его деяниях, не то чтобы постичь внутреннюю сущность его природы. Аллах всемогущ, наши возможности ограничены. Измерить конечным бесконечное - невозможно. Стараясь закрепить в сознании понятия о нем, мы твердим: Аллах есть, Аллах един. Но самое понятие "есть", "един" не соответствует непостижимой сущности Аллаха, ибо любое возможное в дей-

ствительности явление не минует измерения “един”. Применимо оно ко всему мирозданию, которое находится во владении Аллаха, о чем поведано нам в Писаниях, где также упоминается восемь неизменных ликов и девяносто девять благодных имен Аллаха, выражающих неповторимый образ и действия его.

Я же хочу повести речь о четырех ликах - первые из них - Наука и Могущество, остальные являются неотъемлемой составной частью, дополняющей и объясняющей сущность этих двух. Отмечу еще одно из шести ликов - Жизнь.

Мы говорим: Аллах есть, Аллах един, характеризуем и воспринимаем его, как Могущество Науки. Задумаемся, имеют ли реальную силу понятия “есть”, “един”, “могущество”, “наука”? Не приходится сомневаться в том, что могущество науки - реальная сила: где Жизнь там и Желание. А там, где Наука, Желание тоже неизбежно. Наука сама по себе ничего не дает. Все на свете приводится в движение Могуществом Всесильного. Одним из свойств, присущих Желанию, является Слово, то есть речь. Разве Слово может обойтись без буквенных знаков и голоса? Только слово Аллаха беззнаково и безголосно. Но коли есть потребность говорить, значит есть способность слышать сказанное и видеть зримое, не так ли? Аллах слышит и видит не так, как мы - ушами и глазами, что является господствующим преимуществом, то есть Могуществом Науки.

Следующий из его образов - Созидание, то есть претворение в жизнь. Если считать, что Созидание - один из ликов Аллаха - пребывает в непрерывном претворении, не освобождаясь от этого, не обособляясь, как Наука и Могущество, а находясь в подчинении и принуждении, это указывало бы на его бессилие и зависимость. А зависимость - не к лицу Аллаху. Созидание утверждает Могущество. Отсюда следует - благодаря Науке и Могуществу находят единение все восемь ликов Аллаха. Наука безмерна и совершенна. Могущество - всесильно и безупречно. О мастере судят по его делам.

Ни одному смертному не дано объять разумом - каким колоссальным трудом сотворено и какой могущественной силой собрано в единое целое все, что видим и ощущаем.

Если у земного существа разум является его властителем, а слуга служит ему во всех его деяниях, напрашивается вывод: не те ли свойства служат и Аллаху? Понятия Наука и Могущество должны восприниматься совместно - "Всезнающее Могущество", иначе одно из них окажется ведущим, другое ведомым. Что тоже противоречит учению Аллаха.

В таком случае может оказаться, что восемь ликов Аллаха, не сливаясь в единый образ, превратятся в разные и самостоятельные лики?

Все эти свойства исходят от одного Создателя, все вместе они олицетворяют единый и неповторимый образ Аллаха. Усматривать преднамеренность их соединения - для создания могущественного образа - было бы ошибкой.

Сила человека заключается в его разуме и знаниях. Могущество Всевышнего выражено в Науке и Милосердии. Хотя Милосердие не упоминается в числе восьми его ликов, оно поясняется смыслом следующих его имен: Всемиловитый, Милосердный, Сострадательный, Всепрощающий, Любящий, Защищающий, Покровительствующий, Благодетельный, Дарующий, Учтивый. Эти имена Аллаха подтверждают мои доводы. Логику моих изложений также подтверждает удивительная гармония сотворенного мироздания. Ведь все на свете создано так, что одно служит интересам другого. Неживые тела не чувствуют боли и служат пищей одушевленной твари; животные поддерживают жизнь разумных существ - людей; животные освобождены от ответа перед Страшным судом, а человек наделен разумом и властвует над всем. В том, что Бог создал человека способным держать ответ на Страшном суде, проявились его справедливость и любовь к человеку. Он создал образ человеческий отличным от форм червей, птиц, прочей живности, наделил человека лучшим сложением, поставил на две ноги, высоко распо-

ложил голову, чтобы он мог обозревать окружающий мир, чтобы он не пригибался и не брал пищу, как животное, дал ему две руки, которые служат голове; чтобы он мог наслаждаться ароматами, дал ему нос; чтобы он мог видеть употребляемую пищу, дал ему глаза; чтобы защитить их от опасностей, дал веки; ресницы даны, чтоб уберечь веки от трения; брови - чтобы отвести от глаз стекающий со лба пот; язык дан для того, чтобы люди могли общаться, понимать друг друга и трудиться сообща. Разве это не свидетельство любви к человеку? Если кто-то любит тебя, разве ты не обязан отвечать ему тем же?

Вдумайся: солнце испаряет влагу, превращает ее в тучи, которые, проливаясь на землю животворным дождем, дают жизнь семенам, травам и цветам, радующим человеческий глаз и сердце; созревают всевозможные плоды, сахарные тростники, поддерживающие жизнь на земле; реки стекаются в моря и озера, утоляют жажду животных и птиц, служат обиталищем для рыб. Земля одаривает человека хлебом, хлопком, коноплей, плодами и ягодами, хранит в себе ископаемые богатства; птицы дают человеку пух, мясо, яйца; животные - молоко и шкуру; вода - рыб, рыбы - икру, пчелы - мед и воск, черви - свой шелк. Производя эти богатства, никто и ничто на свете не скажет: "Это мое!" Все предназначено для блага человека. Фабрики и машины, созданные невероятным трудом, служат на радость и пользу человеку.

Разве это не проявление любви Всевышнего к человеку? Разве не долг человека отвечать любовью на любовь?

Чтобы человечество из-за своей ненасытности не истребило виды животных и не причинило ущерба последующим поколениям, Аллах заставил ту же человеческую жадность оберегать животных; звери и птицы надеются на свою силу, крепкие ноги, быстрые крылья; находят убежище в глубине вод, обитают в высоких скалах, хоронятся в лесах; все живое стремится к размножению и наделено инстинктом самосохранения и заботы о потом-

стве. Все создано не в расчете на то, чтобы животное, развиваясь, совершенствовалось до уровня человека, а с целью обеспечить человека неиссякаемым источником питания. Во всем мы находим проявление доброты и справедливости.

Мы не задумываемся над тем, что доброта и справедливость - есть условия шариата, считаясь мусульманами, мы должны были быть верными последователями Аллаха, но разве мы следуем ему неукоснительно? Разве для нас недостаточно этих ярких, подобных небесным светилам доказательств заботы Аллаха о человеке?

Нам нравится видеть благодеяния других. Но себя мы не обременяем лишней заботой о ближних. Разве это не грешно?

Кто допускает зло, не препятствуя ему, тот не может считаться истинным мусульманином. Или же он мусульманин наполовину.

Где тот праведный путь, указанный Всевышним? Этого многие не знают. Я не встречал мусульманина, который бы внял словам Пророка:

“Задумайся о деяниях Аллаха” или следовал бы молитве:

“Люби Аллаха, и он возлюбит тебя”.

“Твори людям добро, ибо Аллах любит творящих добро”.

“Верующие в Бога творят благие дела, им уготовано место в раю”.

Коран изобилует подобными аятами, но никто из нас не пыгается вникнуть в их суть, нет у нас ни желания, ни достаточных знаний для постижения этих истин.

“Есть люди, которые веруют в Аллаха, считают своим святым долгом творить людям добро, ибо знают, Аллах не любит злонамеренных”. Об этом свидетельствуют следующие слова пророка, да благословит его Аллах:

“Кто несправедлив, тот не имеет совести. Не имеющий совести, не имеет веры”.

Отсюда мы уясняем, что вера не может возникнуть сама по себе, она рождается справедливостью и благо-

нравием. Но справедливости и добродетели не добиться одними молитвами и слепым поклонением. Доказательства тут не требуются. Ты видишь мусульман, усердно молящихся и соблюдающих строгий пост, однако этого недостаточно.

Справедливость - мать всех благодеяний. Понятия совесть и честь исходят от справедливости. Справедливый человек непременно задумается и спросит себя: "Почему я одобряю добрые дела других, а сам не спешу принять в них участие?". Разве это не свидетельство его справедливости и честности? Разве это не начало благих дел? Но почему, заботясь о людях, он не проявляет такой же заботы о Создателе?

Стремление к благотворительности порождается умением довольствоваться малым. Не теряйте чувства справедливости, не уставайте творить добро. Без справедливости нет ни веры, ни человечности. Как учит Аллаяр суфи, один порок рождает сто других.

Понятия о Всевышнем сложились в нашем сознании как о Знающем, Милосердном, Справедливом. Если признаки Науки, Милосердия, Справедливости присутствуют в тебе, это означает, что ты имеешь стремление к знаниям, ты - истинный мусульманин и обладаешь высокой человечностью. Известно, что жауанмарт¹ воплощает в себе три таких качества, как правдивость, благонамеренность, разум. Правдивость олицетворяет Справедливость, благонамеренность - Милосердие, а Разум, как мы знаем, - одно из имен Науки. Этими свойствами, но в малой мере, наделен человек; долг его - довести их до совершенства, использовать на благо, помнить о них, беречь их в себе. Достичь этого можно, имея искренние желания и неустанно трудясь. Этими тремя качествами обладает Пророк, за ним - святые, ученые и истинные мусульмане; эти качества направлены на служение Всевышнему, проповедуются Пророком, и приняты святыми с любовью. Но их любви хватило только на то, чтобы

¹ Жауанмарт - благородство.

проявить заботу о загробной жизни. О мирских радостях они забыли или не брали их во внимание.

Ученые же думают и заботятся о земной жизни. Суждения святых и ученых - противоречивы, хотя они недалеко ушли друг от друга в своих убеждениях, хотя обе стороны рассуждают в пользу учения Аллаха. Но ведь любой спор должен закончиться удовлетворением?

Наука и Разум, как и человеческая природа, не терпят насилия над собой, им противны неискренность, они учат нас быть добрыми, искренними, благодетельными, что и есть М и л о с е р д и е.

Но я думаю, что и святые, и ученые ищут удовлетворения в спорах ради своего тщеславия.

Если бы человечество для своего усовершенствования избрало тарикат², путь, указанный святыми, мир бы пришел в запустение. Кто бы тогда пас скот, кто бы остановил врага, кто бы шил одежду, кто бы сеял хлеб, добывал богатства земных недр?

Разве отказавшись от благ, дарованных Всевышним, мы не рискуем оказаться неучтивыми, неблагоразумными и неблагодарными, впадая тем самым в тяжкий грех?!

Избравшим этот путь грозит полное исчезновение или они окажутся жертвами кафилов, самые невыдержанные из них бесславно сойдут с избранного ими пути.

Если этот путь предначертан лишь для половины мусульман, то напрашивается вопрос: разве существует половинчатая истина? Истина должна быть единой для всех. Разве может быть выборочная истина? Выборочная справедливость? В таком случае у народа не может быть и самой жизни. Ибо жизнь есть высшая истина. Без жизни не может быть совершенства.

Не все святые презрели земные блага. Известно, что трое приближенных пророка - хазрет Гусман, Габдурахман ибн Гауф, Сагид ибн Абдукас славились своими богатствами.

² Т а р и к а т - здесь направление в религии, исповедующее духовное самосовершенствование путем строгой воздержанности и полного смирения

Строгую воздержанность святых можно объяснить их неуверенностью в своей силе, опасением соблазниться мирскими радостями, что несомненно ослабило бы их веру. Или же это вызвано желанием отвлечь внимание людей от накопительства примером своей воздержанности, в расчете на то, что люди, видя их смирение, откажутся от пагубных увлечений, корыстных целей и изберут путь любви к благотворительности. Если это предпринято из самоотверженной любви к людям, то их жертвы неоправданны, путь их опасен и неверен. Добиться истины подобным путем могут только люди преданные своей вере, достигшие вершин науки, обладающие могуществом власти, редким мужеством, духовной непреклонностью. Собрать в одном человеке эти качества почти невозможно, или же их обладатель может оказаться непревзойденным мошенником.

Стремление отличиться, возвыситься над другими портит человеческую натуру. Невежда, объявивший о своем вступлении на путь тариката, тем самым признается в безнравственности.

Мыслитель и ученый - суть одно, но в познании обнаруживается их отличие. Признанная в миру внешняя наука преподносится нам в виде наставлений Наставники, достигшие наибольшего успеха в своих наставлениях, называются учеными.

Ничто не создано без причины, возможно, служители подобного учения одержимы жаждой постижения тайн могущества Аллаха, что никому не возбраняется, или они занялись наукой, такого склада из безграничной любви ко Всевышнему? Но уместно ли говорить именно о такой любви, коль человеку не дано познать самого Аллаха?

Только любовь, порожденную ясным пониманием, безмерной верой, чувством благодарности и признательности ко Всевышнему за тех существ, что сотворены им с любовью, сами наделены способностью любить и сострадать, можно назвать любовью ко Всевышнему.

И только те достойны звания ученого, кто стремится постичь Аллаха соразмерно своему рассудку, кто ищет

первопричину всех явлений и предметов. Они добиваются истины, справедливости, блага в интересах человечества, для них не существует в жизни радости и удовольствия, помимо их труда. Не будь этих мыслителей, идущих верным путем, наступило бы всеземное крушение. Эти истинные ученые являются костяком всех человеческих творений, их умами приводится в порядок все, что есть на земле. Их деятельность направлена на земное благоденствие, как говорится: земная жизнь - есть возделанная нива для жизни загробной.

Не всякий ученый - мудрец, но всякий мудрец - ученый.

Традиционная вера приобретаетс^я с помощью наставления ученых, но благодаря просвещению мудрых, она перерождается в истинную веру. Добиваются этого мудрецы, постигшие высший смысл мусульманства. Ученые же мирских наук не знают основ религии, хотя они добиваются истины и сумели раскрыть для себя тайны вселенной и человеческого бытия. Из семи условий шариата они способны признать лишь Аллаха, не могут отличить сторонников Аллаха от его противников. Пусть они не являются нашими духовными пастырями, но они заслуживают нашу признательность, ибо, как сказано Пророком в Хадисе, лучшими из людей считаются те, кто приносит пользу окружающим.

Эти люди не знают ни сна, ни покоя, ни развлечений, они находятся в неустанном поиске полезных для человечества открытий, они добыли электричество, подчинив человеку энергию молнии, научились держать связь друг с другом на огромных расстояниях, заставили огонь и воду выполнять колоссальную работу, непосильную тысячам людей, они совершенствуют человеческий разум, учат нас отличать добро от зла, несомненно, мы во многом обязаны им.

Теперешние муллы - противники ученых. Что свидетельствует о невежестве священнослужителей или о превратности их помыслов, ибо сказано: по природе своей человек тяготеет ко злу. Многие из их учеников, заучив

несколько молитв на арабском или персидском языках, считают, что могут участвовать в спорах, гордятся этим, и вместо пользы причиняют людям вред, сбивая их с пути громкими призывами и пустым бахвальством. Иные из них вредят не из злого умысла, а подчиняясь природному инстинкту. Отраднo видеть, когда кто-то из них, вняв правдивому слову, возвращается к совести. Разве назовешь совестливым того, кто препятствует правде? Самодовольство, тем более необоснованное самодовольство, портит человека. Если правда именуется еще истиной, а истина - есть Аллах, нужно не противиться ей, а постараться понять и рассудить справедливо. Подобное заблуждение чревато опасностью отчуждения от религии.

Когда великий Пророк, да благословенно будет его имя, сказал, что *“грядет день равный по своей продолжительности году”*, богословы спросили его: *“Сколько же будет молитв в тот день?”* И получили ответ: *“Об этом будут знать ученые того времени”*. Не хотел ли пророк этими словами дать понять, что вместе со временем будут меняться, обновляться и каноны религии?

В наши дни методы обучения в медресе безнадежно устарели, оказались не только бесполезными, но и вредными. В соответствии с этим в Турции уже открылись новые учебные заведения, где помимо богословия преподаются военная дисциплина и другие науки. Наша молодежь многие годы отдает пустой зубрежке в медресе, и оттуда выходят невежественные, неразумные, не приспособленные к труду люди, которые и в дальнейшем живут обманом да ложью. Учение мулл не приносит ничего, кроме вреда.

Красота мироздания облагораживает человеческий разум. Случается, что из-за нужды и нехватки человек теряет свой человеческий облик, звереет. Не иметь стремления к постижению мировой науки - признак невежества, что осуждается и Кораном.

Между богатством, накопленным для того, чтобы выиситься, и богатством, которое копят для того, чтобы иметь возможность помочь страждущим и не быть в зависимости от других, есть большая разница.

Мы не стремимся овладеть знаниями в целях наживы. Напротив, используем богатства на пути к овладению знаниями. Искусство - вот подлинное, неиссякаемое богатство, учиться ему - самое благородное дело. Знания должны служить справедливости и отвечать требованиям закона Божьего. Человек обязан быть благодетельным и не только восхищаться благотворительностью других, но и самому неустанно творить добро.

Говоря о муллах, хочется особенно предостеречь вас от ишанов. Их учения ложны, пагубны. Многие из них невежды, не знают подлинных законов шариата, а избирают путь богослужения, пытаются учить других при всей убогости собственных знаний, учения этих искуссителей человечества вредны даже для псевдорелигий. Они находят себе опору среди глупцов, слова их - ложь, свидетельство их учености - четки, чалма и больше ничего!

Так знайте же, дети мои! Путь Всевышнего беспределен. И никому не дано преодолеть его. Тот, кто решился пойти по этому пути, считается истинным мусульманином. Если конечная твоя цель - обогащение, это уже не божий путь, это свидетельство твоей ограниченности. Что за непостижимая уму алчность, алкать богатства всего мира?! Если ты намерен делиться с другими своими деньгами, скотом, знаниями, другими благами - это и есть путь Всевышнего, единственный путь, не знающий предела. Избравшие его считаются истинными рабами Его, они могут питать надежду приблизиться к Богу. Какая надежда может быть у иного пути?

Способности и намерения некоторых людей направлены на улучшение внешнего вида, они заботятся о своей одежде, следят за походкой, считая сие занятие высоким достижением. Стараются выставить себя напоказ, как на торгах, вызывают зависть у глупцов, чей ум только в глазах. Глядя на них, одни изводятся, снедаемые завистью, другие выбиваются из сил, подражая им. Кому какая выгода от этого? Сколько усилий потрачено только на то, чтобы понравиться окружающим своей внешностью! Достоинства человека содержатся не в наружности, а в

чистоте его помыслов, неприукрашенной внутренней сущности, по которым и распознает нас Аллах. Разве прибавится ума у этих поклонников зеркал? Разум человека совершенствуется безграничной, неиссякаемой любовью к добру.

Совершенным мастерством своим Аллах создал мироздание и человека, чтобы тот мог расти и продолжать род людской. Святой долг каждого из нас - множить число своих друзей. Это зависит от сердечности, благо-расположенности к окружающим, что вызовет ответное чувство, или хотя бы не желайте зла другим, не пытайтесь возвыситься над другими словами или делами.

Возвыситься духовно можно иными путями.

Во-первых, умение сохранить человеческие достоинства даже во время великих испытаний, облагораживает человека.

Во-вторых, самовосхваление, выпячивание собственных достоинств могут только навредить тебе.

В-третьих, злонамеренность, принижение, оскорбление самолюбия других порождает ответную враждебность.

Причина желанья отличиться перед другими - хвастовство, оно порождает зависть, одна зависть влечет за собой другую.

Отсутствие же этих пороков приносит человеку умиротворение, а в умиротворенной душе рождается стремление.

Существуют три вещи, способные унижить весь человеческий род, которых следует избегать, это. невежество, лень, злодеяние.

Невежество - то есть отсутствие знаний, без которых ничего нельзя добиться; отсутствие знаний равняет человека со скотом.

Лень - злейший враг искусства; бесталанность, безволие, бесстыдство, бедность - порождение лени.

Злодеяние - враг человечества; причиняя зло другим, человек отдаляется от людей, уподобляясь дикому зверю.

Противоядие от этих пороков - человеколюбие, жела-

ние всеобщего благоденствия, твердость духа, справедливость, глубокие всесторонние знания. Направь свои знания на путь, указанный Аллахом, ибо Аллах не лентясь, огромными усилиями и старанием создал гармоничный совершенный мир. Твое дело тоже должно быть сделано с усердием и добрыми намерениями. Все, что создано Аллахом, имеет свое назначение, плоды твоего труда тоже должны быть обращены на пользу людям. Иначе - любой труд бесполезен. И вера твоя - тщетна.

Известно, творения Аллаха не создавались без трудностей и ни один предмет не создан без назначения. Все имеет свою цель, свою причину. Человек, имеющий тягу к знаниям, обязан помнить - любое дело должно вершиться целенаправленно.

Пророк, да благословит Аллах его имя, оставил нам такие слова: "Прежде чем взяться за дело, надобно иметь цель и стремление".

Но вот вы решили совершать отныне омовения, читать молитвы, соблюдать посты. Но не грешно ли заботиться только о внешнем соблюдении обрядов? Если ваша душа чиста, соблюдение обрядов богослужения отражает вашу духовную жизнь, внешняя упорядоченность лишь украшает и облагораживает вашу веру. Не поэтому ли мудрецы утверждали, что вера одна, что она освящена много-терпением, без сдержанности, она тускнеет, а возможно даже обречена на гибель. Сказано это к тому, чтобы невежды, думающие лишь о соблюдении обрядов, не забывали о главной задаче - в е р е.

У меня есть основания думать, что они убеждены: достаточно им совершить обязательные элементы обрядов, чтобы считаться мусульманами. Это не так, обряды являются всего лишь стражами веры. Но что проку от стража, который только будит, не заботясь о сохранности и благополучии охраняемого предмета? Что станет с верой без бдительности? Разве подлинная цель - не сохранность и чистота охраняемого предмета?

Неспособные разобраться в смысле обрядовых знаков,

прислушайтесь! Самое главное в них - намаз. Но прежде чем приступить к нему, вы должны совершить омовение. Омывание совершается после очищения от скверны. Помните об этом! Эта процедура должна закончиться проведением влажными руками по ногам - некоторые из знаков носят символический характер.

Избавившись от скверны, вы совершаете омовение, очищая невидимые стороннему глазу части тела, что, разумеется, совершенно неинтересно знать посторонним, но этими действиями вы показываете людям, что ваша душа безгрешна и вы приводите свой внешний облик в соответствие с внутренним состоянием. При полном очищении и спокойствии вы приступаете к намазу.

Намаз - это молитвы, заклинания.

Легкое прикосновение мокрыми пальцами к шее и ногам означает, что они уже омыты и чисты.

Приступая к молитве, вы касаетесь пальцами ушей - это означает, что вы не смее перед Аллахом воздеть руки выше, это движение выражает ваше признание - Аллах превыше всего, и вашу мольбу к нему - не дай потонуть в мирской суете, протяни руку помощи.

Склоненная голова и сложенные на груди руки - знак того, что вы стоите не просто как раб перед вельможей, не как простолюдин перед падишахом, а выказываете этим признание как более слабое, ничтожное создание справедливости и непомерному могуществу всемогущего Аллаха.

Обращение лицом к Кыбле¹ - поклонение предполагаемому месту посещения Всевышнего, хотя мы знаем, что не может быть на земле места, достойного его пребывания. Это надежда на то, что ваши молитвы достигнут слуха Всевышнего.

Чтение намаза начинается с суры Фатиха. Смысл этой суры полон глубокого таинства, требующего пояснений.

¹ Кыбла - направление, показывающее Мекку - мусульманскую святыню, куда мусульмане обращают лицо во время молитвы.

Поклоны, совершаемые положе руки на колени, - знак того, что мусульманин предстал перед ликом Аллаха.

Первое прикосновение лбом земли означает, что человек вышел из земли, второе - что он вернется в землю же. Обращение лицом к небу - знак надежды и мольбы на воскрешение после смерти.

Вы заканчиваете молитву еще одним приседанием и словами приветствия ко Всевышнему и его Пророку, да благословит Аллах его имя, а также пожеланием всем мусульманам мира, единства и благополучия.

Так что же мы уяснили для себя из этого С л о в а?

СЛОВО ТРИДЦАТЬ ДЕВЯТОЕ

Да, безусловно, наши предки уступали теперешним людям в образованности, учтивости, ухоженности и опрятности. Но обладали они двумя достоинствами, которых у нас теперь нет.

Изживая в себе недостатки, доставшиеся нам от предков, мы растеряли эти достоинства. Если бы мы имели в характере своем решимость и усилия, направленные на приобретение новых качеств, приложили к тому, чтобы сохранить старые, возможно, мы встали бы в ряд с другими народами. Поскольку нет решимости характера, вновь приобретенное более благоприятствует развитию в нас свойств демонических, нежели человеческих. Это - есть одна из серьезных причин утраты нами национальных достоинств.

О каких качествах мы говорим? В стародавние времена были люди, которые звались “ел басы”¹, “топ басы”². Они решали споры, управляли жизнью общества. Простой народ, худо-бедно, занимался своими делами. Не принято было оспаривать решения “ел басы” и “топ басы” или бегать от одного к другому. Говорят: “Возьми альчик, если он удобен для твоей руки, сделай из него биту”. “Когда каждый сам себе бий, не ужиться и на

¹ Е л б а с ы - глава народа

² Т о п б а с ы - глава общины.

бескрайних просторах, когда есть глава общины, не сгореть и в огне". Люди, признав эту истину, приносили жертву святым духам, и помолясь, отдавали бразды правления всеобщему избраннику и впредь старались поддерживать во всем, скрывая его недостатки и славя достоинства. Относились к нему с должным почтением, слушались и неукоснительно повиновались, тогда и влиятельные лица не переступали пределов благоразумия. Как им было не заботиться о людях, когда все были братьями, и достояние у них было общее?

И второе - люди свято берегли и дорожили единством. Стоило кому-то призвать на помощь других, упомянув при этом имена предков, как все бросались на выручку, забыв обо всех обидах и раздорах, охотно шли на уступки и жертвы. Говорили тогда в народе:

"Кто не умеет простить вины ближнего, того чужой обидит".

"Братья ссорятся, но не отрекаются друг от друга".

"Если шестеро погрязли в раздорах, потеряют то, что в руках, если четверо пребывают в согласии, на них небесная благодать нисходит".

"Кто ищет верного пути, находит казну, кто ищет раздоров, находит беду".

Где теперь этот благородный дух общности и рачение о чести?

Они были обеспечены людской стойкостью, совестью, доблестью. Мы лишились их.

У теперешних дружба - не дружелюбие, а вероломное коварство.

Вражда - не отстаивание истины, а зависть или просто неумение жить в согласии.

СЛОВО СОРОКОВОЕ

Почтенные, вот о чем я хочу спросить вас.

Как это получается, что о покойниках мы не говорим дурного, а среди живых не видим достойных?

Отчего старики живут в согласии с молодыми, а между собой враждуют, хотя число их сверстников с каждым днем становится все меньше?

Стоит кому-то уехать на чужбину, как все тут же начинают любить его как родного. Но как только он возвращается, мы вынуждаем его бежать от нас. Почему?

Почему, увидев хорошего человека из чужого рода, люди распинаются перед ним, восторгаясь его достоинствами, а в своем роду не замечают тех, кто превосходит чужаков в мудрости и благородстве?

В чужом краю расхваливают свой аул, вернувшись, превозносят достоинства чужого аула. Как это так?

Почему родители ласковы, заботятся о детях, пока они маленькие, но охлаждаются к ним, как только они взрослеют?

Почему родичей трудно собрать, когда радость, горе или другое достойное собрание, а как запахнет воровством или разбоем, они тут как тут?

Почему родичи досаждают и обижаются на тебя, когда твоя лошадь приходит первой на скачках?

В старину люди помнили, если кто-то хотя бы раз помог им добраться до места, они вспоминали об этом с благодарностью до последних дней своих. Нынче люди быстро забывают о добрых делах. Почему?

Почему байский сын, обеднев, не стыдится воровства, а идти в услужение к другому баю считает для себя зазорным?

Почему двое хороших людей не могут ужиться в одном роду? А двое подлецов почему-то всегда становятся друзьями?

Почему тот, кого ты считаешь другом, кому ты даришь коня, отворачивается от тебя, получив стригунка от твоего недруга?

Почему иной не ценит друга, с которым живет в согласии, а за врага, который в кои веки исполнил единственную его просьбу, готов отдать жизнь?

Почему многие не желают добра друзьям, а если кому-то из двух друзей повезет, они становятся заклятыми врагами?

Почему одни ищут человека, который бы дал им разумный совет, но избегают тех, кто знает их дело до тонкостей?

Почему иные в гостях ведут себя так, будто пригнали с собой весь свой скот, а принимая гостей в своем доме, делают вид, будто далеко отогнали все свои стада?

Люди ищут покоя, но стоит ему воцариться, как им тут же становится скучно? Почему?

Почему народом всегда правят ловкие дельцы? И почему, как правило, они всегда бедны?

Почему младшие жены бывают строптивыми? Почему злодеи бывают смелыми? Почему иные бедняки бывают спесивыми?

Почему людей сдержанных, живущих мирно, называют безвольными, а тех, кто распушен, хвастлив, драчлив, считают удалцами?

Почему казахи не слушают праведные слова, не находят для этого времени, но будут охотно внимать сплетням и грязным наветам и не уйдут не выслушав их до конца, хоть все дела их пойдут прахом?

СЛОВО СОРОК ПЕРВОЕ

Тому, кто вознамерился учить, исправлять казаха, нужно обладать двумя преимуществами.

Первое - иметь большую власть, пользоваться огромным влиянием, чтобы, запугивая взрослых, забирать у них детей и отдавать в учение, направляя одних по одному пути знаний, других - по другому, а родителей заставляя оплачивать их расходы. Девочек достаточно было бы обучить мусульманству, чтобы они были сильны хотя бы в религии. В таком случае можно было бы надеяться: когда состарившиеся родители отойдут от дел, молодое поколение пойдет по правильному пути.

Второе - нужно владеть несметными богатствами, чтобы подкупом брать детей у родителей и отдавать их в учение, как было сказано выше.

Никто не обладает властью, способной запугать нынешних людей. Никому не дано богатство, которого хватило бы на то, чтобы задобрить всех родителей.

Не запугав или не подкупив казаха, невозможно, уговорить или убедить его в чем-либо. Невежество, доставшееся от отцов, впитавшееся с молоком матери, пройдя сквозь мясо, достигло костей и убило в нем человечность. Между собой у них какие-то ужимки и кривляния, шепотки да двусмысленные намеки, ничего более увлекательного на ум им не приходит. Они пытаются думать, но им некогда сосредоточиться на своей мысли. Говоришь с ними - они и слушать со вниманием не могут; глаза их бегают, мысли разбредаются.

Как жить?

Как нам быть дальше?

СЛОВО СОРОК ВТОРОЕ

Одна из причин пристрастия людей к порочному - безделье. Когда б он возделывал землю, занимался торговлей, разве мог бы он вести праздную жизнь? Ездит из аула в аул на выпрошенной у кого-то лошади, живет на дармовщину, разносит сплетни и слухи, хитростью и коварством подстрекает других или сам идет на поводу у подстрекателей, скитаясь без дела и без пользы. Тот, кто стремится к благополучию, кто привык жить своим трудом, сочтет такую жизнь унижительной. Разве он оставит свое дело, чтобы бродяжничать бесцельно?

Тот, у кого заводится хоть мало-мальский скот, не довольствуясь этим, не бережет то, что имеет, а отправляется на поиски радостей, оставив пастухам и детям заботу о стаде, которое становится добычей воров, хищников, гибнет в непогоду. Он стерпит эту утрату, но будет не в силах отказываться от участия в тайных заговорах, сплет-

нях, мелких дрызгах. Желая обрести значимость и вес в обществе, он считает обязательным для себя быть причастным к мерзким и злым козням, грязным нашептываниям, ничтожному пакостничеству. Достигшие кое-какого достатка, бросают свое добро на попечение других, “ты, мол, присмотри, пригляди”, сами же предаются суесловию, дармоедству, праздному шатанию.

Нынче люди не дорожат высоким умом, всеобщим уважением или богатством; умение писать жалобы, умение ловко обвести кого-то вокруг пальца - вот что в почете. Кому удастся это, будь он беден и сир, ему всюду уготовано почетное место, жирный кус мяса и упитанный конь. Такому мошеннику легко улестить простоватого бая, заявив лицемерно: “Вы только велите, ради вас я хоть в огонь готов пойти”. И этого достаточно, чтобы, не ударив палец о палец, быть сытым, одетым, ездить на хорошем коне и пользоваться всеобщим уважением.

Бай не думает об утерянном покое, не считает своих расходов. Прежде чем говорить с кем-то, он будет держать совет с проходимцем, который стелется перед ним мелкой иноходью, страшась потерять доверие бая, тревожась, как бы не завелись у владыки другие советчики. “Аллах с вами,- говорит он угодливо,- неужто вы сами не додумались до такой простой вещи?” И начнет подсказывать хитрости одну гнуснее другой, внушать баю подозрительность к другим. В конце концов бай теряет доверие к себе окружающих. Если умный человек не соглашается с баем и отворачивается от него, прохвост тут как тут: “Вот видите? Не я ли говорил вам, что это его козни?” И вовсе подчинит своей воле наивного бая.

Вот на что теперешние люди тратят свой ум и желания.

Вот чем они живут.

СЛОВО СОРОК ТРЕТЬЕ

Человек наделен от природы телом и душой. Нужно знать, какие из свойств тела и души даны от рождения и какие приобретаются в результате труда.

Необходимость есть, пить, а также спать - произвольные потребности. Желание что-то увидеть и узнать - задатки произвольного инстинкта, но разум и знания являются приобретением человеческого труда. Слушая ушами, видя глазами, прикасаясь руками, пробуя на язык, вдыхая носом, человек получает представление о внешнем мире.

Полученные ощущения, приятные они или неприятные, воспринятые пятью указанными органами чувств, располагаясь в памяти в заданной закономерности, создают определенную образность.

Получить приятное впечатление от хорошего и отвращаться от плохого - естественная способность человека. Сначала эти задатки очень слабы. Человек развивает и усиливает эти способности, без внимания и развития они притупляются, исчезают или остаются в зачаточной стадии, оказываются ни для чего не пригодными.

Тот, кто много слушает и видит, черпая знания извне, тот имеет многое: он способен трезво рассуждать и отличать полезное от вредного. Человека, способного анализировать события и факты, относят к людям умным.

Невежда, не способный мыслить, не приученный трудиться, пытается свалить свою нерадивость на Бога. "Что делать, если Бог не наделил умом?" или "Нас с тобой Бог создал не одинаковыми", - говорят они.

Разве Бог велел ему не вслушиваться, не всматриваться, не запоминать слышанное и виденное? Разве сказано ему: ешь, пей, развлекайся, довольствуйся похвалой и превращайся в животное, растеряв душевные сокровища?

Другие говорят: "Может, ум и взаправду дело наживное, но стремлением наделяет природа. Наделенный способностями приобретает и ум. Неспособные остаются неразумными". И это неверно.

Стремление есть и у детей, что бесспорно. Мы уже говорили, что сначала способности человека очень слабы и нуждаются в дальнейшем развитии и совершенствовании. Даже ремесло, которым человек занимается с желанием, изо дня в день становится более совершенным.

Если не возвращаться к приобретенным навыкам, ты можешь утратить их, ты и сам не заметишь, что стал другим человеком. Разве умение и мастерство, покидая тебя, предупреждают об этом заранее? Попытка вернуть их потребует еще больших усилий, чем прежде.

Душевные способности настолько разнообразны и многогранны, что описать здесь все их невозможно. Сила души способна удержать долгое время навыки приобретенного мастерства, но без внимания они теряют свою ценность и со временем может иссякнуть и сама сила, удерживающая их. Приобрести ее заново невозможно.

Сила души обладает тремя особенными свойствами, которые нужно ценить и беречь в себе, потому что без них человек превращается в животное.

Первое из них называется “подвижной элемент”. Что это такое? Это свойство помогает не только осознать увиденное и услышанное, но побуждает живо осмыслить, что из чего происходит и куда ведет. Без этого свойства бесполезно много чтение, оно ничего не даст. Не сделав вовремя, не подумав вовремя, не сказав вовремя, опаздывая всюду, будешь всю жизнь жалеть и огорчаться: “Какая жалость! Там-то, тогда-то надо было поступить так-то!”

Другое свойство называется “притягательная сила однородного”. Узнав что-то новое для себя, начинаешь думать и сравнивать со сходными вещами. Во всем ли у них есть сходство? Или только в отдельных элементах? И пока не уяснишь себе всей причины сходства, не расспросишь, не проверишь свои предположения, не найдешь успокоения.

И третье. Называется оно “впечатлительностью сердца”. Если сумеешь сбросить сердце от превратностей четырех пороков, таких, как самодовольство, корыстолюбие, легкомыслие и беспечность, полученные ощущения извне четко отразятся в зеркальной непорочности сердца. Эти впечатления будут питать твой ум и запомнятся надолго. Если не убережешь чистоту сердца, потускнеет зеркало души, все в нем будет видаться смутно или в искаженном виде. И понятия твои обо всем на свете сложатся неверно.

Все, что добывается трудом и находится вне тебя, называется богатством. Не зная всех перипетий и тонкостей ведения хозяйства, трудно удержать в руках свое добро. Так же трудно уберечь нажитое духовное богатство - ум и знания, от которых может быть и немалый вред. Не зная об этом, потеряв бдительность, можно легко лишиться приобретенного.

Все на свете имеет свою меру. В том числе и хорошее. Великое дело - знать меру всему. Умение думать - похвально, но некоторые люди, чрезмерно увлекшись, запутываются в мыслях, теряют здравый рассудок.

В желаниях есть, пить, одеваться, развлекаться, любить, наслаждаться, обогащаться, добиваться власти и даже в проявлении осторожности и хитрости, направленной на то, чтобы не быть обманутым, нужно знать меру. Все, что сверх меры - есть зло.

Древние мудрецы говорили: "В том, чего упорно добиваемся, мы находим зло". Да будет известно тебе, в двух свойствах духовной силы, называемых "притягательной силой однородного", "подвижной элемент", кроется все то добро и все то зло, что существует на свете. Властолюбие, эгоизм, гнев, ложь - все, что порочит человека, берет начало в этих истинах. Такую силу нужно уметь направлять на усовершенствование хороших и полезных качеств, нужно подавлять порочное в его зародыше.

Разум отличает полезное от вредного, но даже силой разума не одолеть этого зла. Одолеть его может только тот, кто соединит в себе силу разума и силу воли. Сумевший сосредоточить в себе разум и волю подобен быстроногому скакуну - ему подвластно все.

Если же эти качества не развиты или одно из них присутствует, а другого нет, то духовная мощь понесет тебя, как необъезженный, неуправляемый скакун, бросая и на скалы, и в воду, и в пропасть. Ты безволен. Несешься, не разбирая дороги, полы твоего халата распущены, глаза воздеты к небу... И до скончания дней твоих не избавиться тебе от бесчестия.

СЛОВО СОРОК ЧЕТВЕРТОЕ

Ничтожнейший из людей тот, кто не имеет стремления. Но стремления бывают различные. И те, кто стремится к чему-либо, отличаются друг от друга по способностям и силе воли. Талантливые или бездарные, все они не прочь услышать похвалу в свой адрес. Они ждут ее, заслуженную или нет, все равно.

Люди общаются с людьми своего круга, делятся с ними сокровенными мыслями. И скорее всего ждут похвалы от тех, кто живет рядом с ними и знает их, а не от незнакомых и далеких людей.

Одни стремятся к почестям. Другие алчут богатства. Неважно каким образом, скаредностью или хитростью. “Кто добыл богатство, тот безгрешен” или “У имущего лик светел”, - говорят они и знают, что никто их за это не осудит. Видят в богатстве свое главное достоинство и честь. Судя по их извращенным нравам, так оно и есть, но если смотреть с позиций человечности - это один из отвратительных пороков.

Одни хотят прослыть храбрецами, святыми, баями, другие - не чураются славы хитрых, ловких, всезнающих. Чванятся худой славой, пытаюсь даже из нее извлечь выгоду.

Все стремятся к чему-то, стремятся читать, но не по книгам, а по лицам людей. Смотрят, точно прощупывают биение пульса и определяют: “А... сегодня в цене то-то и то-то, а вот на этом деле можно недурно заработать”.

Чтобы постичь науку по книгам, нужно, говорят, прежде всего очистить от скверны душу, помыслы, и только потом приступить к чтению.

... Если предпочитаешь учиться по лицам, продолжай начатое, не старайся очиститься, ведь никому не видно, что там у тебя за душой. Говорят, чем больше складок и зубурин в ней, тем неуязвимее и прочнее благоденствие.

Вот и суди теперь, кто чему учится и к чему стремится.

СЛОВО СОРОК ПЯТОЕ

оказательством существования Единого и Всемогущего Бога является то, что многие тысячелетия на различных языках люди говорят о существовании Бога и сколько бы ни было религий, все считают, что Богу присущи любовь и справедливость.

Мы не создатели, а смертные, познающие мир по созданным вещам. Мы - служители любви и справедливости. И отличаемся тем, насколько лучше один другого осознаем творения Всевышнего.

Веруя и поклоняясь сами, мы не вправе сказать, что можем заставить верить и поклоняться других.

Начало человечности - любовь и справедливость. Они присутствуют во всем и решают все. Это - венец творения Всевышнего. Даже в том, как овладевает жеребец кобылицей, проявляется любовь.

В ком господствуют чувства любви и справедливости - тот - мудрец, тот - учен. Мы не способны придумать науку, мы можем только видеть, осязать созданный мир и постигать его гармонию разумом.

МАЗМУНЫ

Жан жарасы жазылмаған ойшыл	12
Өлсе өлер табиғат, адам өлмес. Өлеңдер.	20
Қара сөз	65

СОДЕРЖАНИЕ

Неизлечимая печаль мудреца	143
Природа смертна, вечен человек	
Стихи. Перевод Юрия Кузнецова	150
Книга Слов. Перевод Клары Серикбаевой	186

**БИБЛИОТЕКА ЖУРНАЛА
“АМАНАТ”**

Литература, искусство, история
и философия народов мира

№ 1

ПОЭЗИЯ XIX ВЕКА

АБАЙ

ҚАРА СӨЗ
КНИГА СЛОВ

Редактор *Клара Серикбаева*
Художественный редактор *Дархан*
Технический редактор *Калима Жолдошова*
Корректоры *Дарига Байкуаньшева,*
Татьяна Панфилова

Верстка *Назигуль Садвакасова,*
Шолпан Наурызбаева

Международный клуб Абая
490050, Семипалатинск, ул. Уранхаева, 73

Подписано в печать 13.03.2001. Формат издания 84х100 1/32.
Офсетная печать. Гарнитура “Академическая”. Тираж 1000 экз.
Усл.печ.л. 12,87. Изд 13.53. Заказ 332. Цена договорная.

Отпечатано с готовых диапозитивов Международного клуба
Абая в ЗАО “Дэур”. 480044. Алматы, Жибек жолы, 50.

ПОПЕЧИТЕЛЬСКИЙ СОВЕТ

Название фирмы	Руководитель	Город
SEMEY SU	Рафик Соткинбаев	Семипалатинск
KAZZINK	Никола Попович	Усть-Каменогорск
ТИТАНО- МАГНИЕВЫЙ КОМБИНАТ	Багдат Шаяхметов	Усть-Каменогорск
BASTAU	Жуматай Байсаков	Павлодар
АНТ	Аким Атмачиди	Семипалатинск
ДЭУІР	Январбек Тлевлесов	Алматы
БАНКТУРАНАЛЕМ	Кайрат Жуаспаев	Семипалатинск
БАНКТУРАНАЛЕМ	Бахыт Отарбеков	Усть-Каменогорск
БАНКЦЕНТРКРЕДИТ	Бахытбек Байсейтов	Алматы
ФИЛИП MORRIS	Джеймс Скотт	Алматы
НСК	Жаркын Альжанов	Алматы
BUTYA	Болат Абилов	Алматы

БИБЛИОТЕКА ЖУРНАЛА “АМАНАТ”

представляет

В рамках проекта литература, искусство, история и философия народов мира начинают выходить в свет книги из серии Библиотека журнала “АМАНАТ”
2001-2002 гг.

Абай.	Книга Слов
Олжас Сулейменов.	Аргамаки
Уильям Фолкнер.	Медведь
Акутагава.	Жизнь идиота
Чокан Валиханов.	Смерть Кукотай хана
Александр Куприн.	Суламифь
Мурад Аджи.	Кипчаки
Ясунари Кавабата.	Озеро
Эрнест Хемингуэй.	Снега Килиманджаро
Генри Миллер.	Время убийц
Махамбет.	Өлеңдер
Бхартрихари.	Шатакатраям
Абиш Кекильбаев.	Баллада степей
Мухтар Ауэзов.	Красавица в трауре
Тимур Зульфикаров.	Книга откровений Омара Хайяма
Анатолий Ким.	Невеста моря
Хорхе Луис Борхес.	Юг
	Богатырские сказания казахов

Иво Андрич.	Мост на Дрине
Карлос Фуэнтес.	Смерть Артемио Круса
Лев Гумилев.	Исповедь
Джордж Сорос.	Глобальное открытое общество
Георгий Гачев.	Космос казахов
Андре Моруа.	Письмо молодому человеку о науке жить
Федор Достоевский.	Бедные люди
Данте Алигери.	Тозақ
Герман Гессе.	Повести
Кобо Абэ.	Женщина в песках
Гете.	Восточный диван
Д. Г. Лоуренс.	Любовник леди
	Чаттерли
Дж. Апдайк.	Кентавр
Оралхан Бокеев.	Ардақ
Г. Гарсиа Маркес.	Полковнику никто не пишет
	Кабус-наме
	Поэзия Востока
Уильям Шекспир.	Гамлет
Аль-Фараби.	Размышления
Грант Матевосян.	Твой род
Ромен Ролан.	Кола Брюньон
Морис Симашко.	Емшан
Монтень.	Опыты
	Рассказы казахских писателей
	Повести казахских писателей
Ролан Сейсенбаев,	Есть такая земля
Джим Лерагер	(на английском языке)

ПО ВОПРОСАМ ПРИОБРЕТЕНИЯ КНИГ
БИБЛИОТЕКИ ЖУРНАЛА
“АМАНАТ”

ПОЖАЛУЙСТА, ОБРАЩАЙТЕСЬ

в АЛМАТЫ:

представительство
Международного клуба Абая
тел (83272) 64 26 57, 63 58 81

Дом книги “Фолиант”
тел (83272) 33 50 12

“Алматыкитап”
тел (83272) 92 43 91

СТАНЫ

в АСТАНЕ:

“Астанакитап”
тел (83172) 33 37 52

в СЕМИПАЛАТИНСКЕ:

Международный клуб Абая
тел (83222) 66 07 00, 66 93 48
факс (83222) 66 93 48 , 66 53 10
e-mail: amanat@bta spl kz

в УСТЬ-КАМЕНОГОРСКЕ:

VITA (83232) 25 86 37
Vita @ sigma - east com

A portrait of Abai Kunanbayev, a Kazakh poet and philosopher. He is shown from the chest up, wearing a dark, high-collared coat. He has a serious expression and is looking slightly to the right. The background is a dark, textured blue-grey. There is a small white mark on the top right of the image.

АБАЙ КУНАНБАЕВ
1845-1904

Великий казахский поэт, просветитель, философ, композитор и общественный деятель. Литературное наследие Абая, заключающееся в стихах, поэмах, переводах и философском эссе, изложенном в оригинальной форме задушевной беседы с читателем, является плодом многолетних дум, волнений, благородных душевных порывов поэта. Драгоценное это наследие представляется теперь в истории казахской литературы величайшим достижением духовной культуры казахского народа. Классическая «КНИГА СЛОВ» представляет собой сплав мысли и чувств, божественных прозрений гениального мыслителя, пророка, творца и воспитателя своего народа.

«В ком господствует чувства любви и справедливости
– тот – мудрец, тот – учен».
АБАЙ